

דברי הכנסת

חוברת ל"ה

ישיבה קנ"ו

הישיבה המאה-וחמישים-ושש של הכנסת השמונה-עשרה

יום שלישי, ב' באב התש"ע (13 ביולי 2010)

ירושלים, הכנסת, שעה 16:00

תוכן העניינים

5.....	מסמכים שהונחו על שולחן הכנסת
5.....	סגן מזכירת הכנסת נאזם בדר:
5.....	נאומים בני דקה
6.....	אורי אורבך (הבית היהודי):
6.....	מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):
8.....	רחל אדטו (קדימה):
9.....	כרמל שאמה (הליכוד):
9.....	שלמה מולה (קדימה):
10.....	ג'מאל זחאלקה (בל"ד):
11.....	אריה אלדד (האיחוד הלאומי):
11.....	עפו אגבאריה (חד"ש):
12.....	סעיד נפאע (בל"ד):
13.....	מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):
14.....	אריה ביבי (קדימה):
15.....	ציון פניאן (הליכוד):
15.....	מוחמד ברכה (חד"ש):
16.....	אורלי לוי אבקסיס (ישראל ביתנו):
17.....	אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):
20.....	חנין זועבי (בל"ד):
21.....	אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):
22.....	מנחם אליעזר מוזס (יהדות התורה):
22.....	דב חנין (חד"ש):
23.....	שעת שאלות.....
23.....	אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):
24.....	שרת התרבות והספורט לימור לבנת:
34.....	גאלב מג'אדלה (העבודה):
37.....	עפו אגבאריה (חד"ש):
38.....	אורי אורבך (הבית היהודי):
42.....	ישראל חסון (קדימה):
45.....	חמד עמאר (ישראל ביתנו):
48.....	יריב לוין (הליכוד):
	הצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 97) (ריכוז אלכוהול שונה לנהגים מסיימים בבדיקת
50.....	שכרות), התש"ע-2010.....
51.....	חמד עמאר (ישראל ביתנו):
52.....	הצעת חוק שירות הקבע בצבא-הגנה לישראל (חיילות בשירות קבע), התש"ע-2010.....

53.....	מירי רגב (הליכוד):
55.....	מסמכים שהונחו על שולחן הכנסת
55.....	סגן מזכירת הכנסת נאזם בדר:
	הצעת ועדת הכספים בדבר חלוקת הצעת חוק לתיקון פקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פטורין)
56.....	(מס' 18) (בתי-קברות שאינם משמשים למטרות רווח), התש"ע-2010
57.....	משה גפני (יו"ר ועדת הכספים):
58.....	מסמכים שהונחו על שולחן הכנסת
58.....	סגן מזכירת הכנסת נאזם בדר:
59.....	דיווח משלחת הכנסת לפגישת קבוצת הים התיכון של האספה הפרלמנטרית של נאט"ו ברומא
59.....	אריה אלדד (האיחוד הלאומי):
	הצעת ועדת הכנסת ליטול מחברת הכנסת חנין זועבי זכויות עד תום תקופת כהונתה של הכנסת
62.....	השמונה-עשרה
63.....	יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):
90.....	חנין זועבי (בל"ד):
108.....	מוחמד ברכה (חד"ש):
120.....	אריה אלדד (האיחוד הלאומי):
121.....	דב חנין (חד"ש):
130.....	אנסטסיה מיכאלי (ישראל ביתנו):
133.....	עפו אגבאריה (חד"ש):
136.....	אופיר אקוניס (הליכוד):
145.....	ג'מאל זחאלקה (בל"ד):
155.....	כרמל שאמה (הליכוד):
166.....	אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):
173.....	אורי אריאל (האיחוד הלאומי):
174.....	טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):
177.....	מירי רגב (הליכוד):
180.....	מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):
182.....	חיים אורון (מרצ):
188.....	אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):
191.....	ציון פיניאן (הליכוד):
193.....	יעקב כץ (האיחוד הלאומי):
199.....	דני דנון (הליכוד):
202.....	מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):
204.....	יואל חסון (קדימה):
206.....	גילה גמליאל (הליכוד):
208.....	אילן גילאון (מרצ):

209.....	נסים זאב (ש"ס):
212.....	יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):
215.....	שלמה מולה (קדימה):
הצעת חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו (תיקון מס' 33) (מעבר מזיכיונות לרשיונות בשידורי	
226.....	טלוויזיה), התש"ע-2010:
227.....	שר התקשורת משה כחלון:
229.....	דב חנין (חד"ש):
231.....	איתן כבל (העבודה):
233.....	נסים זאב (ש"ס):
237.....	מסמכים שהונחו על שולחן הכנסת
237.....	סגן מזכירת הכנסת נאזם בדר:
הצעת ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בדבר חלוקת סעיף 1 להצעת חוק שוויון זכויות לאנשים עם	
238.....	מוגבלות (תיקון מס' 9), התש"ע-2010:
238.....	אילן גילאון (בשם ועדת העבודה, הרווחה והבריאות):
239..	ההחלטה לתת הטבות כלכליות לפלסטינים בעוד הרשות הפלסטינית מחרימה מוצרים מישראל.
240.....	אריה אלדד (האיחוד הלאומי):
241.....	דני דנון (הליכוד):

מסמכים שהונחו על שולחן הכנסת

היו"ר ראובן ריבלין:

גבירותי ורבותי חברי הכנסת, היום יום שלישי, ב' בחודש אב תש"ע, 13 בחודש יולי 2010 למניינם. אני מתכבד לפתוח את ישיבת הכנסת.

הודעה לסגן מזכירת הכנסת – בבקשה, אדוני.

סגן מזכירת הכנסת נאזם בדר:

ברשות יושב-ראש הכנסת, הנני מתכבד להודיעכם, כי הונחה היום על שולחן הכנסת החלטת ועדת הכספים בדבר חלוקת הצעת חוק לתיקון פקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פטורין) (מס' 18) (בתי-קברות שאינם משמשים למטרות רווח), התש"ע-2010. תודה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה.

נאומים בני דקה

היו"ר ראובן ריבלין:

רבותי, כמובן, אנחנו מתחילים עם נאומים בני דקה. גם השר התורן כבר נמצא אתנו. אנחנו מתחילים בנאומים בני דקה, וכל המבקש להשתתף בדיון, נא להצביע, פשוט כדי לתת לי איזושהי דרך להתמודד. ראשון הנואמים – חבר הכנסת אורי אורבך, ואחריו – חבר הכנסת גנאים. הכול הולך בדיוק הפוך ממה שהיה בשבוע שעבר.

מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):

אבל בחירה נכונה – – –

הי"ר ראובן ריבלין:

תמיד אני מנסה לאזן. בבקשה, חבר הכנסת אורבך.

אורי אורבך (הבית היהודי):

אדוני היושב-ראש, אנחנו קוראים מדי פעם על ענישה של בתי-משפט בעבירות שונות. אני יודע שזה לא ראוי כל כך להשוות בין עבירה לעבירה, כי כל מקום זה הרכב שופטים אחר ונסיבות אחרות. אבל בכל זאת, כשאני קורא על פסק-הדין שניתן לא מזמן לאדם שהשליך נעל כדי לבזות את בית-המשפט ואת נשיאת בית-המשפט, והוא זכה לשלוש שנים; וכשאני רואה פסיקות אחרות, בהרכבים אחרים, על אנשים שהיו שותפים בתאונת פגע וברח, וגם הם מקבלים שלוש שנים; ועבירות של שוחד, שהיום קראנו עליהן, שבן-אדם קיבל שלוש שנים וחצי על עבירה – אז נכון שיש בזה משהו פופוליסטי, אבל מי שאכפת לו מכבוד בית-המשפט, ולי אכפת מאוד מכבוד בית-המשפט, חושב שעל כבוד של שופטים מחמירים אולי יותר מאשר על דברים אחרים.

אבל אני מתנחם אולי באמירה שיש מזל מסוים. מה המזל? אותו עבריין, אותו אדם אלים, שהשליך את נעלו לעבר נשיאת בית-המשפט העליון, היה לו מזל. המזל, שאחרי שהוא זרק את הנעל הוא לא ברח. כי יכול להיות שאם הוא גם היה פוגע כפי שהוא פגע וגם היה בורח אחרי שהוא עשה את העבירה, הוא היה מקבל שש שנים בפנים. לכן אני אומר: טוב עשה בית-המשפט שנתן לו רק שלוש שנים, כמו שהוא נותן על עבירות של הריגה, כמו על עבירות של שוחד, כמו על עבירות של מעשים מגונים. כי בכל זאת, להשליך נעל על השופט זאת עבירה חמורה כמו העבירות האלה, וטוב עשה העבריין שהוא לא נמלט אלא נשאר במקום, ובכך חסך מעצמו לפחות עוד שלוש שנים מאחורי סורג ובריח.

הי"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה, תודה רבה. חבר הכנסת מסעוד גנאים, ואחריו – חברת הכנסת אדטו. מולה גם

כן – – –

מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):

אדוני היושב-ראש, רק את המיקרופון אולי?

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, אף-על-פי שהמונדיאל הסתיים, צריך גם להפיק לקחים ממנו. אני עקבתי אחרי תוכניתו של אבשלום קור על המונדיאל; אני לא זוכר אם זה ברשת ב' או ב"גלי צה"ל". כאשר היה משחק בין גרמניה לספרד אז הוא אומר במי לתמוך: אלה חוללו שואה

עלינו – הגרמנים, והספרדים גרשו אותנו והביאו את האינקוויזיציה. הוא אמר: אני מעדיף את ספרד, את הגירוש, על השואה. במשחק האחרון בין הולנד לבין ספרד, אני חשבת שאוטומטית הולנד. אז בישר לי, או אמר לי, חבר הכנסת אורבך: לא, ההולנדים לא כל כך חסידי אומות העולם. גם הם זממו עם הנאצים נגד העם היהודי.

אז אני רואה שכל עמי אירופה זממו נגד היהודים וגרמו להם סבל. אולי על היהודים במדינת ישראל לחזור לעולם הערבי, שפחות גרם סבל ליהודים? אבל החשוב מכול: אסור להישאר כלואים, כאילו הברומטר זה השואה, חורבן בית, אסונות – ככה לא בונים עתיד. תודה.

הי"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. בהחלט אנחנו חזרנו למולדתנו לחיות עם שכנינו, כי כאן המקום היחידי שהוא בטוח.

עפו אגבאריה (חד"ש):

זאת המלה: לחיות עם שכנינו.

הי"ר ראובן ריבלין:

בוודאי, מה זה? אתה לא חי עם שכניך? שם, שכנינו לא היו טובים לנו.

אורי אורבך (הבית היהודי):

יש בעיה – – –

עפו אגבאריה (חד"ש):

– – –

היו"ר ראובן ריבלין:

בבקשה, חברת הכנסת רחל אדטו, ואחריה – חבר הכנסת שאמה, ואחריו – חבר הכנסת מולה.

מוחמד ברכה (חד"ש):

אפשר עוד להירשם, אדוני? להירשם אפשר?

היו"ר ראובן ריבלין:

בבקשה, הגברת אדטו.

רחל אדטו (קדימה):

אדוני היושב-ראש, חבר הכנסת אורי אורבך עשה את הפתיח בנושא מערכת המשפט. אני רוצה להמשיך. היום, בעקבות פסק-הדין של חבר הכנסת צחי הנגבי – היינו עדים למשפט שנמשך ארבע שנים. ולעומת זה, אמר חבר הכנסת אורי אורבך על משפט בזק, שלקח בקושי שלושה חודשים, לזרוק הנעל. ואנחנו יודעים להקפיד באופן מאוד משמעותי על הפרדת הרשויות – בין הרשות המחוקקת והרשות השופטת. אבל אני חושבת שעדיין, הנושא שאנשים נשרכים בבית-המשפט שנה, שנתיים, שלוש, חמש, עד שבע שנים, זה עוול לכל המערכת. והשאלה היא איפה גם אנחנו, כמחוקקים, יכולים להטביע את חותמנו על הדבר הזה של קיצור ההליכים בבתי-המשפט.

לא נדבר על ההוצאות הכספיות, לא נדבר על זה שאנשים מנוטרלים מחייהם, לא נדבר על זה שהם תמיד בחזקת חשוד. יש איזה אי-צדק אמיתי בעצם העובדה שאנשים, נסחב המשפט שלהם בטיעונים שונים ומשונים. לפעמים זה עורכי-הדין שלהם, לפעמים זה אי-הופעה, לפעמים זה העומס על בתי-המשפט. אבל לא יכול להיות שבמדינה מתוקנת אנשים יהיו בתהליך של משפט במשך כמה שנים. תודה רבה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. זה נקרא עינוי דין. חבר הכנסת שאמה, בבקשה, ואחריו – חבר הכנסת מולה, ואחריו – חבר הכנסת זחאלקה.

כרמל שאמה (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, חברות וחברים, כבוד השר, התבשרנו היום, אדוני היושב-ראש, שחברת התקשורת "סלקום" החליטה להטיל עמלה נוספת על משתמשי הסלולר בגין חסימת זיהוי שיחה בשיחה פרטנית.

מן המפורסמות שהאזרח הישראלי משלם הוצאות תקשורת, בשל כשלי תחרות בשוק התקשורת המקומי, הרבה יותר מן הממוצע העולמי, והיום נערכים כמה דיונים בוועדת הכלכלה, אדוני, כדי לפתור את הכשלים התחרותיים האלה. אחת הטענות של חברות הסלולר היא שהדיונים האלה, ההכרעות האלה מתקבלות באווירה של "עליהום" ציבורית, תקשורתית, כנגדם, שהפכו אותם לעושקי העם. החלטות מהסוג הנ"ל לא תורמות. הן שפיכת חומר בעירה לאווירה הנ"ל, ואולי אפילו מצדיקות את התדמית שהן רכשו עם הזמן, כנראה במידה מסוימת של צדק. אני קורא לחברת "סלקום" לשקול שנית את החלטתה.

היו"ר ראובן ריבלין:

הערה חשובה מאוד, חבר הכנסת שאמה. בהחלט, אנחנו כמובן צריכים להקפיד בכבודם של כל האנשים הנמצאים במדינה ושנחנו דנים בענייניהם. להקפיד בכבודם, אבל כמובן לא לוותר כהוא זה על היותנו נציגי הציבור, על מנת להגן על הציבור. ואלה דברים ברורים. אני בהחלט חושב שפעמים רבות משתלחים בחברי כנסת באופן כוללני. כל דבר נמדד לגופו של עניין. יש דברים חשובים ביותר, וחברות הסלולר נותנות שירותים. אף אחד לא מאמין בעולם שיש לנו 7 מיליון סולרניים על 7.5 מיליון אזרחים. הם לא יודעים שאצלנו יש אנשים שיש להם שלושה סולרניים. הם מדברים עם עצמם גם, אפילו. אבל בהחלט, כאשר הם עושים עבודה טובה, הכנסת תומכת. כאשר יש ביקורת, הכנסת עושה.

חבר הכנסת מולה, ואחריו – חבר הכנסת זחאלקה.

שלמה מולה (קדימה):

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת, לפני שלושה חודשים, אדוני היושב-ראש, אני הייתי בוועידת איפא"ק בארצות-הברית, שבה השתתפו 8,700 יהודים אמריקנים, קונסרבטיבים ורפורמים. הם ביקשו לתמוך במדינת ישראל. וכמו כן, לא מזמן היה הכינוס של הקונגרס הציוני היהודי, וגם שם היו קונסרבטיבים ורפורמים. ולא מזמן ראש הממשלה ביקש מיהודי ארצות-הברית והתפוצות וממנהיגיהם לסייע לו להתמודד עם הבעיה האישית שלו מול נשיא ארצות-הברית ברק אובמה. אבל מה? כשמדובר בזהותם של היהודים האלה, שברצונם להיות שייכים לעם היהודי, להגיע ולעלות לארץ – אתמול התקבלה החלטה אומללה, שמפצלת את העם היהודי.

אני מאוד שמח שיושב כאן השר הממונה על ענייני התפוצות, השר אדלשטיין. אני יודע את עמדתו. אני יכול לנחש, אדוני היושב-ראש, אפילו מה עמדתך בסוגיה. לא יעלה על הדעת. למרות שהעם היהודי היושב כאן, זכותו לחוקק חוקים, אי-אפשר לפצל את העם היהודי. המסר של אתמול מפצל את העם היהודי. יפה שעה אחת קודם – לעצור את התהליך העצוב, הלא-נכון, שמפצל את העם היהודי כולו.

הי"ר ראובן ריבלין:

מובן שיש דעות מהו יהודי, מיהו יהודי, ויכוח שנמשך עוד מאז הקמת המדינה – האם יהודי הוא בן לאם יהודייה, או שגויר כהלכה. השאלה היא מה ההלכה. אני מציע לכל אלה שחרדים מהכרעתה של הכנסת בדרך זו או אחרת, לעלות לארץ, להשתתף בחוויה הפוליטית ולמלא את הכנסת בנציגים שלהם, שהם יוכלו להכריע כפי שהם רוצים.

מוחמד ברכה (חד"ש):

בסטטיסטיקה ידוע לפחות מיהו לא יהודי.

הי"ר ראובן ריבלין:

לצערי הרב אני לא יכול להכחיש את מה שאתה אומר. חבר הכנסת זחאלקה – בבקשה, אדוני. אחרי חבר הכנסת זחאלקה – חבר הכנסת אלדד.

מוחמד ברכה (חד"ש):

לא יודעים מיהו יהודי, אבל יודעים מיהו – – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

כבוד היושב-ראש, היום התקבלה בבית-המשפט המחוזי בירושלים החלטה להמתיק את עונשו של השיח' ראאד סלאח מתשעה חודשי מאסר לחמישה חודשי מאסר. ראשית, בית-המשפט הכיר בכך שהעונש היה מוגזם והושפע מהאווירה הציבורית. שנית, גם בית-המשפט המחוזי הושפע מהאווירה הציבורית, והוא לא יכול לנהל את המשפט במנותק ממסע ההסתה ומחול השדים נגד ההנהגה הערבית.

במה מדובר? מדובר בכך שאנשים הפגינו, והשוטרים, במקום להגן על זכותם של אנשים להפגין, פשוט הפריעו להם בהפגנה. ולכן, שיח' ראד סלאח היה צריך לקבל זיכוי מלא, וצריך לבוא דין עם השוטרים שהפריעו למילוי זכות ההפגנה, שהיא זכות יסוד.

הי"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה, אבל אנחנו לא בית-משפט לערעורים, כפי שאתה יודע. זאת דעה, אתה אומר, אבל אנחנו מדינת חוק, והחוק קבע שבית-המשפט הוא הקובע. חבר הכנסת אלדד.

אריה אלדד (האיחוד הלאומי):

אדוני היושב-ראש, תודה, חברי חברי הכנסת, אתמול, מייד לאחר פרסום הממצאים והמסקנות של ועדת האלוף איילנד, הוחלפו הדלפות בין לשכת שר הביטחון ללשכת הרמטכ"ל. מלשכת הרמטכ"ל נמסר, שהרמטכ"ל אמר, בזמן, שהאופציה הצבאית צריכה להיות האופציה האחרונה, כאילו זה לא נכון לגבי כל פעולה צבאית בכל עת ובכל מקום בהיסטוריה. ומלשכת שר הביטחון שכחו כנראה שהוא כבר לא ראש אמ"ן, אלא ממש שר הביטחון, ואמרו שהוא התריע שבועיים קודם שאין מספיק מודיעין למבצע.

אני מבין את התסכול של שר הביטחון. יכול להיות שהוא ציפה שוועדת-איילנד תניח לרגלי הציבור איזה ראש, ואז לא יחפשו אשמים נוספים בבזק המדיני שנגרם למדינת ישראל. אבל כיוון שהצבא קיבל סוג של תעודת הכשר מוועדת-איילנד וממצאיה ישמשו את ועדת-טירקל, נשאר רק לצפות שלוועדת-טירקל יהיה מכשיר להסרת טפלו, וששר הביטחון לא ימצא שוב את עצמו במצב שכולם אשמים חוץ ממנו.

הי"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה לחבר הכנסת אלדד. חבר הכנסת עפו אגבאריה, ואחריו – חבר הכנסת סעיד נפאע.

עפו אגבאריה (חד"ש):

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, פנה אלי אזרח מאום-אל-פחם, שנסע בלילה, אחרי אירוע משפחתי, חתונה, והוא העביר דברים ממקום החתונה בחזרה הביתה בשעה 03:00. ב-03:00 היה סיור משטרת, והסיור בדק אם הוא חגור בחגורה או לא, כשהוא העביר בטנדר דברים של החתונה. באותו הזמן היו יריות בתוך הכפר, בשכונה ליד, ושמעו אותן, ולא היה להם זמן כמובן לבדוק מה היריות, אבל לעשות לו דוח על זה שהוא לא – – –

קריאה:

עפו אגבאריה (חד"ש):

לא, לא, לא, זה היה כבר אחרי החתונה.

היו"ר ראובן ריבלין:

לא כדאי לשוחח, כי זה נאום בן דקה. לא מפריעים.

עפו אגבאריה (חד"ש):

הוא קיבל דוח על זה שהוא נוסע בלי חגורה. למחרת נרצח בן-אדם, כתוצאה מהנשק הבלתי-חוקי שמשתולל במגזר הערבי. על זה אני כבר התרעתי לפני שבוע, כאשר נרצח בחור תמים, צעיר בכפר-קרע, ולפני זה עוד אחד באום-אל-פחם, ורק לפני כמה ימים נרצח עוד בן-אדם. אז המשטרה, במקום לבוא ולטפל בדברים היותר מכאיבים לנו – דווקא לתת דוח על חגורה ב-03:00. זאת לא עבודה נכונה של משטרה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה לחבר הכנסת עפו אגבאריה. חבר הכנסת נפאע, ואחריו – חבר הכנסת בן-ארי.

סעיד נפאע (בל"ד):

תודה, כבודו. לאחרונה היינו עדים, בדיוני הוועדות ובהזדמנויות אחרות – לפחות אתמול בבית-המשפט העליון – שממשלת ישראל חותמת על הסכמים, ובשעת קיום היא לא מיישמת את ההסכמים האלה. לא מזמן גם מבקר המדינה נדרש לסוגיה הזאת ומתח ביקורת חריפה, במלים ממש חריפות, על משרד הפנים ומשרד האוצר לפחות, שחותמים על הסכמי תוכניות הבראה עם הרשויות המקומיות, וכשבאה שעת היישום, ההסכמים האלה למעשה הופכים להיות רק דיו על נייר, זה הערך שלהם. ולכן אנחנו ראינו שוועד ראשי הרשויות הערביות הכריז רק לפני יומיים שהוא יצטרך, לנוכח העובדה שלא מכבדים את הסכמי תוכניות הבראה במועצות המקומיות, לצאת למאבק. השאלה הנשאלת: האם מישהו מעוניין במאבקים כאלה ובהפגנות מול משרדי הממשלה, בגלל שהממשלה לא מכבדת את ההסכמים? תודה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. חבר הכנסת בן-ארי, ואחריו – חבר הכנסת אריה ביבי.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

תודה.

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, השבת פרשת דברים, אנחנו מתחילים את חומש דברים. השבת גם נקראת "שבת חזון", על שם ההפטרה השלישית בתלתא דפורענותא, שלוש נבואות הפורענות, נבואות התוכחה, שקראנו בשבועות האחרונים, שכלולים בשלושת השבועות של ימי האבל על חורבן בית-המקדש והציפייה לבית-המקדש. בשבת הבאה, כשכבר לא נהיה כאן אלא נהיה בפגרה, נתחיל לקרוא את נבואות הנחמה, ונתחיל באותה נבואה מיוחדת של ישעיהו הנביא: נחמו נחמו עמי.

אומר שתי מלים על חומש דברים ככללו. חומש דברים נאמר על-ידי משה רבנו ערב הכניסה לארץ, ובו הוא מכין את עם ישראל לקראת הכניסה לארץ. מעניין, דיברו פה על העניין של המשפט. הנושא של המשפט הוא הנושא הראשון שאתו הוא פותח – מבחינת ההכנה לארץ. הוא אומר: ואצווה את שופטיכם בעת ההיא לאמור, שמוע בין אחיכם ושפטתם צדק בין איש ובין אחיו ובין גרו. המשפט הוא הדבר שמעמיד את הארץ. המשפט הוא דבר שבעצם יכול לקיים חברה תקינה. מכאן והלאה מבאר משה רבנו דברים נוספים וחשובים, כמו איך מתנהגים בצבא, איך יוצאים למלחמה, איך מסדרים עניינים של מלך ושאר סדרי חברה מתוקנת. אבל המשפט הוא כמובן העניין המרכזי – עליו עומדת חברה מתוקנת, בוודאי חברה שנשמעת לקדוש-ברוך-הוא, משפט לאלוקי ישראל.

נקווה שבעזרת השם, בעקבות ימי האבל, נזכה להרבה הרבה ימות נחמה וציפייה מלאה לבניין בית-המקדש במקומו במהרה בימינו. תודה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. חבר הכנסת ביבי. בינתיים אני מתכבד לברך חיילים מיחידת "סנפיר" של חיל הים הנמצאים אתנו כאן ביצע האורחים. בבקשה.

אריה ביבי (קדימה):

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, אנחנו מדינת שומרי חוק, ואנחנו אמונים על החוק. רק מה אפשר לעשות שדווקא השוטרים והסוהרים, שהם ממונים על ביצוע החוק, מקבלים משכורות רעב? אדוני היושב-ראש, אני לא יודע אם אתה יודע – היום התנהל בוועדת הפנים דיון שבו השווינו את שכר המינימום במשק לשכר השוטרים. זה כמעט זהה. אדם שעובד באבטחה מקבל יותר משוטר. שוטר עובד לילות, עובד בשבתות, עובד בחגים, והוא לא מקבל שום תוספת. לעומת זאת, מאבטח מקבל תוספת והוא עובר את שכר השוטרים.

אדוני, יש עוול גדול בנושא השכר של השוטרים והסוהרים. והייתי מבקש מכל החברים כאן, אם רוצים שיהיו לנו שוטרים טובים, סוהרים טובים, שישמרו על החוק – שיעזרו לנו בנושא הגדלת השכר לשוטרים ולסוהרים.

היו"ר ראובן ריבלין:

בדיוק נכנס יושב-ראש ועדת הכספים.

משה גפני (יהדות התורה):

מה עכשיו?

היו"ר ראובן ריבלין:

לדאוג לשוטרים ולסוהרים, שהם במשכורות רעב, לפי טענתו של חבר הכנסת אריה ביבי, לשעבר נציב שירות בתי-הסוהר.

אריה ביבי (קדימה):

בזה אני מסיים. הוא הבטיח לי לבוא ולראות את עבודתם של השוטרים והסוהרים ביחד עם ועדת הכספים. תודה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. חבר הכנסת ציון פיניאן, ואחריו – חבר הכנסת מוחמד ברכה.

ציון פיניאן (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, בשבוע שעבר פרסם המשרד לביטחון פנים מסמך קשה בנושא הבדואים בנגב. מהמסמך עולה כי בחצי השנה הראשונה של 2010 נרשמה עלייה בשיעור של 87% לעומת שנת 2009 בפגיעה של בדואים בתשתיות המדינה בנגב. עוד עולה מהמסמך כי בששת החודשים הראשונים של 2010 היו 148 אירועים של פגיעה בתשתיות, לעומת 79 ב-2009. כמו כן, בתקופה הנ"ל נעצרו ועוכבו לחקירה 70 חשודים במעשי השחתה, לעומת עשרה בכל השנה שעברה. הדוח מוסיף שיש ניכור כלפי מוסדות המדינה, התנכלויות לשכונות חדשות ואלימות כלפי עובדי ציבור ומשטרה. עוד מצוין במסמך כי בשנים האחרונות יש חדירה מתמשכת של התנועה האסלאמית למערכת החינוך. מורים בעלי דעות קיצוניות נכנסים למערכת החינוך ומקצינים את עמדותיהם של בני-הנוער.

על המדינה, משרדיה ומוסדותיה לקיים דיון מעמיק בנושא הבדואים בנגב, כי המצב אינו משתפר אלא מחמיר מיום ליום והופך לגיהנום את חיי האזרחים, הן במגזר היהודי והן במגזר הלא-יהודי, המעוניינים לחיות בשכונות טובה, ויפה שעה אחת קודם. את הגיהנום הזה שבו נמצאים כיום תושבי הנגב חייבים להפסיק.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. חבר הכנסת מוחמד ברכה, ואחריו – חברת הכנסת אורלי לוי, ואחריה – חבר הכנסת אחמד טיבי.

מוחמד ברכה (חד"ש):

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, הממשלה הקימה ועדת בדיקה לבדיקת אירועי המשט, "משט החירות", בראשות השופט טירקל. אבל היא דאגה, כדי לשוות לזה כאילו קורטוב של אובייקטיביות, לצרף לוועדה שני אנשים מחוץ-לארץ. אחד מהם היה פעם כנראה חשוב באירלנד, עובדה שהוא היה ראש ממשלה שם, אבל בשבילנו הוא לא היה ידוע מי יודע מה. כנראה בישראל עיקר החשיבות שלו – שהוא חברו הטוב של אחד האנשים הבעייתיים ביותר בסביבת ראש הממשלה, מר דורי גולד, וזה כרטיס הכניסה שלו לוועדה. ואמרנו: אולי האיש היה חשוב פעם, היה ראש ממשלה, אולי האיש בא לפחות עם מינימום של הגינות כדי לבדוק, כדי לשאול שאלות, ומסתבר שלאיש יש דעות – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת מולה, אתם פשוט מפריעים.

מוחמד ברכה (חד"ש):

האיש בירוק.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת מולה, זה מאוד מפריע, כי אנחנו מצומצמים. בבקשה. אני מוסיף לך את 20 השניות.

מוחמד ברכה (חד"ש):

אבל, מסתבר, לאיש יש דעה מאוד ברורה וחד-משמעית כבר עכשיו, לפני שהוא בדק משהו על המשט. והוא מצטרף לגילוי דעת שהתפרסם בכמה כלי תקשורת בין-לאומיים שהמשט הזה כולו פרובוקציה.

לכן אני מציע: למה לטרוח, אדוני היושב-ראש, ושזה יעלה כסף, ההוצאות של ועדת-טירקל, להזמין ולשבת ולשלם משכורות? חבל. חבל. אפשר לכתוב את הדוח כבר עכשיו. תודה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה לחבר הכנסת מוחמד ברכה. חברת הכנסת אורלי לוי, ואחריה – חבר הכנסת אחמד טיבי, ואחרי – חברת הכנסת חנין זועבי.

אורלי לוי אבקסיס (ישראל ביתנו):

אדוני היושב-ראש, אני באמת רוצה לנצל את הדקה הזאת כדי להבהיר משהו שחשבתי לתומי שהוא די מובן מאליו, וזה כמקובל, וככה יוכלו חברי הכנסת לעשות את עבודתם כשורה, אבל מסתבר שלא בכל המשרדים יש מדיניות זהה כלפי חברי כנסת.

אני חייבת להודות שבתור יושבת-ראש השדולה לילדים ובני-נוער בסיכון אני עובדת באופן רציף וקבוע עם גורמים מקצועיים בכל המשרדים הרלוונטיים: במשרד הרווחה, במשרד הבריאות, במשרד המשפטים, אפילו הקליטה. ואני נפגשת אחת לתקופה נורא קצרה אפילו עם המנכ"לים של המשרדים. לא ראיתי שום בעיה, גם המשרדים עצמם והשרים לא ראו בעיה.

אבל מה קרה? לאחרונה ביקשתי להיפגש עם גורמים מקצועיים במשרד החינוך על מנת להכין חומר לקראת הדיונים וגם כדי להכיר מאטריה נוספת. ואני אחת שאוהבת לעשות שיעורי-בית כדי שלא להיות מותקלת. הגשתי בקשה למשרד החינוך להיפגש עם גורמים מקצועיים, די מפורטים – אולי אני לא אזכיר את שמם, כדי שלא יסגרו אתם את הדין – התשובה שקיבלנו היתה תשובה שהתמיהה אותי לחלוטין, והיא היתה בסגנון הזה: עזרת השר האישיה התקשרה אלי ללשכה לאחר שהעברתי את זה במייל, כמתבקש, ואמרה שאצלם בלשכה יש מדיניות שלא לתת לי להיפגש עם גורמים מקצועיים, שאני חלילה וחס לא אעלה בהם רעיונות ולא אפגע במקצועיות שלהם כי אני גורם פוליטי.

אני גורם פוליטי שמשרת ציבור בדיוק כמו כל אחד אחר. ואם אנחנו לא נדע את החומרים, כפי שמתבקש, גם לא נוכל לעשות את עבודתנו כראוי, להצביע על ליקויים ולנסות לתקנם. הייתי רוצה לשמוע את דעתך בנושא. תודה.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני חושב שאת צריכה להגיש שאילתא למשרד, ואנחנו נאשר אותה. שאילתא רצינית. חבר הכנסת אחמד טיבי – בבקשה, אדוני. ואחרי – חברת הכנסת חנין זועבי, ואחריה – השיח' אברהים צרצור, חבר הכנסת.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

אדוני היושב-ראש, לפני שעה קלה יצרו ספינות ישראליות קשר עם ספינת "אל-אמאל" בלב ים, והם התבקשו לא לפנות לחופי עזה, אלא לאל-עריש, או לחלופין, אם יבחרו בכך, לפרוק את הסחורות בנמל אשדוד. צוות הספינה הודיע שהכוונה היא לפרוק את הסחורה בעזה, כי הסחורה מיועדת לפלסטינים בעזה בגלל המצור. ניתנה להם ארכה של עשר דקות, אלחוטיית, כדי לומר אם הם פונים לאל-עריש. ואם לא, כל מי שנמצא על הספינה ייעצר והספינה תיגרר לאשדוד.

אני פונה לראש הממשלה, פניתי אליו בכתב, על מנת שלא נחזור על הטררגדיה שבה נפלו תשעה קורבנות לשווא בגלל תוקפנות, לאפשר לספינה להגיע ליעדה, כמו שב-2008 ארבע ספינות הגיעו מקפריסין לעזה ושום דבר לא קרה לביטחון מדינת ישראל.

דוד רותם (ישראל ביתנו):

אתה שוב מגן על הרוצחים?

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

על הנרצחים. אני מגן על הנרצחים.

דוד רותם (ישראל ביתנו):

לא. אף אחד לא נרצח שם.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

על הנרצחים.

היו"ר ראובן ריבלין:

לא קוראים קריאות ביניים. חבר הכנסת רותם, לא קוראים קריאות ביניים בנאום בן דקה.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

על תשעת הנרצחים. כן.

היו"ר ראובן ריבלין:

וגם הדקה לקראת סיומה.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת בן-ארי. חבר הכנסת בן-ארי. חבר הכנסת אחמד טיבי הוא חבר כנסת ישראל, והוא, יש לו דקה, והוא יסיים אותה.

כרמל שאמה (הליכוד):

זה נאום בן עשר דקות.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

--- דברי הבלע האלו.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מבקש לסיים, חבר הכנסת טיבי. קראת לראש הממשלה – נא לסיים עכשיו.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

קראתי. אני שוב קורא לו. פניתי אליו בכתב להפעיל שיקול דעת. לא רק כוח צריך להפעיל, אלא שיקול דעת. לא יקרה כלום אם הספינה תגיע ותפרוק מזון, תרופות וחלב תינוקות. יש מי שמפחד מחלב תינוקות. תודה רבה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה. חבר הכנסת טיבי, מובן שההסגר שישראל הכריזה על עזה בא כתוצאה מהצרכים הקיומיים של מדינת ישראל, על כל אזרחיה.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

הוא יודע את זה היטב.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני רק אומר לפרוטוקול.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

הם מוכנים להיבדק.

היו"ר ראובן ריבלין:

אתה אמרת את דעתך, אין בעיה, רק אני כיושב-ראש, הואיל והממשלה לא משיבה ---

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

אין נשק, רק חלב תינוקות.

היו"ר ראובן ריבלין:

הבנתי. החלב יגיע. הילדים לא יודעים כמה חלב לשתות בעזה, אבל החלב יגיע אם הוא יפורק באשדוד או באל-עריש. אני סומך על המצרים שהם יעבירו. יש הסגר, וממשלת ישראל קבעה את ההסגר ואת ההסגר כתוצאה מצרכים קיומיים, כפי שהגדירה הממשלה – לקיומה של מדינת ישראל בביטחון, כדי שילדים בשדרות לא יצטרכו, כאשר אנחנו נמצאים בבתי-הספר, להיות במקלט.

רבתי חברי הכנסת, אנחנו מזמינים את חברת הכנסת חנין זועבי, גם לה דקה, ואחריה – חבר הכנסת השיח' אברהים צרצור. בבקשה, גברתי.

חנין זועבי (בל"ד):

אדוני היושב-ראש, רק הערה על מה שאמרת.

היו"ר ראובן ריבלין:

יש לך דקה, את יכולה מה שאת רוצה.

חנין זועבי (בל"ד):

מקובל פה, וכל כך הגיוני ואפילו מוסרי, לדכא עם שלם בהצדקה של ביטחון. כל כך בקלות נשמעים הדברים הלא-אתיים והלא-מוסריים פה בכנסת, והם נשמעים כאילו גם הגיוניים וגם מוסריים: לדכא עם שלם בשביל לשמור על הביטחון שלנו.

אני רוצה לדבר על דהמש. מחר יתקיים דיון בבית-המשפט בנוגע לצווי הריסה של 14 בתים בדהמש. היום גם מתקיימת הפגנה, ואני רוצה רק להזכיר לחברי הכנסת שבמרשם האוכלוסין ובתעודות הזהות יש לכל 600 התושבים של דהמש כתובת אחת, שהיא רמלה. למרות זאת, עיריית רמלה אינה רוצה להכיר בתושבים דהמש כתושבי העיר, וכך גם העיר לוד והמועצה האזורית עמק לוד. בדהמש אין שירותים מוניציפליים, עד היום בדהמש אין כביש סלול, אין מערכת ניקוז, הסעות התלמידים אינן נכנסות לתוך הכפר ואין פינוי אשפה.

בשנת 2007 הסכים בית-המשפט לעצור את צווי ההריסה לבתייהם של חלק מתושבי דהמש בתנאי שיגישו לוועדת התכנון המחוזית תוכנית מיתאר לבינוי שתסדיר את כל המבנים הקיימים והעתידיים לקום בכפר, אולם הוועדה דחתה את התוכנית על הסף.

אני מקווה שבית-המשפט מחר יגן על זכות הקיום של התושבים בדהמש.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. חבר הכנסת אברהים צרצור, ואחריו – חבר הכנסת מוזס, שיסיים. פשוט לא ראיתי שהצבעת, חבר הכנסת דב חנין.

אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):

כבוד היושב-ראש, אני ממשיך בנושא שהתחילה בו גברתי המכובדת, חברת הכנסת חנין זועבי, בנושא של דהמש. בעוד כשעתיים מתקיימת הפגנת ענק, שמשתתפים בה אלפים, בנושא של דהמש. במה מדובר? כפר שקיים, כפי שנאמר לפני כמה רגעים, בין לוד לרמלה. 700 בני-אדם, בני-אנוש, המנושלים מכל זכות אלמנטרית יותר מ-60 שנה. כבוד היושב-ראש, יותר מ-60 שנה האנשים האלה נאבקים כדי לקבל את זכותם האלמנטרית, שמדינת ישראל תכיר בזכותם להתקיים בצורה מכובדת. לצערי הרב, ההכרה הזאת לא הגיעה עד עצם היום הזה.

בשבוע שעבר – ובזאת אני מסיים – בשבוע שעבר הגישו התושבים על חשבונם תוכנית מיתאר ליישובם לאחר שתיאמו את המהלך הזה עם כל הגורמים בוועדה המחוזית לתכנון ובנייה. לצערי הרב – אני השתתפתי באופן אישי בדיון הוועדה הזאת לפני שבוע בערך. הדיון היה דיון מעמיק מאוד, קיוונו שאכן הוועדה תקבל – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

איפה זה היה? בוועדה המחוזית או בעמק לוד?

אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):

בוועדה המחוזית לתכנון ובנייה, המרכז ברמלה. קיוויתי, קיוונו כולנו, שאכן הוועדה הזאת, כל חבריה יקבלו החלטה שיצילו בה את 700 התושבים שחיים זה 60 שנה בסבל מתמשך. לצערי הרב, ההחלטה היתה לדחות ולזרוק את הכדור למגרשו של משרד הפנים. הם רוצים שמשרד הפנים יחליט אם הוא מכיר בקיומו של היישוב הזה. אני פונה למשרד הפנים, לשר הפנים, שאכן יקבל

החלטה נועזת, אמיצה, בהקדם האפשרי ויכיר בזכותו של היישוב הזה להתקיים, כדי שאנשים יוכלו להתקיים ולחיות בשקט ובכבוד. תודה.

הי"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה, הדקה צריכה להיות דקה. זה היה דקה ועשר שניות. נדמה לי שאישרנו דיון בוועדת הפנים, על-פי בקשה. בסדר, זה דבר שצריך לדון בו מול אנשים שאומרים מה קורה שם. בבקשה, חבר הכנסת מוזס. בבקשה, אדוני. אחריו – חבר הכנסת דב חנין.

מנחם אליעזר מוזס (יהדות התורה):

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, ראינו היום בעיתונות שאתמול נשפט מי שנאשם, הורשע בפגע-וברח בילד אמיר בלחסן, שהיה כאן בכנסת לפני שבוע. הילד הוא במצב של צמח. הזוג הזה נשפט בסך הכול לשלוש שנים. בניכוי התנהגות טובה זה יהיה רק שנתיים, והילד אמיר יישאר צמח, לפי ההערכה, הרבה זמן. כשהם יצאו מבית-הסוהר, הילד עדיין יהיה בבחינת צמח.

דברי האב ממש זועקים: איך זוג כזה, שאחרי שהם פגעו, שטפו את רכבם ולאחר מכן נכנסו לבית-קפה ונתפסו, מקבלים רק שנתיים בניכוי, כפי שאמרתי קודם. הזעקה של האבא יוסי: האיש שזרק על הנשיאה בייניש נעל קיבל שלוש שנים מאסר, כמו אלה שהפקירו את הבן שלי מדמם על הכביש. החיים של הבן שלי שווים כמו הנעל שזרקו על בייניש. ככה זעם האבא. נוגע ללב.

אני רק רוצה לסיים. השבוע חל יום הזיכרון של האר"י ז"ל, שקבור בצפת. אלפים ינהרו לשם. האר"י ז"ל קבע שבבוקר בן-אדם יקבל על עצמו: הריני מקבל עלי מצוות "ואהבת לרעך כמוך". למה "כמוך"? כמו שכשקורה לך משהו אתה דואג לעצמך, כך תדאג גם לרעך. לאן נעלם המוסר היהודי של ישראל ערבים זה לזה?

הי"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה לחבר הכנסת מוזס. חבר הכנסת דב חנין, בבקשה. האם יש עוד מישהו מהחברים במליאה שרוצה לדבר? יאמרו עכשיו, כי אחרת חנין הוא אחרון. בבקשה, אדוני.

דב חנין (חד"ש):

תודה רבה.

אדוני היושב-ראש, אני רוצה להפנות את תשומת לבם של חברי בכנסת להתארגנות ציבורית מעניינת שהתחילה לפעול בימים האחרונים ודורשת לחלק בצורה הוגנת וצודקת את רווחי הגז שהתגלה בכמויות עצומות ליד חופי ישראל. אני כבר העליתי את הנושא בכנסת, אדוני היושב-ראש, וסיפרתי שמדינת ישראל "מצטיינת" בשיעור הנמוך במיוחד של התמלוגים שהיא גובה מאותם גורמים שיש להם את הזיכיונות לגז. אנחנו מחזיקים ב"שיא" של המדינה עם התמלוגים הנמוכים ביותר. מובן שמרבצי גז כאלה יכולים להיות פתרון להרבה מאוד בעיות חברתיות בתחומי החינוך, הבריאות, הרווחה. המפתח לעניין הזה נמצא בידיה של הממשלה, שצריכה לקבל החלטה לחלק אחרת את רווחי הגז.

היזמה הציבורית הזאת, אדוני, לא מציעה להפקיע את כל הרווחים מהמשקיעים אלא לחלק אותם בצורה כזאת ש-80% יגיעו לציבור, 20% למשקיעים. זה ישאיר למשקיעים הרבה מאוד רווחים, להם, לילדיהם ולנכדיהם, להרבה מאוד שנים.

אני חושב, אדוני היושב-ראש, שראוי להצטרף ליוזמה הזאת. אני קורא לחברי בכנסת לעשות כן.

היו"ר ראובן ריבלין:

כן, בהחלט הגיוני, על-פי מדרג – מחזירים את ההשקעה, לאחר מכן יותר מס, יותר – בהחלט, יש דוגמאות מהים הצפוני, ובהחלט אנחנו יכולים לאמץ אותן. אני חושב שיוזמתך היא יוזמה חשובה. רבותי חברי הכנסת, האם יש מישהו שמבקש לנאום נאום בן דקה?

שעת שאלות

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מזמין את כבוד שרת התרבות והספורט לעלות לבמה על מנת להשיב בשעת שאלות המופנות לשרה בנושאים של עידוד וקידום הסופרים, תרבות ופריפריה, תוכנית "מתקנים 2020" וטוהר המידות בספורט. ראשון השואלים הוא חבר הכנסת השיח' אברהים צרצור, המבקש לשאול את השרה כמה שאלות. בבקשה, אדוני. זה גם בדו-שיח, תוך כדי שהשרה עונה, בלי להפריע, כמובן.

אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):

כבוד היושב-ראש, גברתי השרה, ברצוני לשאול את גברתי השרה: 1. מהו התקציב שהקצה המשרד לנושא התרבות והספורט בסקטור הערבי, ומה הוא אחוזו בכלל התקציב של המשרד? 2.

מהם תחומי התרבות שהמשרד קבע כעדיפות ראשונה בסקטור הערבי? 3. אילו פרויקטים בנושא תרבות וספורט ביצע המשרד בסקטור הערבי מאז כניסת גברתי השרה למשרד? 4. האם המשרד מעודד רשויות שממנות מנהלים למחלקות ספורט על-ידי מתן תמריצים תקציביים? 5. האם ביצעה רשות העתיקות כל פעילות לשיפור אתרים או מבנים בסקטור הערבי? אם כן – איפה? 6. מהו התקציב שהקצה המשרד כתמיכה במכון ללשון הערבית? 7. מהו מספר הערבים ששולבו בתפקידי המשרד השונים, הן במשרד הראשי עצמו והן בסניפיו ברחבי הארץ, ומה אחוזם בכלל העובדים? 8. האם הנציח המשרד מאז כניסת גברתי השרה למשרד דמויות ערביות שתרמו רבות לפיתוח התרבות והספורט בסקטור הערבי? 9. לבסוף, האם יש ייצוג ערבי במועצת הספריות, במועצת ההימורים, במועצה לשידור כבלים ולווייניים, במועצת המוזיאונים ובצוות שממליץ על הנצחת זכרם של סופרים, משוררים וכדומה? תודה.

היו"ר ראובן ריבלין:

בבקשה. השרה תענה, ואחרי זה, אם תרצה, תוכל להוסיף. בבקשה.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

התשובה שלי תהיה קצת ארוכה.

היו"ר ראובן ריבלין:

השאלות הן ארוכות.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

כן, השאלות נוגעות במספר רב של תחומים.

היו"ר ראובן ריבלין:

זו שעת שאלות, לא נרוויח יותר משעה.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

אדוני היושב-ראש, תקציב משרד התרבות והספורט מורכב מכמה חלקים. קודם כול, תקציב התרבות, על-פי הסכם התרבות, השנה הוא 461 מיליון שקלים. בשנה הבאה, שתהיה השנה האחרונה כשנת ההסכם – אנחנו עמלים עכשיו מול משרד האוצר על כך שההסכם יוארך החל מ-

2012, כי אנחנו מדברים בתקציב דו-שנתי, כמובן – בשנה הבאה על-פי ההסכם הוא יהיה 466 מיליון שקלים. ובנוסף לכך ישנו תקציב הקולנוע, שהוא 67 מיליון שקלים, שגם הוא בהסכם תקציב מוגן.

ובכן, התקציב הזה מחולק בהתאם למדיניות מקצועית, והיא שמה דגש על קידום פעילות תרבותית איכותית ומקצועית, תוך שילוב כלל אזרחי ישראל בעשייה התרבותית בישראל. במסגרת המדיניות הזאת הוא מחולק כולו לנושאים שונים, בהתאם למבחנים שאנחנו קובעים מעת לעת לחלוקת כספי תמיכות של משרד התרבות והספורט למוסדות ציבור, וזה כמובן על-פי חוק.

אני רוצה להדגיש ולומר שאנחנו רואים חשיבות בקידום הפעילות התרבותית גם בקרב ערביי ישראל, כמובן, הן כצרכני תרבות והן כיוצרי תרבות – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת ביבי, תתקרב אליהם. כשאתה מרים את קולך זה מפריע מעט לשרה. בבקשה.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

– וגם, כמובן, בקידום יצירה איכותית ותרבותית בשפה הערבית ובקרב היוצרים הערבים. אני לא רוצה להלאות כאן את חברי הכנסת, אך אם יבקשו זאת כמובן אשמח לעשות זאת, אבל מבחני התמיכה הם בתחומים שונים. אני אומר את זה במהירות: בתיאטרון, במוזיאונים, בנושאי קבוצות תיאטרון, פרויקטים הפקתיים, יוזמות לקידום תיאטרון במרכזי פרינג', בתי-ספר לאומנויות, קולנוע, מוזיקה, נושאים של גופים כלליים, מחול, תחום הספר וכתבי עת ועוד כהנה וכהנה.

ברשימות הגופים הנתמכים, מכוח מבחני התמיכה, בתקציב התרבות, כפי שמופיע אצלנו, מופיעים גם גופים רבים שפועלים במגזר הערבי ונהנים מתמיכה מכוח אותם מבחנים. אני אתן אולי כמה דוגמאות. למשל, בין מקבלי התמיכות לתיאטרונים הרפרטואריים נכללים תיאטרון "אל-מידאן" ו"בית הגפן". לשם הדוגמה, אני רק מביאה כמה דוגמאות, אני לא נותנת את רשימת כל הגופים. מי שרוצה לראות את רשימת הגופים כולם יכול להיכנס לאתר האינטרנט של המשרד ושם הוא יראה את רשימת כל הגופים. אין חלוקה – אני אומרת מראש – לגופים יהודיים, לגופים – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת אורבך, עוד מעט אתה תשאל. אתה מפריע לשרה.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

אין חלוקה לגופים יהודיים, לגופים ערביים, לגופים אחרים, אין לנו חלוקה כזאת, כי כולם צריכים לעמוד במבחני התמיכה. אבל אם תרצה להיכנס לאתר האינטרנט של המשרד, תוכל למצוא שם כמובן, אני נותנת כמה דוגמאות בלבד. ולכן אמרתי, בתחום התיאטרון למשל: תיאטרון "אל-מידאן", תיאטרון "בית הגפן". בתחום המוזיאונים: המוזיאון לתרבות האסלאם, עמותת "דרומה", שמפעילה את המוזיאון לתולדות הבדואים בנגב.

פסטיבלים רבים במגזר הערבי מקבלים תמיכות מכוח תקנת הפסטיבלים, לרבות פסטיבל אבו-גוש, פסטיבל "החג של החגים", פסטיבל "מסרחיד" בעכו. אגב, אני כבר יכולה לומר כאן – חלק מחברי הכנסת הערבים אולי עוד לא יודעים, אבל פסטיבל "מסרחיד" בעכו, שהוא פסטיבל להצגות יחיד, השנה לראשונה, בחודש אוגוסט, אם אינני טועה, יצא פעם ראשונה, ביוזמתנו, הוא יצא גם מעבר לעכו, וההצגות יהיו ב-20 יישובים ערביים. זה יהיה תקדים שעוד לא היה כמוהו. אני חושבת שזה דבר ראוי מאוד שאתם יכולים רק לברך עליו.

עמותת "אל-זיתון" נתמכת עבור שימור בית-הנזירות בנצרת מתקנת שימור אתרים. העמותה לקידום וטיפול מוזיקה ערבית בארץ נתמכת בתקנת המוזיקה. "אל-סנא", הסינמטק בנצרת, נתמך במסגרת תחום הסינמטקים במבחני קולנוע. מרכז ההדרכה לספריות מקיים מפעלים מיוחדים לספרות ערבית ולספרות ילדים בערבית במגזר הערבי. עשרות ספריות ציבוריות במגזר הערבי נתמכות על-ידי מינהל התרבות בשיעור ניכר מתקציבן.

וכך, גופים אלה ונוספים נתמכו גם במסגרת מבחני התמיכה לשיפוצים במוסדות תרבות וסיוע מיוחד למוסדות תרבות שנפגעו במסגרת "עופרת יצוקה" ומבחנים נוספים. וגם מוסדות התרבות הנתמכים שאינם קשורים ישירות למגזר הערבי מעסיקים אמנים ערבים, מציגים יצירות של יוצרים ערבים, מכשירים אומנים ערבים, מסייעים ליוצרים ערבים. כך, למשל, בתיאטרונים פרטואריים מופיעים שחקנים ערבים ומועלים בהם גם מחזות של מחזאים ערבים. המוזיאונים והגלריות מציגים אמנים ערבים, ועל-פי מבחני התמיכה מוזיאונים רבים נדרשים להציג דפי מידע בשפה הערבית, בתי-ספר לאמנות ועוד כהנה וכהנה, פסטיבלים שמציגים אמנים ערבים וכו'.

כמובן, גם הקהל הערבי לא מדיר את רגליו: הוא מגיע גם לאירועי תרבות שמאורגנים ואינם דווקא לערבים. אבל מעבר לכך – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

גברתי השרה, הדיון בשעת שאלות הוא יותר פתוח. כשביקרתי באום-אל-פחם, לקח אותי חבר הכנסת עפו אגבאריה – – –

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

לגלריה.

היו"ר ראובן ריבלין:

לגלריה, מאוד מעניין, אני מציע להזמין את השרה.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

נכון, אני יודעת, זה אחד מהדברים שרשומים לי כאן. אמרתי, אני נותנת כמה דוגמאות. אני יודעת, אני מכירה, זה אחד הדברים שרשומים כאן באיזשהו מקום. אני רצה הלאה, אחרת נצטרך להקדיש את כל שעת השאלות רק לעניין הזה.

אבל אני רוצה לומר שמעבר לכל אלה יש תקנה תקציבית מיוחדת לתרבות ערבית. מעבר לכל מה שאמרתי עד כאן, יש תקנה תקציבית מיוחדת לתרבות ערבית. אם תרצו גם אומר – תיכף אמצא, יש לי פה המספרים, ותיכף אומר בדיוק: בבסיס התקציב של 2010 היא עמדה על 9 מיליון שקל. הביצוע עד כה – כי אנחנו באמצע השנה – הוא 9.3 מיליון שקלים. זאת אומרת שיכול להיות שהוא עוד אפילו יגדל. אנחנו מוסיפים מעבר לבסיס התקציב. ב-2009 בסיס התקציב היה 9 מיליון שקל, הביצוע היה 9.9 מיליון שקל. זאת אומרת, לא רק שיש בסיס, אנחנו עוד מוסיפים מעבר לבסיס בתקנה המיוחדת לתרבות הערבית.

אני אומר עוד כך: אנחנו נותנים, באמות המידה, במבחני התמיכה בתחום התרבות, גם שורה של העדפות – הייתי קוראת להן העדפה מתקנת למגזר הערבי – חלקן באופן ישיר, חלקן באופן עקיף. למשל, מה זה עקיף? עקיף – יש לנו העדפה לתרבות בפריפריה. חלק גדול מהיישובים הערביים נמצאים בפריפריה. מכוח זה הם נהנים, באופן עקיף, אומנם, לא בגלל היותם יישובים ערביים אלא מכוח היותם בפריפריה – הם נהנים גם מהעדפה מתקנת בהיותם יישובים בפריפריה. אבל יש גם העדפה ישירה. למשל, מתן עדיפות ליצירה בשפה הערבית, במבחני הספרות, במבחני התיאטרון. מתן עדיפות לעיסוק בנושאים הנוגעים למגזר הערבי ותרומה לדיאלוג רב-תרבותי במבחני המוזיקה, במבחני גופים כליים, בתחום הסרטים הייעודיים, במבחני התמיכה בקולנוע ועוד כהנה וכהנה. שוב, לא אכנס כאן לכל הדברים, את כל הדברים האלה ניתן לראות גם באתר האינטרנט, בתוך הקריטריונים, מבחני התמיכה בתחומים השונים.

למעשה, בכל תקציב התרבות קיימים רק שני מבחני תמיכה שאינם מתאימים מטבעם למוסדות תרבות במגזר הערבי. אחד זה מבחן התמיכה במורשת עדות ישראל; ומבחני התמיכה במכוני המחקר התורניים. כל היתר, כפי שאמרת, מיועדים גם להם.

כמובן, ככל שירבו מוסדות ציבור במגזר הערבי שמקיימים פעילות תרבותית מקצועית ועומדים במבחני התמיכה – קודם כול בתנאי הסף, כמובן – כך יגדל החלק היחסי של התמיכה במוסדות האלה מתוך כלל המוסדות.

במועצות הציבוריות הרלוונטיות בתחום אשר הן מייעצות לשרת התרבות והספורט על-פי חוק בנושאים הללו, כגון מועצת התרבות וכו' וכו', יש מדורים מיוחדים. במועצה לתרבות ולאמנות קיים מדור מיוחד שמטרתו קידום התרבות הערבית, ומדור נוסף לקידום התרבות הדרוזית והצ'רקסית. בנוסף לזה יש מועצה – לא רשום לי פה, משום מה, אבל אני יודעת להגיד בעל-פה – יש מועצה לתרבות דרוזית. יש גם מבחני תמיכה שמקנים העדפה מתקנת למגזר הערבי, למגזר הדרוזי והצ'רקסי, בהתאם לעניין הזה.

מעבר לזה, מבחני תמיכה עדכניים ומפורטים למוסדות תרבות ערבית פורסמו בשנת 2008, לאחר הליך אינטנסיבי של כתיבה והיוועצות עם המדור לתרבות ערבית של מועצת התרבות ועם היועץ המשפטי לממשלה.

אני לא אכנס כאן מעבר לדברים הללו, יש כאן עוד פרטים רבים.

עכשיו אני רוצה לענות על יתר השאלות שנשאלתי בעניין הזה. רק רגע אחד – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

גברתי רוצה לראות את השאלות?

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

לא, יש לי את זה כאן מסודר. שמרית סדרה לי את זה כאן באופן מסודר ביותר.

היו"ר ראובן ריבלין:

שרה מסודרת יש לה יועצים מסודרים.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

תודה. אני רואה שהיא גם שולחת לי איזה פתק, כי בטח שכחתי להגיד משהו. בסדר, עוד רגע.

עכשיו ככה – יש תקציב ספריות לפעילות תרבות – גם כן 10 מיליון שקלים. סליחה, זה לאחר כך, זה לא לזה, זה לא שייך. זה לאחר כך, תודה. טוב, נמשיך הלאה.

הנושא של תחומי תרבות, כפי ששאלת, שהמשרד קבע כעדיפות ראשונה בסקטור הערבי – אנחנו נותנים עדיפות לעשייה אמנותית ומקצועית בתחום התיאטרון, המחול, המוזיקה והאמנות פלסטית.

הפרויקטים בנושא תרבות וספורט שהמשרד ביצע מאז שנכנסתי לתפקידי – אנחנו עוסקים בתמיכות ולא בפרויקטים. אנחנו לא נותנים עידוד לפעילות תרבותית. למשל הזכרתי קודם את פסטיבל "מסרחיד" – אני רואה שזה כתוב לי כאן, אני פשוט זוכרת את זה בעל-פה – את העובדה שהוא יוצא עכשיו ל-20 יישובים ערביים ויציג את ההצגות שלו. אני יכולה רק להדגיש כאן שבניגוד למה שעשה השר שקדם לי, שעשה כל מיני חאפלות, אני לא עושה חאפלות. אני לא עוסקת בחאפלות במקום כזה או אחר. אנחנו עוסקים בתרבות אמיתית, ולכן אנחנו עושים מה שאנחנו עושים עם פסטיבל "מסרחיד", שהוא פסטיבל רציני ביותר, פסטיבל של הצגות יחיד. זו תרבות אמיתית, לא כל מיני קשקושים מסוגים שונים.

האם אנחנו מעודדים רשויות שממנות מנהלים למחלקות ספורט על-ידי מתן תמריצים תקציביים – אני תיכף אחזור – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

פסטיבל עכו לא קשור לדבר שדיברת עליו קודם?

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

כן, זה פסטיבל עכו, זה חלק מפסטיבל עכו.

היו"ר ראובן ריבלין:

זה הדו-קיום – – –

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

לפסטיבל עכו יש כמה חלקים, אחד מהם זה פסטיבל להצגות יחיד בערבית שנקרא "מסרחיד". יש לו עוד כמה דברים ופרויקטים, אבל פסטיבל "מסרחיד", שעולה כל שנה, והוא באמת יוצא מהכלל – בדרך כלל פסטיבל "מסרחיד" היה מתקיים רק בעכו, אבל השנה אנחנו עושים תקדים. לראשונה אנחנו לוקחים את אותן הצגות ומניידים אותן ל-20 יישובים ערביים. מדובר בהצגת יחיד, וזה בדרך כלל קל יותר מאשר משהו אחר. במקום שיבואו לעכו – יש כאלה שלא מגיעים לעכו – אנחנו מביאים אליהם את התרבות, כפי שאנחנו עושים גם עם התרבות היהודית, שמביאים את התרבות ליישובים עצמם. לא כולם חייבים לנסוע למרכז הארץ לראות את ההצגות, לחוות תרבות, להיות זכאים לזכות הזאת לתרבות, אלא מביאים גם אליהם, ליישובים שלהם. אני חושבת שזה דבר שגם אתה מברך עליו.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

חבר הכנסת צרצור. אנחנו, בכל אופן – אני אמשיך – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

היא עונה עכשיו לחבר הכנסת צרצור.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

האם אנחנו מעודדים רשויות שממנות מנהלים למחלקות ספורט על-ידי מתן תמריצים תקציביים?

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת ברכה, נא לשבת ליד חבריך.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

אני אומר את זה בצורה הנחרצת ביותר: המשרד לא מעניק תמיכה בכלל למועצה או לרשות מקומית שאין לה רכז ספורט, כך שבמקרה הזה מועצה, רשות, שאין לה רכז ספורט, לא מקבלת תמיכה. נקודה. ולכן העידוד הוא מתוך זה, ברור לחלוטין.

האם ביצעה רשות העתיקות כל פעילות לשיפור אתרים ומבנים, ואם כן – איפה? אני רק אומר מה עשתה רשות העתיקות בשנתיים האחרונות: הכנסייה האורתודוקסית באעבלין; שיקום תחנת קמח בפקיעין; עבודה מול ה"שאד'ליה" בעכו. בנוסף, מתקיימים מגעים עם המועצה המקומית מעיליא במטרה לערוך שם קורס שימור. אלה הדברים של השנתיים האחרונות. מרחב דרום – זה מינהל שימור – פרויקט בתל-שבע, קריית החינוך, בשיתוף עם אוניברסיטת בן-גוריון. במהלכו נחפשו שטח גדול לצורך הקמת קריה חינוכית-רפואית לילדי הבודאים. נחשפו שם מספר רב של מבנים, מחילות וחדרים תת-קרקעיים מהתקופה הכלקוליתית. החפירות אמורות להימשך השנה או בשנה הבאה. במרחב מרכז – יש כאן שורה ארוכה, וכך גם במרחב צפון. יש כאן שורה מאוד מאוד ארוכה. אם תרצה אני אוכל לתת לך אחר כך. אני יכולה לעמוד כאן ולקרוא את כל – – –

אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):

אפשר לתת את זה לפרוטוקול.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

אני יכולה לתת את זה לפרוטוקול, אין שום בעיה, פשוט יש כאן רשימה ענקית של מקומות, ולא נראה לי שזה יהיה נכון לעמוד לקרוא את כל אלה.

נמשיך הלאה. מה התקציב שהקצה המשרד למען התמיכה במכון ללשון הערבית? תקציב האקדמיה ללשון הערבית היה בעבר 2.5 מיליון ש"ח, כרגע הוא 1.3 מיליון ש"ח. הסיבה לקיצוץ בתקציב היא הביצועים הנמוכים. התקציב קוצץ בהתאם לביצועים.

מספר הערבים ששולבו בתפקידי המשרד השונים, במשרד, בסניפיו, והאחוז מכלל העובדים – שיעור העובדים הלא-יהודים במשרד הוא 11.7% מכלל העובדים. יש לי פה כל השמות. אני לא חושבת שראוי שאני אעמוד כאן ואקרא את השמות.

ישראל חסון (קדימה):

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

.11.7%

ישראל חסון (קדימה):

כמה יוצאי סוריה יש?

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

כמה יוצאי סוריה? אני לא יודעת. לא בדקתי, חבר הכנסת חסון. בכל אופן, יש לי פה השמות. לא נראה לי שראוי שאני אעמוד כאן ואקרא את השמות של העובדים במשרד. בלשכתי יש עובדת אחת; במינהל תרבות – ארבעה; במינהל ספורט – חמישה. בסך הכול במשרד יש 85 עובדים, כולל חמש משרות לא מאוישות שאחת מהן מיועדת למגזר הלא-יהודי, ואני מאמינה שהיא תאויש מאוד בקרוב.

האם הנציח המשרד מאז כניסתי למשרד דמויות ערביות שתרמו רבות לפיתוח התרבות והספורט בסקטור הערבי? התשובה היא שאנחנו לא מנציחים דמויות, לא יהודיות, לא ערביות, לא נוצריות ולא אחרות. אנחנו פשוט לא מנציחים בכלל דמויות, אז התשובה היא כמובן שלילית.

האם יש ייצוג ערבי במועצת הספריות ובמועצות השונות? אני אענה אחת לאחת: במועצה להסדר הימורים בספורט יש שני נציגים ערבים מתוך 18 חברי מועצה; במועצת הכבלים והלוויין – זו לא מועצה שלנו – יש נציגת ציבור אחת מתוך 13; במועצה למורשת הדרוזים כל הנציגים הם דרוזים. לא כולה מאוישת, יש 21 חברים, אבל אלה שמאוישים כולם דרוזים ואחרים בדרך; בוועד המנהל של מכון וינגייט לחינוך גופני ולספורט יש שניים מתוך 13; במועצת הספריות יש כרגע שבעה מתוך 28; במועצת המוזיאונים – ארבעה מתוך 21.

בספורט – הוא שאל את השאלה גם לגבי הספורט, לגבי תקציבים בספורט – בהתאחדות הספורט לבתי-הספר, במסגרתה הועברו השנה 550,000 שקל לסיוע בהפעלת 37 מועדוני ספורט בית-ספריים במגזר הערבי. יש תוכנית להרחבת הפעילות שתלויה בהיענות הרשויות המקומיות. כאן הרבה מאוד תלוי בהיענות הרשויות המקומיות, בנושא הזה של הספורט. ברגע זה אני מתייחסת ל-2009. יש לי כאן פרטים, אבל שוב, זה מתייחס לכלל היישובים במגזר הערבי, וזה תלוי במידה רבה

ברשויות. ב-2009 הועברו 3 מיליון ו-235,452 שקלים במסגרת סל ספורט, 3 מיליון ו-670,000 למתקנים, ויש פעילות משולבת של football for peace וכל מיני דברים אחרים, אבל אלה כבר סכומים קטנים.

יש גם סיוע לקידום ספורט נשים. זה פרויקט של המועצה לספורט נשים, פרויקט שאני התחלתי בכהונתי הקודמת כשרת הספורט. זה יהיה תלוי גם בכסף, כי מדובר בהקמת קבוצות לנערות, בעיקר בנושא של ספורט נשים, ב-13 ענפי ספורט. ככל שהרשויות המקומיות יקימו יותר קבוצות כאלה ב-13 ענפי ספורט, כך יוכלו לקבל יותר תמיכות – אגב, מהרגע הראשון. כאן אין עניין של המתנה של שנתיים.

משנת 2008 הושקעו 413,000 שקל, יש לי כאן דוח מפורט. למשל – אני רק אתן דוגמאות, ברשותכם – באבו-סנאן, יש "הפועל אבו-סנאן" לנשים בכדורסל; יש בכדורסל "מכבי אום-אל-פחם"; כדורסל "הפועל כאוכב"; כדורסל "הפועל ג'דידה-מכר"; "הפועל אכסאל" בכדורסל. יש גם במקצועות אחרים. אני אעבור במהירות על הכדורסל. באתלטיקה "הפועל אכסאל"; "הפועל בנות סח'נין". דרך אגב, הן מצוינות, אני ראיתי אותן בכדורגל בתחרות שהיתה – אולימפיאדת נוער – הן ניצחו. נדמה לי שזה היה בכדורגל – אין לי כאן כרגע מי שיזכור, אבל אם אני זוכרת נכון, הן היו פשוט אדירות והן גם ניצחו באולימפיאדת נוער שנערכה ברמת-השרון. יש "בנות נצרת" באתלטיקה, יש טניס שולחן, "הפועל אום-אל-פחם", יש בכדורגל "מועדון ספורט דבורייה", "הפועל בנות זמר", "בנות סח'נין" – הנה, זה אלה כנראה – "הפועל קלנסואה" בשחייה. בטניס "נערות נצרת", בכדורעף "מכבי בני-נצרת". הכול נשים – אני מדברת הכול רק על נשים, והן מתקצבות מאוד יפה.

יש לנו גם מעגלי איתור. אנחנו גם מאתרים ילדות ונערות, אנחנו הולכים ומאתרים – שוב, זה הכול במסגרת מועצת ספורט נשים. אז יש כאן מעגלי איתור שנעשו. אנחנו עובדים גם בפרויקט הזה ותומכים. יש ליגת קט-רגל לבנות, וכו' וכו'. יש פרויקט משותף שאנחנו עושים עם התאחדות הנכים. עוד פרויקטים – מה עוד, לא יודעת. זהו. זה מה שהיה לי כאן. אפשר להאריך ולהאריך. עד כאן.

היו"ר אלכס מילר:

תודה, גברתי.

אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):

תודה.

עפו אגבאריה (חד"ש):

גברתי השרה, אני יכול לשאול שאלה בעניין הזה?

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

יש יושב-ראש.

היו"ר אלכס מילר:

סליחה. אתה יכול לבקש לשאול שאלה נוספת. רק שנייה, ביקשו לפניך. חבר הכנסת מג'אדלה, בבקשה, ואתה אחריו.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

אדוני היושב-ראש, אני, על-פי התקנון, צריך לעלות לדוכן ולקבל חמש דקות אחרי מה שאמרה השרה, שבניגוד לשר שקדם לה, היא לא עושה חאפלות.

היו"ר אלכס מילר:

אדוני יכול לבקש בכתב בקשה להודעה אישית, ובתום הדיון אני אאפשר לך לעלות. ביקשת שאלה.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

לא, לא. אין צורך, אני קיבלתי את הצעת היושב-ראש ריבלין, אני עושה את זה מכאן.

היו"ר אלכס מילר:

בבקשה.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

אני רק רוצה לומר, היות שהשרה לא יודעת ערבית, לא יודעת מה זה חאפלות, חושבת שחאפלות זה מלה בבסטות; חאפלות זה אירועים משמחים גדולים. אבל היא דיברה בשפה של בסטה, חאפלות. וזה מראה על כבוד שרת התרבות ועל שליטתה בשפה הערבית.

יותר מזה. נאמרו כאן רבעי אמיתות, והכול רשום, ובעוד שבועיים אנחנו נביא לה 20 שאילתות ונראה לה את העובדות ואת המספרים, והיא תעלה עוד פעם כאן כדי שתדבר אמת. קוצצו כל התחומים בספורט ובתרבות לאוכלוסייה הערבית. קוצצו. כולם. אתן לך דוגמה. האקדמיה ללשון ערבית – מ-3 מיליון קוצץ יותר מ-1 מיליון שקל. יש לי כל המספרים, בעוד שבועיים מליאת הכנסת תראה את הדברים ותשמע אותם.

היו"ר אלכס מילר:

בעוד שבועיים זה קצת בעיה, אנחנו בפגרה.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

אנחנו נזמין, אנחנו נעביר לה את זה, אחר כך – אחרי הפגרה היא תענה – –

אורי אורבך (הבית היהודי):

נעשה חאפלה – – –

גאלב מג'אדלה (העבודה):

– – אנחנו בעוד שבועיים ניתן את זה.

יותר מזה. כבוד השרה, שנושאת בתיק התרבות והספורט – שני תחומים מאוד פעילים ביישוב הערבי – לא ביקרה אפילו ביקור אחד ביישוב ערבי. אין עוד שר בממשלת ישראל שלא היה ביישוב ערבי. אפילו השר לביטחון פנים אהרונביץ היה ביותר משלושה-ארבעה סיורים.

היו"ר אלכס מילר:

למה "אפילו"?

גאלב מג'אדלה (העבודה):

סליחה?

היו"ר אלכס מילר:

למה "אפילו"?

גאלב מג'אדלה (העבודה):

לא, אני אומר – ביטחון הפנים זה נתפס, אתה יודע, כמשהו אחר, בציבור הערבי.

חמד עמאר (ישראל ביתנו):

גאלב מג'אדלה (העבודה):

אמרתי "יותר" -- --

היו"ר אלכס מילר:

חבר הכנסת מג'אדלה, בוא נתקדם.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

לכן, אני אומר לך -- --

אורי אורבך (הבית היהודי):

היו"ר אלכס מילר:

סליחה, חבר הכנסת אורבך. סליחה.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

רק מהעמידה שלה על הדוכן רואים שהיא לא יודעת מה קורה במשרד שלה, לא שולטת במשרד שלה, וגמגמה בתחילת הדרך רבע שעה. ואני, מתוך כבוד אליה – אפילו לא הייתי באולם – הקשבתי לדבריה בטלויזיה ועמדתי על רצף רבעי האמיתות שאמרה. והדברים עוד יתבהרו.

וכל פעם שאנחנו מדברים אתה, היא חוזרת לדוח מבקר המדינה, שכבר הרבה ממנו – לקחו אותו.

היו"ר אלכס מילר:

תודה, חבר הכנסת מג'אדלה. חבר הכנסת עפו אגבאריה, יש לך שאלה, והשרה תתייחס לדברים.

עפו אגבאריה (חד"ש):

אדוני היושב-ראש, גברתי השרה, ברצוני לשאול: היה נהוג במשרד שלך לתת מלגות להתאחדות הסופרים הערבים. בשנה שעברה הדבר לא נעשה, ובתקציב בשנה הזו לא קיים.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

פרס השר.

עפו אגבאריה (חד"ש):

כן. אז זה לא קיים. האם באמת את חושבת שזה לא צריך להיעשות, כאשר הדבר נעשה לסופרים היהודים? והדבר השני, יש כמה ירחונים תרבותיים במגזר הערבי, והם לא מקבלים שום תמיכה מהמשרד שלך. האם יש אפשרות באמת לעשות עוד פעם חישוב, ואולי הירחונים האלה יקבלו את התמיכה של השרה? תודה.

היו"ר אלכס מילר:

תודה.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

לגבי השאלה הראשונה, הפרס לסופרים הערבים, פרס השר – יהיה השנה. נקודה ראשונה.

נקודה שנייה בקשר לירחונים: אני לא מכירה את הנושא, אני לא יכולה לתת לך תשובה על דבר שאני לא מכירה אותו, על איזה ירחונים מדובר, אבל אם תיתן לי פרטים יותר ספציפיים אני אשמח להשיב לך, לא כרגע – –

עפו אגבאריה (חד"ש):

כן, כן.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

– – כי אני לא יודעת מעל הדוכן. אבל אני אשמח לבדוק את זה ולתת לך תשובה.

עפו אגבאריה (חד"ש):

בסדר.

היו"ר אלכס מילר:

תודה. חבר הכנסת אורי אורבך, בבקשה.

אורי אורבך (הבית היהודי):

אדוני היושב-ראש, גברתי שרת התרבות והספורט, הנושא שעליו אני רוצה לשאול זה על אופן חלוקת תקציבי התיאטרון במינהל התרבות. תיאטרון "אספקלריא" הינו תיאטרון ייחודי העונה על צרכים של קהל גדל והולך. הוא אחד מגופי התרבות המבטאים בפעילותם חיבור של תרבות מודרנית עם מסורת ישראל. זה כמה שנים שתיאטרון "אספקלריא" עונה על כל הקריטריונים של תיאטרון קטן כפי שהוגדרו על-ידי מינהל התרבות, אך המדור לתיאטרון – ועדת המשנה לתיאטרון, שמונתה על-ידי המועצה הישראלית לתרבות ולאמנות – מסרב להמליץ לסווגו כתיאטרון קטן, ובכך נמנעים ממנו תקציבי תמיכה המתאימים לפעולתו.

שאלות: 1. יש טענות כי המדור לתיאטרון, המורכב כולו מאנשי מקצוע, הוא גוף לא מאוזן, שאינו חשוף דיו לצורכיהם של חלקים גדולים מהעם. האם טענות אלו מוכרות לך? האם וכיצד תפעלי

לאיזון החלטותיו? 2. כיצד תפעלי להגדלת התמיכה במוסדות תרבות שונים, ובהם תיאטרון, לקהלים ייחודיים ולאוכלוסיית הפריפריה?

היו"ר אלכס מילר:

תודה.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

תודה על השאלה. קודם כול, המדור לתיאטרון הוא גוף מקצועי שהתמנה על-ידי המועצה לתרבות ולאמנות. המועצה מונתה על-ידי הממשלה, והיא הגוף המוסמך להחליט מי ישמשו כחברי המדור. לי כשרה אין שום סמכות להתערב בהחלטות המועצה, לא כל שכן בהחלטות המדור. דוח מבקר המדינה, שהזכיר חבר הכנסת מג'אדלה, נגע בדיוק בנקודה הזאת ומתח ביקורת על חבר הכנסת מג'אדלה, בהיותו שר התרבות והספורט, על כך שהוא התערב באופן בלתי תקין בהחלטות מדורי המועצה.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

מדיניות השר להתערב – – –

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

עכשיו אני אמשיך ואומר כך – –

גאלב מג'אדלה (העבודה):

השר קובע מדיניות ולא פקיד – – –

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

– – מבקר המדינה קבע חד-משמעית שאסור היה – –

היו"ר אלכס מילר:

חבר הכנסת מג'אדלה.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

– לשר לשעבר מג'אדלה, בתקופת כהונתו כשר התרבות והספורט, להתערב בהחלטות המדור, והוא – אף שאסור היה לו – התערב. כך קבע מבקר המדינה.

אני אומר כך. לגופו של עניין, במדור יושבים אנשי מקצוע ואנשי ציבור שקרובים לתחום העשייה התיאטרונית, כל אחד בתחום שלו. לגבי תיאטרון "אספקלריא", התברר שהתיאטרון עצמו לא עומד בתנאי הסף הכמותיים לתמיכה כתיאטרון קטן – אני תיכף אומר בדיוק במה מדובר – ולאחר שכמה חברי מדור צפו בהצגות – גם זה לקח קצת זמן, אני גם לזה מייד אכנס – התברר שהוא גם לא עומד בתנאי הסף האמנותיים, ולאור זה הוחלט שהוא לא זכאי להכרה כתיאטרון רפרטוארי אלא כפרויקט הפקתי.

אני אומר במה מדובר. בשנת 2008, שזו השנה הקובעת לצורך הסיווג ב-2010, המחזור שלהם עמד על 850,000 שקלים, בעוד שעל-פי תנאי הסף, המינימום הנדרש לתיאטרון קטן הוא 1.15 מיליון שקלים, כך שהם לא עומדים בדרישת המחזור התקציבי שלהם.

אני אומר מעבר לזה. כפי שנמסר לי, היה כאן שיג ושיח – הייתי מגדירה את זה כך – בין מנהלת המחלקה לתיאטרון והמדור לתיאטרון לבין מנהלי התיאטרון. האחרון היה חנניה ריצ'מן, קודם היה מישהו אחר – חגי לובר, שהיה מנהל אמנותי – ולא התאפשר לחברי המדור לתיאטרון לצפות בהצגות, לא ב-2007, גם לא ב-2008. ובסופו של דבר רק בפברואר 2010, השנה, הם אפשרו לחברי המדור לצפות בהצגות.

אבל כל זה, כפי שאמרתי, כאשר המדור לא עומד בתנאי הסף, שהוא היקף המחזור לתיאטרון קטן. עכשיו, אין ברירה. המדור פועל רק על-פי קריטריונים, הוא פועל רק על-פי החוק, אחרת אין לזה סוף ואין לזה גבול.

עם זאת, התיאטרון כן מקבל תמיכה, לא כתיאטרון קטן אלא כגוף הפקתי. וכגוף הפקתי, התמיכה בו בשנה שעברה היתה 81,000 שקלים, והשנה היא גדלה ל-124,000 שקלים. כך שהוא מקבל תמיכה – אומנם נכון, לא כתיאטרון קטן, הוא לא קיבל הכרה כתיאטרון קטן, אבל הוא מקבל תמיכה, והיא אפילו עלתה.

מעבר לזה, אני חייבת לציין כאן שיש עדיפות לגופים שפועלים בפריפריה, כמו גם תמיכה ועדיפות לגופים ייעודיים שפונים לקהלי יעד ייחודיים. לצורך זה הם קיבלו את התוספת. בשנה שעברה, בתקציב הקודם, שמיועד היה ל-2009–2010, הדו-שנתי, אני קיבלתי תוספת תקציבית מיוחדת מהאוצר, שמיועדת לפעילות של גופי תרבות בפריפריה, בהיקף של 6 מיליון שקלים, כאמור.

זה בא לידי ביטוי בחיזוק הפעילות הזאת, הפריפריאלית והייעודית. מעבר לזה, כאמור, אין בעניין הזה שום יכולת לחרוג מהקריטריונים.

היו"ר אלכס מילר:

תודה. חבר הכנסת, אתה יכול לשאול, כי אנחנו ממשיכים הלאה.

אורי אורבך (הבית היהודי):

אני לא רוצה להיכנס לנתונים. הטענות הן אחרות, אבל לא זה העניין. יש מחלוקת על הנתונים האלה, אם הם עומדים או לא עומדים, אבל אני רק רוצה להאיר את עיניה של השרה, שהתיאטרון הזה, כשהוא היה צריך להציג בפני הוועדה הקובעת, הוא כמובן נדרש לשכור מקום בתל-אביב ולא בירושלים, כי הוועדה, כך נאמר, לא עולה לירושלים לבחינה של דברים כאלה. וכשהם שכרו מקום בתל-אביב פעמיים כדי להציג את מרכולתם, כמה חברים הגיעו, גברתי השרה, לצפות ולקבוע? אחד. בן-אדם אחד, פעמיים. כך שכשאנחנו מדברים על קריטריונים ובחינה אמנותית, הרבה פעמים מסתתר מאחורי זה מישהו שמשוה לא מוצא חן בעיניו, ולא דברים יותר מקצועיים ורציניים.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

אני לא שמעתי על דבר כזה. אני מוכנה לבדוק את מה שאמרת, ואני אבדוק את זה.

אורי אורבך (הבית היהודי):

בשביל זה אנחנו כאן, בשביל לשמוע.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

נכון. אני כאן בשביל לשמוע את הדברים ולבדוק אותם, אם צריך.

היו"ר אלכס מילר:

אחרי שכולם שמעו את הדברים – חבר הכנסת ישראל חסון. חבר הכנסת ישראל חסון.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

חסון עסוק עכשיו. איך הוא יכול? ישראל, מה אתך?

היו"ר אלכס מילר:

בבקשה, אדוני. שאילתא.

ישראל חסון (קדימה):

גברתי השרה, מאחר שאת השאלה הזאת כבר שאלתי אותך, ומאז ששלחנו את השאלה התרחשו הרבה דברים – – –

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

הרבה דברים.

ישראל חסון (קדימה):

אז אני מציע שתעדכני, ואם יהיו לי שאלות – – –

היו"ר אלכס מילר:

כן, אבל הציבור לא שמע.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

הציבור לא כל כך מכיר. אתה רוצה לחזור? אני מוכנה לענות לך, לעדכן אותך. אין לי בעיה.

היו"ר אלכס מילר:

הפרוצדורה היא שזה ייכנס לפרוטוקול, ואם הציבור רוצה להבין על מה שאלת – – –

ישראל חסון (קדימה):

אוקיי. השאלה נוגעת, דרך אגב, למשהו שקשור למתקפה של חבר הכנסת מג'אדלה כלפיך קודם.

עיכוב העברת התמיכות המאושרות לעמותת "נווה הבדואים". לטענת העמותה – טענה שנבדקה מאז – מתעכבת העברת התמיכה התקציבית על-ידי משרד התרבות והספורט זה זמן רב. רצוני לשאול: 1. מדוע? 2. בתוך כמה זמן תועבר התמיכה?

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

אולי אחר כך גם תסביר את הרישא של דברייך. אולי בשאלה הנוספת שלך.

היו"ר אלכס מילר:

לפי הסדר, גברתי. אם הוא קרא את השאלה – – –

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

אוקיי. טוב. משרד התרבות והספורט מעכב כספי תמיכה שאושרו לעמותת "נווה הבדואים" מאז סתיו 2008. בשעתו עיכוב הכספים נעשה בתיאום עם אגף החשב הכללי באוצר בגלל היעדר שיתוף פעולה של העמותה עם מבקר מטעם החשב הכללי, שניסה לבצע ביקורת עומק בעמותה, ובגלל סירובה של העמותה להעביר לעיונו מסמכים שביקש. אני לא אמשיך את כל הסאגה הזאת שהיתה עם "נווה הבדואים", כי זה לא יביא אותנו לשום מקום.

ביום רביעי, 4 ביולי 2010 – עכשיו, לפני ימים אחדים – לאחר השלמת הליכי שימוע של העמותה בפני ועדת התמיכות, ולאחר שהעמותה העבירה את המסמכים שנדרשו ממנה, החליטה ועדת התמיכות לשחרר את כספי התמיכה לעמותה, בכפוף למינוי חשב מלווה אשר יהיה אחראי להתנהלותה הכספית ויודא את תקינות ניהולה, במטרה להבטיח תיקון ליקויים חמורים שנמצאו בביקורת ולהבטיח שלא יישנו. העברת כספי התמיכה תיעשה מזמן לזמן ובמנות קצובות שייקבעו על-ידי ועדת התמיכות, לאחר שכל פעם יתקבלו המלצותיו של החשב המלווה.

יצוין – ופה הבעיה; אתה יכול לסייע כאן, חבר הכנסת חסון, לפי דעתי – כי בשיחה שקיים מנהל העמותה, מר אמין קאסם, עם ראש מינהל התרבות במשרד, מר צח גרניט, הוא הודיע על סירובו למינוי חשב מלווה. בנסיבות האלה, ועד למינוי חשב מלווה לעמותה, לא ברור מתי תחודש הזרמת התמיכה לעמותה. משרד התרבות לא יוכל לחדש את הזרמת התמיכה עד אשר מר אמין קאסם יסכים למינוי חשב מלווה. ועדת התמיכות לא יכולה לאשר את המשך הזרמת הכספים בנסיבות האלה.

היו"ר אלכס מילר:

יש לך שאלה נוספות?

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

יש לו תשובה. אולי יש לך תשובה.

ישראל חסון (קדימה):

הייתי מודע להתניה הזאת. לטענתם, אין תקדים לכך שממנים לעמותה חשב מלווה.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

אין תקדים שממנים לעמותה חשב מלווה?

ישראל חסון (קדימה):

לטענתם, אמרתי.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

לא, לא. סליחה, אם מותר לי – זה פשוט לא נכון. יש מיליון תקדימים.

ישראל חסון (קדימה):

אני פשוט, בסיועך, ניסיתי ליצור קשר כמה פעמים עם צח. עוד לא הצלחתי. אשמח מאוד, אם את מוכנה לזה, לנסות לשבת עם שני הצדדים ולסכם את הדבר הזה על-פי הכללים שלכם. אין לי בעיה.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

לא צריך לשבת עם שני הצדדים, חבר הכנסת חסון. בעניין הזה כבר לא צריך לשבת עם אף אחד. הוא גם דיבר, אמין קאסם, עם מנכ"לית המשרד, אורלי פרומן. היא אמרה לי את זה הבוקר, שהוא דיבר אתה לפני יום או יומיים. בעניין הזה אין עניין לפשרות ולא צריך לסכם מאומה. זו הכרעה של ועדת התמיכות. היא לא תשתנה. הוא צריך לקבל על עצמו ולהסכים למינוי חשב מלווה. מאותו

רגע, על-פי התנאים, כפי שהדגשתי קודם, בהזרמה טיפין-טיפין, הכול באופן מבוקר, תחת אישור החשב המלווה – העמותה תוכל לקבל את הכספים. אבל הוא צריך להסכים למינוי חשב מלווה. אתה יכול לשכנע אותו שיסכים.

ישראל חסון (קדימה):

בסדר. מי ממנה את החשב?

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

החשב הכללי באוצר. אנחנו לא ממנים חשבים. החשב הכללי באוצר הוא שממנה חשבים.

ישראל חסון (קדימה):

תודה.

היו"ר אלכס מילר:

תודה. חבר הכנסת חמד עמאר – בבקשה, אדוני.

חמד עמאר (ישראל ביתנו):

אדוני היושב-ראש, כבוד השרה, בתחילת שנות האלפיים משרד ראש הממשלה הפעיל תוכנית חומש למגזר הדרוזי, שהתרכזת בעיקר בפיתוח התשתיות הפיזיות ומוסדות ציבור, לרווחת התושבים. התוכנית כללה תוכנית להקמת מתקני ספורט, אולמות, מתקני אתלטיקה, מגרשים והקצבות לחוגים, אולם כבר קרוב לעשור אין תקצוב לענף הספורט במגזר הדרוזי. שאלות: 1. האם המשרד שוקד על הכנת תוכנית חומש למגזר הדרוזי בתחום הספורט? 2. מהם הצעדים שנוקט המשרד להשקעה בענף הספורט במגזר?

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

ראשית, בתחום הספורט אין למשרד תוכנית חומש. באמת יכול להיות שהיתה קודם, אני לא מכירה את זה. יכול להיות שהיתה תוכנית חומש. כרגע אין בתחום הספורט תוכנית חומש למגזר. המשרד לפיתוח הנגב והגליל ומשרד השיכון ביצעו ב-2007 תוכנית למגרשים משולבים למגזר הדרוזי, זה ידוע לי. למיטב ידיעתי, זה היה ללא משרד הספורט.

היישובים הדרוזיים מקבלים עדיפות בתמיכות, בהתאם לתוכנית העדיפות הלאומית, כמובן, במסגרת כל היישובים, אבל לא באופן מיוחד מעבר לעניין הזה. אנחנו שוקדים על כתיבת תוכניות-אב יישוביות לפיתוח ספורט ביישובים ומעבירים לרשויות הדרוזיות באמצעות סל הספורט מאות אלפי שקלים.

אנחנו מקיימים – אם אני לא טועה זה בשבוע הבא או בעוד שבועיים, אני פשוט לא זוכרת ברגע זה; אני מקיימת, יחד עם כל הנהלת המשרד, מפגש מיוחד לכל ראשי הרשויות הדרוזיות כדי להביא לידיעתם בדיוק את כל האפשרויות שגלומות – הן לא גדולות כי זה לא משרד גדול ואין לנו תקציבים גדולים, אבל כדי להביא לידיעתם את כל האפשרויות שגלומות מבחינה תקציבית, כל הבקשות שהם יכולים להגיש ולקבוע נוהל עבודה מסודר אל מול המשרד בכל תחומי הספורט.

יש לי פה נתונים שונים של השקעה במגזר הדרוזי. אני לא אקרא אותם כאן, אני אוכל לתת לך אותם יותר מאוחר או להכניס אותם לפרוטוקול של הישיבה.

היו"ר אלכס מילר:

תודה, גברתי. שאלה נוספת – בבקשה, אדוני. אחריו – חבר הכנסת יריב לוין.

חמד עמאר (ישראל ביתנו):

רציתי לדעת: מה התקציב שעמד לרשות המגזר הדרוזי בשנת 2010, ומה התקציב לפי התוכנית שלכם ל-2011 ול-2012, ואיפה הוא הושקע? לאן הועבר תקציב? אני דיברתי שם עם ראשי רשויות. לא הועבר שקל אחד לשם.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

לא. זה לא ממש מדויק. אני לא יכולה לחתוך או לפלח, כרגע בטח שלא, מה התקציב שהועבר לרשויות הדרוזיות באיזה עניין. קודם כול, הרשויות מקבלות סל ספורט כמו יישובים אחרים, אבל מבחינת תקציבי שיפוצים, תקציבים אחרים מכל מיני סוגים, אני לא יודעת להגיד לך כרגע כאן ולתת לך תשובה מה הועבר ליישוב כזה ומה הועבר ליישוב אחר. זה דבר שאפשר לבדוק ולתת תשובה.

הפגישה שלי עם ראשי הרשויות הדרוזיות בדאלית-אל-כרמל תהיה בעוד שבועיים, אם אני לא טועה; אני לא זוכרת את התאריך. אנחנו נעבוד אתם ממש, נעבור עם ראשי הרשויות ועם ראשי היישובים, וננחה אותם כיצד לפעול מול המשרד. חלק גדול מהם, לצערי הרב, לא יודעים איך לפעול באמצעות מרכב"ה, אותה מערכת מחשוב ממשלתית שדרכה צריך להגיש את הבקשות ודרכה צריך להגיש את הפניות. חלקם פשוט לא יודעים לעבוד באופן מסודר. לכן אנחנו רוצים לעבוד אתם יחד, להנחות אותם בדיוק איך לעבוד עם המפקחים שלנו בנושא הספורט, איך להגיש את הבקשות באמצעות מרכב"ה ואיך לעשות את זה באופן שבו הם יוכלו לקבל את מה שמגיע להם. הרבה פעמים הם לא מקבלים אפילו את מה שמגיע להם בדיוק מהטעם הזה.

חמד עמאר (ישראל ביתנו):

בתוך חמש דקות אפשר ללמוד.

היו"ר אלכס מילר:

חבר הכנסת חמד, השרה אמרה שנתונים מדויקים היא תעביר לך אחרי שהיא תקבל את זה ותבדוק את זה.

חמד עמאר (ישראל ביתנו):

אני עניתי על השאלה בגלל שהם לא יודעים להפעיל.

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

לא אמרתי, אמרתי שחלק לא יודעים איך להפעיל. לכן אנחנו נפגשים עם כולם יחד, נלמד את הבעיות, נשמע. לזה נועדה הפגישה – לשמוע את הבעיות וגם לקבוע נוהל עבודה. אמרתי שחלק לא יודעים איך לפנות. הפנייה באמצעות מרכז"ה היא פנייה שצריך לדעת בדיוק באיזו תקנה תקציבית ואיך לעשות את זה. לא רק בין הדרוזים, יש גם אחרים. אנחנו קיימנו יום עיון לפני כארבעה שבועות לכלל ראשי הרשויות בארץ, כנס כזה בהרצלייה. היו לא מעט ראשי רשויות שהגיעו והיו ראשי רשויות שלא הגיעו. יש כאלה שמסתדרים ויש כאלה שפחות מסתדרים. אנחנו עושים יום עיון כזה – לא יום עיון, מפגש מיוחד לראשי הרשויות הדרוזים בדאלית-אל-כרמל בעוד כשבועיים. עשינו יום עיון כזה לכלל ראשי הרשויות. כמובן שלא כולם מגיעים כשעושים כנס כזה. אני מקווה שלדאליה יגיעו רוב ראשי הרשויות הדרוזים, משום שזה מיועד באמת למגזר. אנחנו נדבר שם על דברים, נשמע מה הבעיות ונראה איך אנחנו מתגייסים לסיוע. זה הדבר המרכזי כרגע כדי לראות איך מכאן והלאה ממשיכים לסייע לרשויות הדרוזיות.

היו"ר אלכס מילר:

תודה, גברתי. חבר הכנסת לוין.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

היו"ר אלכס מילר:

תודה. חבר הכנסת לוין, בבקשה.

יריב לוין (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, כבוד השרה, חברות וחברי הכנסת, איצטדיון רמת-גן, המשמש את נבחרת ישראל בכדורגל, הוא איצטדיון מיושן שנבנה לפני עשרות שנים. תנאי הצפייה במגרש גרועים ביותר, סידורי הכניסה מקשים מאוד על הצופים ויש מחסור בתאי שירותים הולמים. ברצוני לשאול: 1. האם קיימות תוכניות להקמת איצטדיון חדש לנבחרת ישראל? 2. האם יש החלטה לתקצב פרויקט זה? 3. מתי יעמוד לרשות הנבחרת איצטדיון חדש והולם?

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

תודה רבה לחבר הכנסת לזין. בימים האלה ממש שוקדת עיריית רמת-גן, באמצעות פרויקטור שנשכר במיוחד לצורך העניין – אני יכולה לומר, ניר פרצלינה, מי שהיה אחראי לשיפוץ הגדול, המוצלח מאוד, של "היכל נוקיה" – על הכנת תוכנית לבניית איצטדיון רמת-גן.

מדובר בעצם לא בשיפוץ אלא בהקמת איצטדיון חדש בעלות שנמדדת בקרוב למיליארד שקל. האיצטדיון אמור לאכלס בין 50,000 ל-60,000 איש. שלב התכנון עדיין לא הסתיים, אבל כוונת העירייה להסתייע בגורמים מסחריים. צריך לזכור שמדובר כאן באיצטדיון שנמצא סמוך מאוד לקניון אילון וגם ליד אזורי מסחר, שטחי מסחר מאוד רחבים, שיכולים להיות אפקטיביים. הגורמים המסחריים האלה אמורים לממן את בניית האיצטדיון, נוסף, כמובן, על תמיכה של ה"טוטו ווינר", המועצה להסדר הימורים בספורט. העדכון האחרון שבידנו מלמד שעיריית רמת-גן ומינהל מקרקעי ישראל הגיעו בימים האחרונים להסכמה, ובחודשים הקרובים יתחילו בתחרות אדריכלים, תכנון, תב"ע וכל הדברים הללו.

במקביל הוצגה בפנינו גם תוכנית של ראש עיריית ירושלים, ניר ברקת, שמבקש להרחיב את איצטדיון "טדי" בבירה. עם סיום ההרחבה האיצטדיון יוכל לקלוט כ-40,000 איש. מדובר על שלבים שונים שבהם הוא מתכוון לעשות את זה. יש לו רעיונות, כוונות, להעביר את משחקי ה"מכבייה" לירושלים. מובן שהערים רמת-גן וירושלים יתחרו ביניהן. איך זה בדיוק יקרה אני לא יודעת. הוא רוצה להעביר גם את טקסי הפתיחה והסיום. שלב התכנון שלו כבר הסתיים, ועלות הבנייה הזאת מוערכת ב-350 עד 400 מיליון שקל. אני עוד לא יודעת מה ייפתח ומה יקרה כאן, אבל את זה אני אומרת מעבר לשאלה שלך.

מעבר לזה, אומר שלפני שבוע נערך טקס הנחת אבן פינה לאיצטדיון חדש על-שם סמי עופר בחיפה, שאמור לאכלס 30,000 צופים. זה נמשך כמה שנים, סיפור האיצטדיון בחיפה, אבל עכשיו כבר ברור שהעבודות מתחילות שם והבנייה תסתיים בתוך שלוש וחצי שנים בערך. העלות שם היא בערך 400 מיליון שקל, שמתוכם מועצת ההימורים מממנת 135 מיליון שקל, תרומה של סמי עופר של 100 מיליון שקל, והיתרה תושלם על-ידי עיריית חיפה. כל אלה יוכלו לשמש את נבחרת ישראל למעשה. מה בסוף יהיה האיצטדיון הלאומי או למה יקראו האיצטדיון הלאומי אני לא יודעת, אבל אלה הם הדברים. להתאחדות לכדורגל אין עמדה. כל עוד זה יעמוד בתנאים של וופ"א ופיפ"א, אז כמובן זה יהיה טוב. "טדי", להערכתנו, יהיה מוכן ב-2013, בחיפה גם פחות או יותר ב-2013, ונראה בהמשך. תודה.

יריב לזין (הליכוד):

ב"טדי" יהיו 30,000 מקומות ב-2013?

שרת התרבות והספורט לימור לבנת:

"טדי" יהיה – זאת הערכה.

היו"ר אלכס מילר:

תודה, אנחנו מודים לך, גברתי השרה. חבר הכנסת חיים אורון אינו נוכח, ואנחנו ממשיכים בסדר-היום.

הצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 97)

(ריכוז אלכוהול שונה לנהגים מסוימים בבדיקת שכרות), התש"ע-2010

[רשומות (הצעות חוק, חוב' כ/335)].

(קריאה ראשונה)

היו"ר אלכס מילר:

חברי חברי הכנסת, אנחנו עוברים להצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 97) (ריכוז אלכוהול שונה לנהגים מסוימים בבדיקת שכרות), התש"ע-2010, של חבר הכנסת חמד עמאר, וקבוצת חברי הכנסת – קריאה ראשונה. אני מזמין את יוזם הצעת החוק, חבר הכנסת חמד עמאר, להציג אותה בפני חברי הכנסת. לאחר מכן אם יהיו נרשמים נקשיב גם להם, ואם לא – אנחנו נצביע.

חמד עמאר (ישראל ביתנו):

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, הצעת חוק זאת אמורה למנוע כל ספק באשר לכמות וריכוז האלכוהול המותר בדם לנהגים שנמצאים בקבוצות סיכון. הצעת החוק מדברת על שלוש קבוצות סיכון: נהגים חדשים ונהגים צעירים עד גיל 24, נהגים רכבים ציבוריים ונהגים של משא כבד.

כשהצעתי את הצעת החוק בדקתי עם הרשות הלאומית לבטיחות בדרכים, והתברר שנהגים עד גיל 24 מעורבים בתאונות דרכים אחרי שתיית אלכוהול באחוזים גבוהים. החלק השני, נהג מקצועי שהוא נהג רכב ציבורי, שצריך להסיע אנשים – נהג אוטובוס, לא יכול להיות מצב שהוא ישתה אלכוהול ויעלה על ההגה. לכן הצעת החוק שלי מדברת על כמות מסוימת של אלכוהול בדם, כדי שלא יהיה ספק שמי שאכל משהו שיש בתוכו אלכוהול יוגדר כשיכור. ולכן אחד – – – שלפי דגימת נשיפה מצוי בגופו אלכוהול בריכוז העולה על 50 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אוויר נשוף, או לפי דגימת דם בריכוז העולה על 10 מיליגרם אלכוהול ב-100 ליטר דם.

אני מבקש מחברי הכנסת לתמוך בהצעת החוק. אנחנו מכירים את הבעיה שיש היום עם תאונות הדרכים, ואני הגדרתי את תאונות הדרכים כמחלת הסרטן. יש כל כך הרבה טיפולים למחלת הסרטן, ואין תרופה שתפא את המחלה. בתאונות דרכים יש כל כך הרבה דרכים לטפל בתאונות, אבל אין תרופת פלא שתפטור אותנו מתאונות דרכים. אבל אולי הצעת החוק הזאת תחסוך חיי אדם ותמנע תאונות דרכים. תודה רבה.

היו"ר אלכס מילר:

תודה לאדוני. חברי הכנסת שנרשמו לדיון על הצעת החוק אינם נוכחים כאן. אני לא רואה לא את חנין, לא את בן-ארי ולא את אריאל.

חברי חברי הכנסת, אנחנו נעבור להצבעה.

הצבעה מס' 2

בעד ההצעה להעביר את הצעת החוק לוועדה – 11

נגד – אין

נמנעים – אין

ההצעה להעביר את הצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 97) (ריכוז אלכוהול שונה לנהגים מסוימים בבדיקת שכרות), התש"ע-2010, לוועדת הכלכלה נתקבלה.

היו"ר אלכס מילר:

11 חברי כנסת בעד, נגד – אין, נמנע – אין. הצעת החוק תמשיך לדיון בוועדת הכלכלה לקראת לקריאה שנייה ושלישית.

דוד רותם (ישראל ביתנו):

היו"ר אלכס מילר:

חבר הכנסת רותם, החוק הוא כבר אחרי קריאה ראשונה, ודנו בו בוועדת הכלכלה. ועדת הכלכלה הכינה אותו לקריאה ראשונה. אני מודה לכם על ההצבעה.

הצעת חוק שירות הקבע בצבא-הגנה לישראל (חיילות בשירות קבע), התש"ע-

2010

[רשומות (הצעות חוק, חוב' כ/336)].

(קריאה ראשונה)

היו"ר אלכס מילר:

אנחנו ממשיכים בסדר-היום. הצעת חוק שירות הקבע בצבא-הגנה לישראל (חיילות בשירות קבע), התש"ע-2010, של חברי הכנסת מירי רגב וחיים כץ – קריאה ראשונה. תציג את הצעת החוק חברת הכנסת מירי רגב. בבקשה, גברתי.

מירי רגב (הליכוד):

כבוד היושב-ראש, כנסת נכבדה, הצעת החוק המונחת על שולחן הכנסת היום נועדה לתת ביטוי לצורך הברור להגן על משרתות הקבע בצה"ל.

היו"ר אלכס מילר:

חבר הכנסת מג'אדלה.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

אני מקשיב לה.

היו"ר אלכס מילר:

לא, אבל אתה לא יכול לעמוד עם הגב.

מירי רגב (הליכוד):

לא, תשב, תשב, תקשיב. אתה צריך להצביע בעד.

משרתות קבע בצה"ל מבקשות ליישם את זכותן הטבעית לממש את אימהותן ולהביא ילדים לעולם מבלי שייאלצו לחשוש כי ההיריון או חופשת הלידה יובילו לפיטוריהן מצה"ל. סעיף 9 לחוק עבודת נשים מעניק לנשים עובדות הגנה זו, ומונע מהמעבידים שלהן לפטר נשים בהיריון, בחופשת לידה או מייד לאחר חופשת הלידה, אלא אם כן השר הממונה על החוק או מי מטעמו אישרו את הפיטורים לאחר שמצאו שאין קשר בין הפיטורים לבין ההיריון. אלא שחוק זה לא חל בצה"ל, והוא מרשה לעצמו לפטר נשים בהיריון בלי שאף גורם אובייקטיבי, חיצוני למערך כוח-האדם של צה"ל, יאשר את הפיטורים. אין כל הצדקה להפלות לרעה את משרתות הקבע על פני אוכלוסיית הנשים בכלל. נהפוך הוא, הנשים המשרתות בצה"ל נאלצות, גם בלי קשר להיריון, להתמודד בסביבה גברית, שלעיתים רואה בהן עדיין משום נטע זר.

המצב המשפטי הקיים גורם לתחושה קשה בציבור נשות הקבע בצה"ל, כאילו הן צריכות לבחור בין אימהות לבין שירות בצה"ל. חוק זה נועד להבהיר לצה"ל שאין זה המצב, וכי חובה עליו לאפשר לאשת הקבע להיות אשת קבע ולהתגאות בכך שהיא גם אמא.

הצעת החוק שבה אנוכי וחברי חבר הכנסת חיים כץ מבקשים את תמיכתכם, תשווה את מעמדה של משרתות הקבע בהקשר זה למעמדן של כלל הנשים במדינת ישראל.

בדיוני הוועדה נשמעה עמדת צה"ל, עמדת ארגוני הנשים, עמדתם של אנשי המקצוע העוסקים בתחום, שידעו אף להביא דוגמאות של נשות קבע שפוטרו עקב הריון. גם בג"ץ נדרש לסוגיה זו, ולאחרונה ביטל, בניגוד לעמדת צה"ל, פיטורי אשת קבע.

אני רוצה בהזדמנות זו להודות ליושב-ראש הוועדה חיים כץ, שמקיים את דיוניה באופן יעיל וענייני ומאפשר את קידום הצעת החוק. אני רוצה להודות למערכת הביטחון, לנציגי צה"ל ולמשרד המשפטים, ומקווה כי סיום הליכי החקיקה יתאפשר בקרוב. תודה רבה.

היו"ר אלכס מילר:

תודה, גברתי.

דוד רותם (ישראל ביתנו):

האם החוק הזה לא הופך – – –

מירי רגב (הליכוד):

לא, לא, לא. זה לא קשור לקשר בין מעביד לעובד. אנחנו בדקנו את זה, וזה גם קיבל את אישורו של שר המשפטים.

היו"ר אלכס מילר:

תודה, גברתי. חברי הכנסת אשר נרשמו לדיון: חבר הכנסת אורי אריאל – אינו נוכח כאן. חבר הכנסת בן-ארי גם, וחיים כץ – גם.

חברי חברי הכנסת, אנחנו נעבור להצבעה.

הצבעה מס' 3

בעד ההצעה להעביר את הצעת החוק לוועדה – 13

נגד – אין

נמנעים – אין

ההצעה להעביר את הצעת חוק שירות הקבע בצבא-הגנה לישראל (חיילות בשירות קבע), התש"ע-2010, לוועדת העבודה, הרווחה והבריאות נתקבלה.

היו"ר אלכס מילר:

בעד – 13 חברי כנסת, נגד – אין, נמנע – אין. הצעת החוק התקבלה ותמשיך לדין בוועדת העבודה, הרווחה והבריאות של הכנסת.

מסמכים שהונחו על שולחן הכנסת**היו"ר אלכס מילר:**

הודעה לסגן מזכירת הכנסת.

סגן מזכירת הכנסת נאזם בדר:

ברשות יושב-ראש הישיבה, הנני מתכבד להודיע, כי הונחו היום על שולחן הכנסת –

לקריאה שנייה ולקריאה שלישית: הצעת חוק לנשיאת עונש מאסר במדינת אזרחותו של האסיר (תיקון מס' 3), התש"ע-2010, שהחזירה ועדת החוקה, חוק ומשפט.

לקריאה ראשונה, מטעם הממשלה: הצעת חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים) (תיקון מס' 9) (ערר שני ברשות והארכת מעצר או חידושו), התש"ע-2010; והצעת חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו (תיקון מס' 33) (מעבר מזיכיונות לרשיונות בשידורי טלוויזיה), התש"ע-2010.

לקריאה ראשונה, מטעם הכנסת: הצעת חוק דיווח לוועדת החוץ והביטחון של הכנסת על פעילות אגף שיקום נכים ואגף משפחות והנצחה במשרד הביטחון (תיקוני חקיקה), התש"ע-2010.

החלטת ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בדבר חלוקת סעיף 1 להצעת חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות (תיקון מס' 9), התש"ע-2010. תודה.

היו"ר אלכס מילר:

תודה.

הצעת ועדת הכספים בדבר חלוקת הצעת חוק לתיקון פקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פטורין) (מס' 18) (בתי-קברות שאינם משמשים למטרות רווח), התש"ע-

2010

[נספחות.]

היו"ר אלכס מילר:

חברי חברי הכנסת, אנחנו ממשיכים בסדר-היום. החלטת ועדת הכספים בדבר חלוקת הצעת חוק לתיקון פקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פטורין) (מס' 18) (בתי-קברות שאינם משמשים למטרות רווח), התש"ע-2010. יציג את ההודעה יושב-ראש ועדת הכספים, חבר הכנסת משה גפני. ההודעה דורשת הצבעה.

משה גפני (יו"ר ועדת הכספים):

אדוני היושב-ראש, תודה. בהתאם להוראות סעיף 121 לתקנון הכנסת, החליטה ועדת הכספים בישיבתה ביום ב' באב התש"ע, 13 ביולי 2010, להביא בפני הכנסת הצעה שהכנסת תרשה לדון ולהביא בפניה רק חלק מהצעת חוק לתיקון פקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פטורין) (מס' 18) (בתי-קברות שאינם משמשים למטרות רווח), התש"ע-2010, כמפורט בנוסח ההחלטה.

מה שאני מבקש, ואני אעשה את זה ממש קצר: זאת הצעת חוק פרטית, של חברי הכנסת אורי מקלב, דוד אזולאי ושלי, שפוטרת בתי-עלמין מתשלום ארנונה, רק בתי-עלמין שהם אינם למטרות רווח, וניסחנו את זה בוועדה עם משרד המשפטים ועם היועצת המשפטית של הוועדה. אנחנו התחייבנו – המציעים – לתאם את החוק עם הממשלה. אבל הודענו באופן וולונטרי – לא שמישהו חייב אותנו – שאנחנו רוצים שההחלטה הזאת תעבור פה אחד, ולכן הגענו לנוסח שאליו הגענו. התעורר ויכוח לגבי העניין של הרטרואקטיביות. יש שתי רשויות שבהן יש בעיה, וזה יכול ליצור בעיה. לכן על-פי הצעת היועצת המשפטית של הוועדה סיכמנו שאנחנו מביאים בחוק את מה שהוא מוסכם, רק על מכאן ולהבא, ואת הנושא של הרטרואקטיביות אנחנו משאירים. אני מעריך שאנחנו לא נצטרך להביא את זה, מכיוון שיש הסכם בין השלטון המקומי לבין החברות-קדישא.

אני מבקש את אישור הכנסת לפיצול ההצעה הזאת, כפי שפירטתי. על-פי ההצעה של ועדת הכספים יובא רק חלק מהצעת החוק. בחלק הראשון שיובא בפני הכנסת יוסדר הפטור מארנונה על בתי-קברות כהסדר שיחול מעתה ואילך. רק על זה נצביע, רק את זה נאשר. החלק הנותר, קרי, תשלום ארנונה ביחס לשנות הכספים ממועד תיקון פקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פטורין), 1938, משנת 2001 ואילך, יובא בנפרד, אם בכלל. תודה רבה, אדוני היושב-ראש.

היו"ר אלכס מילר:

תודה. חברי חברי הכנסת, אנחנו נעבור להצבעה על אישור ההודעה.

אנחנו נאפשר ליושב-ראש ועדת הכספים להגיע למקומו, ואנחנו נצביע. חברי חברי הכנסת חסון, דניאל ומג'דאלה, אתם רוצים להצביע?

הצבעה מס' 4

בעד הצעת ועדת הכספים – 11

נגד – אין

נמנעים – אין

הצעת ועדת הכספים בדבר חלוקת הצעת חוק לתיקון פקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פטורין) (מס' 18) (בתי-קברות שאינם משמשים למטרות רווח), התש"ע-2010, נתקבלה.

היו"ר אלכס מילר:

בעד – 11, נגד – אין, נמנעים – אין. ההודעה התקבלה.

מסמכים שהונחו על שולחן הכנסת

היו"ר אלכס מילר:

הודעה לסגן מזכירת הכנסת.

סגן מזכירת הכנסת נאזם בדר:

תודה, אדוני.

ברשותך, הנני מתכבד להודיעכם, כי הונחה היום על שולחן הכנסת, לקריאה ראשונה, מטעם הכנסת, הצעת חוק הרשויות המקומיות (ביטול איחוד המועצות המקומיות באקה-אל-ערביה וג'ת), התש"ע-2010. תודה.

היו"ר אלכס מילר:

תודה.

דיווח משלחת הכנסת לפגישת קבוצת הים התיכון
של האספה הפרלמנטרית של נאט"ו ברומא

היו"ר אלכס מילר:

חברי חברי הכנסת, אנחנו ממשיכים בסדר-היום: דיווח על פגישת קבוצת הים התיכון של האספה הפרלמנטרית של נאט"ו, מפי חבר הכנסת אריה אלדד. בבקשה, אדוני.

אריה אלדד (האיחוד הלאומי):

תודה.

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, משפט הסבר על הכנס. כולנו יודעים מה זה נאט"ו. לנאט"ו יש גוף הנקרא אספה פרלמנטרית, ובו חברים חברי פרלמנט ממדינות החברות בנאט"ו. לאספה הפרלמנטרית הזאת יש קבוצה מיוחדת שדנה בענייני הים התיכון, ובה חברים גם חברי פרלמנט ממדינות הים התיכון והמזרח התיכון שאינן חברות בנאט"ו.

לפני שבועיים התקיימה ברומא פגישה של הקבוצה. היא מתנהלת בראשותו של ואהיט ארדם מטורקיה, שתפקידו הוארך בכנס הזה לקדנציה הנוספת. בכנס השתתפו גם נציגים פרלמנטריים מבלגיה, צרפת, גרמניה, יוון, איטליה, נורבגיה, פורטוגל, ספרד וטורקיה, ומבין מדינות הים התיכון חברות בקבוצה אלג'יריה וישראל, שזכיתי לייצג אותה.

ישיבת הפתיחה הוקדשה לתהליך השלום במזרח התיכון, ובמרכז עמד דיווח של הגברת אליזבת דיבל, סגנית השגריר האמריקני ברומא. כצפוי, במרכז הדיון עמד המשט לעזה. כבר בדברי הפתיחה, כשהוא אמר: בוקר טוב, שלום לכולם, גינה היושב-ראש ארדם את ישראל על התוקפנות שלה שהתבטאה בהריגת תשעה ממשותפי המשט. בעקבותיו תקף נציג טורקי נוסף בחריפות רבה את ישראל כשהוא קורא הודעה מן הכתב. ההודעה נוסחה עבורו על-ידי משרד החוץ הטורקי, והיתה על נייר של משרד החוץ הטורקי. אחר כך האלג'ירי היה חריף יותר. אבל לשיא השיאים הגיע נציג צרפתי – בושרון, סוציאליסט – והוא היה הארסי מכולם. העמדות של פורטוגל, נורבגיה וספרד היו מאוזנות יותר. האוהד ביותר לישראל היה נציג איטלקי, ראש המשלחת, הסנטור סרג'ו דה גרגוריו.

אם חברי הכנסת מכירים אותי, אני לא נשארתי חייב על ההתקפות. בהפסקה שלאחר הדיון ניסה היושב-ראש הטורקי ארדם לומר לי שהוא בעצם נאלץ לומר את מה שהוא אמר כי הוא נציג של טורקיה, אבל עמדותיו האישיות שונות, למרות שהוא חבר במפלגתו של ארדואן. נציגים אחרים, נציגי נורבגיה ופורטוגל, הודו על ההבהרות שקיבלו ממני, והביעו צער על כך שהעובדות על המשט נודעו להם אך ורק מהתקשורת הערבית והטורקית, והם לא קיבלו חומרים מישראל.

המושב הבא עסק בהתפתחויות בעירק, ובשאלה אם הדמוקרטיזציה העוברת עליה ותוצאות הבחירות שם יביאו ליציבות. המומחים שהופיעו בפני הפורום הפרלמנטרי הזה היו פסימיים ביותר.

מושב אחר עסק בפיראטיות הימית מול חופי סומליה ובמגבלות החוקיות והבין-לאומיות הקשות שמונעות מאבק יעיל בתופעה הזאת, שרק הולכת ומחמירה. הנציג הפורטוגלי – ז'וזה ללו, סוציאליסט – היה התקיף ביותר מבין המתדיינים, ודרש לפגוע בבסיסים היבשתיים של הפיראטים בסומליה, וללכת בעקבות הכסף בעיקר לתימן.

היום השני של הכנס הוקדש לסקירתו של הרפורטר אנטוולו קאבראס בנושא: התפוצצות האוכלוסייה הצעירה במדינות צפון-אפריקה והמזרח התיכון. הטיוטה שהוצגה בפני המשתתפים לכנס עתידה לעבור למליאת האספה הפרלמנטרית של נאט"ו. ואולי לא במפתיע גם בנושא הזה ישראל הוצגה כאשמה בהתפוצצות האוכלוסייה במדינות הים התיכון והמזרח התיכון, משום שהיזמה הים-תיכונית של צרפת, שעיקרה השקעות במדינות אפריקה והמזרח התיכון, לא הגיעה לכדי דיון ממשי משום שמדינות צפון-אפריקה והמזרח התיכון הודיעו שהן מחרימות כנס שהיה אמור לעסוק בנושא הזה עד שייפתר הסכסוך הישראלי-פלסטיני בעקבות "עופרת יצוקה".

אני מניח שבשנה הבאה יעסוק הכנס בהתחממות הגלובלית ובהתמוססות קרחוני הקוטב, וגם שם ישראל תימצא אשמה.

אחר כך נדון בכנס נושא השימוש בכורי כוח גרעיניים לצורכי שלום במזרח התיכון. למרות שאירן לא נכללה בדיון, רוב הדיון עסק באירן. שוב זכינו להתקפה נמרצת מצד נציג צרפתי – אותו בושרון – שהאשים את ישראל במירוץ הגרעיני במזרח התיכון. תוך שהוא מציין כעובדות את מספר פצצות האטום שיש לידיעתו בידי ישראל, הוא תקף את הצביעות הבין-לאומית בנושא הגרעין בישראל, ותבע לאשר מכירת כורי כוח גרעיניים לכל דורש החתום על אמנת ה-NPT, כולל אירן וסוריה. נציגים אחרים היו מאוזנים יותר.

הנושא האחרון שנדון בכנס היה ההתמודדות האירופית עם גלי ההגירה מאפריקה ומהמזרח התיכון. הדובר העיקרי היה שר הפנים האיטלקי רוברטו מרוני מה"לגה נורד". לדבריו, המאבק בהגירה הבלתי-חוקית נובע מהחשש שההגירה הזאת קשורה בפעילות המאפיה, סחר בסמים, סחר בבני-אדם ופעילות טרור שזורמים באותם ערוצים. התעשייה של הברחות המהגרים באיטליה לבדה מגלגלת כ-4 מיליארד יורו בשנה, והוא הצביע על הצורך להילחם בה באמצעות חקיקה בין-לאומית, ובעיקר בהסכמים דו-צדדיים עם מדינות המוצא של המהגרים, המחייבים קבלה חזרה של מי שאיטליה מבקשת לגרש. הוא ציין שלמצרים ולאיטליה יש הסכמים כאלה. הדבר יכול לשמש גם כלי חשוב בידיה של מדינת ישראל, הנאבקת מול תופעות דומות. תודה רבה.

היו"ר ראובן ריבלין

הם לא דיברו על תהליך ברצלונה שהם החרימו?

אריה אלדד (האיחוד הלאומי):

ודאי, אני חושב שבדיוק החלפת כאן כיסא. גם בעניין הזה של התפוצצות האוכלוסייה
ההגירה ממדינות הים התיכון וצפון-אפריקה, ישראל הואשמה אישום – – –

היו"ר ראובן ריבלין

זה שמעתי.

אריה אלדד (האיחוד הלאומי):

על זה הם דיברו.

היו"ר ראובן ריבלין

הרי כל המדינות מחזיקות בתהליך ברצלונה כמוצאות שלל רב.

אריה אלדד (האיחוד הלאומי):

נכון. כלומר, מדינות ערב הציגו את זה שהן לא מוכנות לקבל כסף ממדינות אירופה כדי
לפתח את התעשייה ואת החינוך במדינותיהן, כדי שהצורך בהגירה יקטן, כל עוד הסכסוך הישראלי-
פלסטיני לא נפתר.

היו"ר ראובן ריבלין:

יש מדינות רבות שמקבלות. אני לא מבין פשוט את עמדתם – כנראה חלק מהנציגים לא
יודעים מה שמדינותיהן עושות. אחד המפגשים היותר חשובים לגבי תהליך ברצלונה היה בקהיר.
נהפוך הוא – – –

אריה אלדד (האיחוד הלאומי):

אז יכול להיות שמצד אחד הם מוכנים לקבל, ומצד שני – הם רוצים למחות.

היו"ר ראובן ריבלין:

לכן התפלאתי, אבל – אני מודה לך מאוד – –

אריה אלדד (האיחוד הלאומי):

תודה רבה.

היו"ר ראובן ריבלין:

– על כך שעמדת במאבקים קשים, שלא פעם אנחנו נתקלים בהם במוסדות בין-לאומיים, ואנחנו לא מחרימים את המוסדות הבין-לאומיים, וטוב שקולנו יישמע. אני מברך אותך על כך שייצגת את ישראל. תודה רבה.

הצעת ועדת הכנסת ליטול מחברת הכנסת חנין זועבי זכויות**עד תום תקופת כהונתה של הכנסת השמונה-עשרה****היו"ר ראובן ריבלין:**

רבותי, אנחנו עוברים לסעיף הבא בסדר-היום, והוא המלצת ועדת הכנסת ליטול מחברת הכנסת חנין זועבי זכויות עד תום תקופת כהונתה בכנסת השמונה-עשרה. ההמלצה היא המלצה של ועדת הכנסת. ההחלטה היא בידי מליאת הכנסת.

אנחנו נקיים כאן דיון, אני יודע שהדיון הוא טעון. אנחנו נקיים את הדיון בצורה הדמוקרטית ביותר והמכבדת ביותר את הכנסת, שכן חברי כנסת מבקשים ליטול זכויות מחברת כנסת אחרת בתהליך הקבוע בתקנון, ובכל זאת מדובר פה בתהליך מעין-שיפוטי, שבו חברי כנסת שופטים חברי כנסת. אני אביע את דעתי לעניין זה ברמה העקרונית.

אני כבר מודיע שבתום הדיון תתקיים הצבעה. אני אנהל את ההצבעה. אינני מתכוון להצביע בהצעה זו. אהיה נוכח ולא אצביע.

רבותי חברי הכנסת, בהתאם לנוהג, ואני קובע כבר עכשיו את הנוהג, שלא קבוע בתקנון, יציג את הבקשה יושב-ראש ועדת הכנסת, המביא את דברה של ועדת הכנסת לפני מליאת הכנסת.

הואיל ומדובר בחברת הכנסת, שהיא מזוהה – זכותך, חברת הכנסת זועבי, לבוא ולבחור מתי את מבקשת לדבר, ואני מבין שביקשת לדבר מייד אחר יושב-ראש ועדת הכנסת.

חנין זועבי (בל"ד):

כן.

היו"ר ראובן ריבלין:

זכותך לדבר פעם אחת, ולכן אני נותן לך את הזכות הזו, כמובן, ואם את מבקשת בתום הדיון, תקבלי בתום הדיון. אם את מבקשת לאחר יושב-ראש ועדת הכנסת, כך יהיה. נרשמו חברים. ועדת הכנסת קבעה בין ארבע לחמש דקות, אני כבר קובע חמש דקות. חמש דקות, יכול להיות פחות, לא יהיה יותר. רשימת הדוברים נמצאת כאן על ידי. תוך דקה אני סוגר אותה. מי שלא יירשם, לא יוכל לדבר. רבותי חברי הכנסת, יש דיונים טעונים, יש דיונים המבליטים מחלוקות. אנחנו נקיים את הדיון הזה כמו שדמוקרטיה חייבת ומסוגלת לקיים אותו.

אני מזמין את יושב-ראש הוועדה, חבר הכנסת יריב לוין – והוא לא מוגבל בזמן – להביא את החלטת הוועדה, את החלטת הרוב בוועדה, על הנימוקים שהוא מבקש לציין, ולאחר מכן אני אזמין את חברת הכנסת חנין זועבי להשיב, ולאחר מכן נקיים את הדיון הכללי. בבקשה, אדוני.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אדוני היושב-ראש, תודה רבה, כבוד השר, חברות וחברי הכנסת, אבקש להציג בפניכם את הצעת ועדת הכנסת בעניין נטילת זכויות יתר המוקנות לחברת הכנסת חנין זועבי מכוח הוראות חוק החסינות, ולבקש את אישור הכנסת להצעה זו.

מוחמד ברכה (חד"ש):

ככה זה נקרא? אלה זכויות יתר – – – ?

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

לא, לא, אלה זכויות, לכולנו יש זכויות יתר. זה מינוח משפטי.

היו"ר ראובן ריבלין:

יש זכויות שאינן ניתנות להפקעה אלא על-ידי נטילת החסינות. זכויות יתר הן זכויות נוספות שניתנו לחברי הכנסת. אין כאן, בהחלטה זו, משום פגיעה בחסינות חבר הכנסת וביכולת לפגוע בחסינותו. זה נקרא זכויות יתר. הוא מדייק; האמינו לי, חברי הכנסת, כל פעם שמישהו לא ידייק, אני אעיר לו.

מוחמד ברכה (חד"ש):

— — — זה החשוב.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מדייק, בוודאי.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

זה לא החסינות המהותית.

היו"ר ראובן ריבלין:

ודאי שלא.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

זה ברור לגמרי.

היו"ר ראובן ריבלין:

בוודאי, כי אם כך יהיה, כל רוב יוכל לבטל את חסינותם של כל היתר. בבקשה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אני מבקש את אישור הכנסת להצעה הזו, אשר נתקבלה ברוב גדול, חוצה מפלגות ומחנות פוליטיים, של שבעה תומכים ומתנגד אחד.

בראשית דברי אני אציין כי אני סבור – ולכך היו מודעים גם חברי ועדת הכנסת – שאין זה דבר קל ליטול זכויות מחברת הכנסת, וודאי שאין מדובר במעשה של יום ביומו. הפעם האחרונה שבה ניטלו זכויות מחבר הכנסת היתה בשנת 2002, ואז ניטלה זכותו של חבר הכנסת אחמד טיבי לחופש תנועה. אלא שהתשתית הראייתית הרחבה שהונחה לפני ועדת הכנסת מלמדת – לצערי, אני מוכרח לומר – כי דרכה והתנהלותה של חברת הכנסת חנין זועבי, כמו גם מעשיה והתבטאויותיה בדבר תוכניותיה העתידיות, אינם מותירים בידנו ברירה.

מן הראיות שהובאו בפני הוועדה עולה תמונה קשה, שלפיה חברת הכנסת זועבי מנצלת באופן שיטתי את מעמדה כחברת הכנסת ואת הזכויות הנובעות מכך על מנת לפעול כנגד המדינה, לעודד את מדינות העולם לפעול כנגד ישראל, לתמוך בארגוני הטרור, לסייע למי שפוגעים בחיילי צה"ל, ולא פחות חמור מכך – להתסיס את הציבור הערבי בישראל.

פעולות חמורות אלה, אשר הגיעו לשיאן עם אירועי המשט לעזה, שבו נטלה חברת הכנסת זועבי חלק פעיל, ואם יורשה לי לומר גם בוטה, לא רק שאין להן דבר עם ביצוע תפקידו של חבר הכנסת, אלא שהן עומדות בסתירה מוחלטת לחובותיו של אזרח כלפי מדינתו, לא כל שכן של חבר פרלמנט כלפי המדינה והפרלמנט שבו הוא מכהן, בעיני גם כלפי כלל הציבור.

מדינת ישראל, כנסת ישראל ובראש ובראשונה אזרחי ישראל, זקוקים היום להגנתנו, להגנת הכנסת. הם משוועים לאמירה ברורה ולקביעת כללים מחייבים אשר ישימו סוף למצעד האיוולת המתרחש לנגד עינינו, שהגיע לאחד משיאי השפל שלו באירועי המשט ובתפקיד המרכזי שמילאה בעניינו חברת הכנסת זועבי.

לא אכחיש, וכך סברו גם חלק מחברי ועדת הכנסת שהשתתפו בדיוני הוועדה, כי אין די בצעדים שהחליטה הוועדה לנקוט כנגד חברת הכנסת זועבי. אומר לחברת הכנסת זועבי את דעתי באופן הברור ביותר: אין לך מקום בכנסת ישראל, אינך ראויה להחזיק בתעודת זהות ישראלית.

מוחמד ברכה (חד"ש):

זו עמדת הוועדה?

חיים אורון (מרצ):

זו עמדת הוועדה או עמדתך?

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אני אמרתי את עמדותי. אמרתי – – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אתה פאשיסט קטן ועלוב. מותר לקרוא לו אפס.

היו"ר ראובן ריבלין:

רגע, רגע, חבר הכנסת זחאלקה. אני מבקש, זהו.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

חבר הכנסת זחאלקה, האמת היא קשה.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

מי כיוון טילים כאן?

היו"ר ראובן ריבלין:

רבותי חברי הכנסת – – –

קריאות:

– – –

היו"ר ראובן ריבלין:

שמעתי. שמעתי, אני מודיע לכם, עוד מעט אתם תדברו.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

זו עמדתם של רבים מחברי הוועדה, כפי שבאה לידי ביטוי בדיוני הוועדה.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

קריאה:

חבורת פאשיסטים.

אילן גילאון (מרצ):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה. חבר הכנסת זחאלקה, אני קורא לך לסדר פעם ראשונה.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אדוני היושב-ראש, זו לא עמדתי האישית, זו עמדה שהובעה על-ידי רבים מחברי הוועדה.

היו"ר ראובן ריבלין:

--- הסכת ושמע.

חיים אורון (מרצ):

היו"ר ראובן ריבלין:

הסכת ושמע ---

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת בן-ארי. חבר הכנסת בן-ארי, אני קורא לך לסדר פעם ראשונה. כבוד יושב-ראש ועדת הכנסת, אני מבקש ממך להבחין הבחנה יתירה בין הודעתך כיושב-ראש ועדה לבין דעותיך.

חיים אורון (מרצ):

היו"ר ראובן ריבלין:

רק רגע, חבר הכנסת אורון. אותך עוד לא זכיתי לקרוא לסדר בחיים שלי.

חיים אורון (מרצ):

--- בפעם הבאה תגרש גם אותי, תציג ---

היו"ר ראובן ריבלין:

אל תזכה אותי. עכשיו אני מבקש מכבוד יושב-ראש ועדת הכנסת, אתה תודיע את החלטת ועדת הכנסת. עמדותיך, אשמח לתת לך אפשרות לעלות לאחר מכן ולהביע את עמדותיו של חבר הכנסת יריב לוין. צריך להבחין הבחנה יתירה בין יושב-ראש ועדה לבין חבר הכנסת.

קריאה:

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אדוני היושב-ראש, כך אני עושה.

היו"ר ראובן ריבלין:

הוא יושב-ראש הוועדה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אלו הדברים שנאמרו בוועדה וקיבלו את ביטויים בהחלטת הוועדה, בהחלטת הרוב – –

היו"ר ראובן ריבלין:

אוקיי, בבקשה. בבקשה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

– – ואני מצווה להביא כאן את החלטת הרוב, על כל השיקולים שעמדו מאחוריה.

היו"ר ראובן ריבלין:

אם אתה מקריא את החלטת הוועדה, אין לי בעיה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

בוודאי, זו החלטת וזו עמדת הוועדה.

היו"ר ראובן ריבלין:

רק אני מבקש לדייק.

עפו אגבאריה (חד"ש):

אין שום זכר – – – הוועדה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברי הכנסת, אני מבקש לדייק.

חיים אורון (מרצ):

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מבקש לדייק. שמעתי – הוא הצהיר הצהרה, אני מבקש – – –

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

חבר הכנסת אורון, בפעם הבאה שיקראו מלה במלה את החלטות הוועדה, כולם בלי יוצא מן הכלל, גם אני אצמד לכלל החדש שאתה מנסה לייצר.

חיים אורון (מרצ):

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

חבר הכנסת אורון, לא תסתום לי את הפה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת יריב לוין. חבר הכנסת אורון, נא לא להפריע. רבותי חברי הכנסת כולם, אני מבקש לנהל את הישיבה הזאת לא בכדי, והישיבה תנוהל, מכל הצדדים – – –

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

היו"ר ראובן ריבלין:

כבוד יושב-ראש הוועדה, חבר הכנסת אורון לא ממציא שום המצאה. הוא נמצא פה כבר כמה כנסות. יש החלטת ועדה, אתה צריך להביא אותה. אתה רוצה לומר את דעתך? אין לי שום בעיה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אדוני היושב-ראש, אני לא אומר את דעתי, זו החלטת הוועדה. אולי אדוני רוצה להציג את ההחלטה במקומי?

היו"ר ראובן ריבלין:

לא, לא, החלטת הוועדה היא כתובה. אתה יכול לתת הסברים.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אדוני היושב-ראש, אדוני היושב-ראש ---

קריאה:

היו"ר ראובן ריבלין:

רבותי, עד כאן, הוא יאמר על אחריותו מה שהוא רוצה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אני מבקש שיתאפשר לי לסיים את הדברים.

היו"ר ראובן ריבלין:

ברצון, בבקשה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

תודה.

היו"ר ראובן ריבלין:

ברצון, בבקשה.

קריאות:

היו"ר ראובן ריבלין:

בבקשה. בבקשה, רבותי, אני מודיע לכם שיושב-ראש הוועדה מציג את עמדות הוועדה כפי שהוא רואה אותן.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

נכון, אמת ויציב.

היו"ר ראובן ריבלין:

למה להתחיל להתווכח? בבקשה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

לא אכחיש, ואני מדגיש, כך סברו גם רוב חברי הכנסת שהשתתפו בדיוני הוועדה, ואני ממשיך: כי חברת הכנסת זועבי – הם סברו, וכך אמרו גם עלי הפרוטוקול – כי את מביישת את אזרחי ישראל, את הכנסת, את הציבור הערבי. וכן, אני מוכרח לומר לך, אפילו רבים מבני משפחתך הענפה ועתירת הזכויות, שאגב, אני יכול לומר, גם חלקם פנו אלי וביקשו – – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

מה עם המשפחה שלך?

יריב לוי (יו"ר ועדת הכנסת):

--- וביקשו ---

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה. חבר הכנסת זחאלקה, אני קורא לך לסדר פעם שנייה.

יריב לוי (יו"ר ועדת הכנסת):

--- ביקשו ---

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

מה עם אבא שלך, עם אמא שלך?

יריב לוי (יו"ר ועדת הכנסת):

--- ביקשו להביע ---

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, אני קורא לך לסדר פעם שנייה.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, אם אתה רוצה שאני אוציא אותך, אני אעשה זאת. אין לי שום בעיה,
אני אעשה זאת.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

לבשורה הוא רוצה ללכת.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת בן-ארי, לך קראתי רק פעם אחת.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

--- ביקשו להביע את סלידתם ---

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אתה פאשיסט בן פאשיסט.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, עוד קריאת ביניים אחת ---

קריאה:

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, עוד קריאת ביניים אחת, אתה בחוץ. בבקשה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

--- ביקשו להביע, חבר הכנסת זחאלקה, את סלידתם מהכתם שהם כולם, על לא עוול בכפם, מוכתמים בשל ההתנהלות וההתנהגות הזאת של חברת הכנסת זועבי.

הסמכות להגיש כנגדך, חברת הכנסת זועבי, כתב אישום בגין מעשיך ולהביא בסופו של תהליך אולי אף לסיום כהונתך כאן, איננה מצויה בידינו, אלא בידי היועץ המשפטי לממשלה. הוא המוסמך לאשר נקיטת צעד, גם של שלילת אזרחות, ונעשתה פנייה אליו. מנגד, סמכויותיה של ועדת

הכנסת מוגבלות ביותר ונוגעות אך ורק לשלילתן של זכויות יתר, כפי שהסביר כאן קודם כבוד היושב-ראש.

ואולם, חברות וחברי הכנסת, גם אם סמכויותינו מוגבלות, סברנו כי אין זה גורע מחובתנו לעשות בהן שימוש. ראינו בכך חובה, לא איזו זכות שאפשר להשתמש בה אם רוצים ואם לאו.

אם נקבל היום החלטה לאמץ את המלצת ועדת הכנסת, תהא זו החלטה בעלת משמעות היסטורית.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

היסטורית.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אני תקווה – וזו היתה תקווה משותפת, נדמה, לי לרוב מוחלט של חברי הוועדה – כי ההחלטה הזאת תהווה נקודת מפנה שתסרטט גבול ברור בין חופש הפעולה של חבר הכנסת לבין ניסיון לא לגיטימי לעשות שימוש בזכויותיו כדי לקעקע את יסודות המדינה מבפנים, להכפישה ולחסלה כמדינה יהודית ודמוקרטית. את זאת, רבותי, כך סברו חברי הוועדה, לא ניתן.

עתה אבקש להביא בפניכם את עיקרי הדברים הנוגעים להליך שהתקיים בוועדת הכנסת ולהחלטות שקיבלה הוועדה.

מוחמד ברכה (חד"ש):

מה ההערה הזאת?

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אתה רוצה שאני אחזור אם לא הבנת? להקריא מחדש?

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת ברכה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אני מוכן לחזור עוד פעם אם אתה רוצה.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מבטיח לך שלא ישאלו – –

מוחמד ברכה (חד"ש):

זה מרתק. תחזור.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

סעיף 13 לחוק החסינות מאפשר לכנסת, לפי הצעה של ועדת הכנסת, ליטול מחבר הכנסת חסינויות וזכויות שמעניק לו החוק, למעט, כפי שנאמר כאן, החסינות המהותית, הקבועה בסעיף 1 לחוק, שאותה לא ניתן ליטול. חוק החסינות מעניק לחברי הכנסת זכויות יתר על מנת לסייע להם למלא את תפקידם כנציגי ציבור ומסדיר את הליך שלילתן של זכויות אלה.

בחודש אפריל 2010 פנה חבר הכנסת מיכאל בן-ארי בבקשה ליטול זכויות משישה חברי

כנסת – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

איש כהנא.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

– – טלב אלסאנע, אחמד טיבי – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה.

יריב לוי (יו"ר ועדת הכנסת):

-- מוחמד ברכה --

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

-- איש כהנא, צריך להגיד --

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

-- חבר תנועת "כך".

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, הוא יקרא לך איש של מישהו אחר. הוא נבחר לכנסת.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

הוא איש בשארה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, אתה רוצה לשלול את זכויותיו? תגיש בקשה לוועדה, היא תשקול את

זה.

עפו אגבאריה (חד"ש):

-- הוא חבר שלו --

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת עפו אגבאריה.

עפו אגבאריה (חד"ש):

— — — הם שייכים לאותו זרם — — —

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת עפו אגבאריה, אתם לא תאמרו עכשיו — — —

עפו אגבאריה (חד"ש):

— — —

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

חבר הכנסת אגבאריה — —

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת עפו אגבאריה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

— — אל תיגרר אחרי בל"ד. אתם לא שם, ואתם יודעים את זה. אל תיגרר אחריהם.

היו"ר ראובן ריבלין:

— — — אדוני יושב-ראש — — —

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

תנועת "כך" היא לא מחוץ לחוק, היא החוק היום.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

אל תיגרר אחריהם.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, עוד מלה אחת, אתה בחוץ. בבקשה, אדוני.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

תודה.

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לא להעיר. אני אבקש לא להעיר, לא מצד זה – – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, אם אתה מאוד מעוניין, תכתוב לי, אני אוציא אותך בלי שלוש קריאות.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

בחודש אפריל 2010 פנה חבר הכנסת מיכאל בן-ארי בבקשה ליטול זכויות משישה חברי כנסת: טלב אלסאנע, אחמד טיבי, מוחמד ברכה, ג'מאל זחאלקה, עפו אגבאריה וחנין זועבי, וזאת בעקבות נסיעתם ללוב ופעולות נוספות שלהם. ועדת הכנסת החליטה כמתחייב שלא לדון בכל חברי הכנסת כמקשה אחת, אלא לדון בהם בנפרד ולקיים את הדיון הראשון בעניינה של חברת הכנסת חנין זועבי. לפיכך מונחת בפניכם כרגע המלצה הנוגעת לעניינה בלבד.

מוחמד ברכה (חד"ש):

יש לנו כל שבועיים הצגה.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

חבר הכנסת אלסאנע, אולי ---

היו"ר ראובן ריבלין:

האם אתם שוללים את זכות ---

קריאות:

היו"ר ראובן ריבלין:

חברי הכנסת, חברי הכנסת, האם אתה שולל את זכותו של חבר הכנסת להביע את דעתו ולומר איך הוא רואה את תפקידו? אתה שולל את זכותו?

דב חנין (חד"ש):

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

היו"ר ראובן ריבלין:

אני חשבתני שאתה דמוקרט גדול, שאתה יכול לסבול לשמוע כל דבר.

יריב לוי (יו"ר ועדת הכנסת):

חבר הכנסת אלסאנע, אנחנו מצווים על-פי החוק לדון בעניינו של כל אחד בנפרד, כך צריך להיעשות. לו היינו עושים אחרת, היית הרי בא בטענות, ואז אגב גם היית צודק, מה מסתכלים על כולם כמכלול. לא. דנו בעניין פרטני, ונמשיך לדון בכל עניין פרטני, עד שבכנסת ישראל הדברים יגיעו למקום, כפי שזה קיים בכל פרלמנט אחר.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

עפו אגבאריה (חד"ש):

עד שחברי הכנסת יהיו ימנים וקיצוניים כמוך.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברי הכנסת.

יריב לוי (יו"ר ועדת הכנסת):

זה יקרה, רבותי, לא יעזור.

מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):

היו"ר ראובן ריבלין:

חברי הכנסת, עוד רגע אתם עולים על הבמה.

עפו אגבאריה (חד"ש):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת עפו אגבאריה, אני קורא לך לסדר פעם ראשונה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

חבר הכנסת אגבאריה, אתה הרי תפסיד לחבר הכנסת זחאלקה בתחרות הקיצוניות. אין לך סיכוי נגדו, אז בשביל מה? אתה לא שם. אתה לא שם --

עפו אגבאריה (חד"ש):

אתה קיצוני, לא אני.

מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):

קריאות:

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת עפו אגבאריה. חבר הכנסת מסעוד גנאים.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

-- בשביל מה? בשביל מה?

היו"ר ראובן ריבלין:

רבותי, אתם לא מבינים? בעניין זה, ככל שקריאות הביניים גוברות, כך האיש שרוצה להביא את עניינו מגביר את עוצמתו.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

רבותי, ועדת הכנסת קיימה שני דיונים בנושא. הדיון הראשון התקיים ביום 24 במאי 2010. בפתח הדיון הוצגו בפני הוועדה מסגרת הדיון וסמכויות הוועדה. הובהר כי בדיונים בעניינים אלה יושבת ועדת הכנסת כגוף מעין-שיפוטי שחלים עליו כללי דיון מיוחדים.

עוד הוצגה בפני הוועדה פסיקת בית-המשפט העליון, שדן בהחלטה של הכנסת ליטול זכויות מחבר הכנסת לשעבר מוחמד מיעארי, וקבע עקרונות מנחים לעניין זה. נקבע כי בבואה של הכנסת ליטול זכות מחבר הכנסת, עליה לבחון את קיומה של תשתית ראייתית הולמת, הכוללת נתונים עובדתיים, שממנה ניתן להסיק שחבר הכנסת עלול לעשות שימוש לא נאות בזכויות היתר שלו, שלא למטרות שבגינן ניתנו לו זכויות אלה. בית-המשפט קבע כי הסמכות שניתנה לכנסת ליטול את זכויותיו של חבר הכנסת באה לקדם התנהגות עתידית בלתי הולמת או אסורה, ואין מטרתה להשית עליו עונש בגין התנהגותו בעבר.

היועץ המשפטי לכנסת, עורך-הדין איל ינון, שנכח בדיונים, הסביר את המסגרת הדיונית והדגיש כי על ועדת הכנסת לנקוט זהירות יתירה בהפעלת סמכויותיה.

הישיבה השנייה התקיימה ביום 7 ביוני. בישיבה זו הציג היועץ המשפטי של הכנסת, עורך-הדין איל ינון, סקירה משפטית של סמכויות הוועדה, והבהיר כי על מנת שלא לעוות את המטרה שלשמה הופקדה בידי ועדת הכנסת הסמכות להמליץ בדבר נטילת זכויות, יהיה על הוועדה לבחון את הטענות באופן מעמיק, וכי אם תבחר הוועדה להפעיל את סמכותה ביחס לזכויות היתר שפורטו בפנייה או ביחס לחלקן, יהיה עליה, לצד הקפדה על כללי הדיון המיוחדים, לבסס קשר סיבתי בין הזכויות הנשללות לבין הסיכון העתידי הצפוי מכל אחד מחברי הכנסת, ומכאן כמובן הצורך לקיים דיון פרטני בעניינו של כל אחד בנפרד.

כפי שנעשה במקרים קודמים שבהם נטלה הכנסת זכויות, הוצגו בפני הוועדה מידע שהתפרסם באינטרנט וכן תמלילי ראיונות ברדיו ובטלוויזיה, ואף הוקרנו, על מסך, ראיונות שהעניקה חברת הכנסת זועבי לתקשורת. החומרים והפרוטוקולים עמדו ועודם עומדים לעיון כלל חברי הכנסת.

בתום הצגת התשתית הראייתית שמענו מפי עורך-הדין רז נזרי, עוזרו של היועץ המשפטי לממשלה, כי היועץ החליט שלא לנקוט הליכים כנגד חברי הכנסת שנסעו ללוב.

ביחס למשט מסר עורך-הדין נזרי כי חברת הכנסת זועבי נחקרה ב-31 במאי בשעות הלילה, וכי החקירה נמצאת בעיצומה והמשטרה טרם הביאה את סיכום ממצאיה – שוב, נכון למועד שבו קיימנו את הישיבה.

בדיון בוועדה נטלו חלק חברי כנסת רבים. חברי הכנסת התייחסו למעשייה של חברת הכנסת זועבי ולדברים שאמרה, הן בכנסת והן בתקשורת, ולאורם הצביעו על החשש שחברת הכנסת תעשה שימוש לרעה בזכויותיה הפרלמנטריות, ולפיכך, על החשיבות שבנטילתן.

יהיה נכון להזכיר כי הדיון המקורי התקיים בעקבות נסיעתם של חברי הכנסת ללוב, אולם תוך כדי הדיון, בעוד ועדת הכנסת בוחנת את הסיכון העתידי הצפוי מהתנהגותם של חברי הכנסת שנסעו ללוב ואת החשש מניצול לרעה של זכויותיהם, הנה הגיעה פרשת המשט והוכיחה את התממשותו של הסיכון ביחס לחברת הכנסת זועבי בעוד אנו דנים בעניינה.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

מה זה, אתם המטה הכללי?

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת טלב אלסאנע, הוא אומר עכשיו מה שהוא רוצה, לא מה שאתה – – –

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

— — —

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת טלב אלסאנע, אני קורא לך לסדר פעם ראשונה. שמעת? זה הכול, אני אנהל פה את הדיון כפי שאני רואה אותו. בבקשה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

על מנת למנוע את האפשרות שמעשים מהסוג הזה, של נסיעה להיפגש עם ראשי מדינות הפועלים נגד מדינת ישראל, של הצטרפות למשט של ארגוני הטרור, של הסתה בחוץ-לארץ כנגד מדינת ישראל במטרה לעודד את העולם להיאבק בה ולהחרים אותה – על מנת למנוע שמעשים אלה

יחזרו גם בעתיד, סברה ועדת הכנסת כי אין מנוס ויש ליטול שלוש זכויות יתר אשר נוגעות לעניין הזה באופן ישיר.

המלצה זו של ועדת הכנסת היא, יש להודות על האמת, המלצה מצומצמת ומאופקת. חבר הכנסת בן-ארי הציע לשלול את כל הזכויות והחסינויות שמעניק חוק החסינות, אך הוועדה, לאחר ששמעה בעניין זה את היועץ המשפטי של הכנסת, הגבילה את עצמה לדיון בנטילת חלק מן הזכויות בלבד, כאלה שמתקיימת בהן תשתית הולמת בדבר החשש לשימוש לרעה בהן ושקיים קשר בין המעשים שנעשו לבין אותן זכויות.

נוכח הדברים ששמענו בישיבה הוצע כי נטילת הזכויות תהיה עד תום תקופת כהונתה של הכנסת השמונה-עשרה.

לאחר דיון ארוך, ולאחר שהוועדה קיבלה סקירה מקיפה מהיועץ המשפטי לכנסת בנוגע למשמעותה של כל זכות וזכות, התקיימה הצבעה ביחס לכל אחת מזכויות היתר בנפרד. בכל ההצבעות זכתה ההצעה בדבר נטילת הזכויות לתמיכה של שבעה חברים מול מתנגד אחד בלבד.

לפיכך, המלצתה של ועדת הכנסת היא כי הכנסת תיטול מחברת הכנסת חנין זועבי את הזכויות הבאות עד תום כהונתה של הכנסת השמונה-עשרה: 1. הזכות שלפיה "שום הוראה המתנה את היציאה מן המדינה בקבלת היתר או רשיון לא תחול על חבר הכנסת אלא בימי מלחמה", הוראת סעיף 10(א) לחוק החסינות; 2. הזכות לקבל דרכון דיפלומטי – הוראת סעיף 10(ב) לחוק החסינות; 3. הזכות להשתתפות בהוצאות משפטיות לפי סעיף 10א לחוק, אם ההוצאות קשורות להליך משפטי בקשר ליציאה מן הארץ או לכניסה למדינה או לשטח זר או להפרה של הוראות פרק ז' לחוק העונשין, שכותרתו "ביטחון המדינה, יחסי חוץ וסודות רשמיים".

אדוני היושב-ראש, בפרק הראשון של הקוראן, וכמדומני אביך היה המתרגם הגדול של הקוראן לעברית, וכולנו קוראים בתרגום הזה עד היום, בסורת אל-פאתחה, פונים המאמינים אל אללה ובפיהם בקשה. אין הם מבקשים בקשות רבות. כפי שאתם יודעים, הם מבקשים בקשה אחת ויחידה: אהדנא א-צראט אל-מסתקים: הנחה אותנו בדרך הישר. ואנחנו צריכים לשאול את עצמנו: האם דרכה של חברת הכנסת זועבי, אשר תומכת בעקביות במנהיגי הטרור השולחים את צעיריהם להתאבד ברחובותינו ומדכאים את בני עמם, זאת דרך הישר? כך יכול לנהוג חבר כנסת בישראל? הלשם כך נועדו זכויות היתר המוקנות לו? ועדת הכנסת סברה ברוב גדול שלא.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני רק מוכרח להעיר שאבא שלי תרגם את הקוראן, לא את הפרשנות.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

כן, אוקיי.

היו"ר ראובן ריבלין:

הפרשנות היא פרשנות בהחלט לגיטימית.

שלמה מולה (קדימה):

למען הדיוק, לא כל חברי ועדת הכנסת השתתפו, וגם לא נתתם – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת מולה, בבקשה. חבר הכנסת מולה.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

חבר הכנסת מולה, כדי להתייחס להערותי, שחייבים להתייחס אליה, אין דבר כזה "לא נתנו", ואל תאמר את זה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת מולה, אל תשאל שאלות.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

החוק והוראות החוק והוראות התקנון קובעים במפורש, באופן ברור, ומסדירים את כל סדרי הדיון.

היו"ר ראובן ריבלין:

אין על זה ויכוח.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

רק על-פיהם פעלנו, ואנחנו מצויים לכך שחבר כנסת יהיה נוכח בכל הישיבות ולפחות במחצית זמן הישיבה בכל אחת מהן כדי שיוכל להצביע.

היו"ר ראובן ריבלין:

התקנון ברור, ועד שלא ישונה, הוא זה שקיים.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

נוהל רישום.

שלמה מולה (קדימה):

נוהל רישום, אבל – – –

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

חבר הכנסת מולה, אגב, הדבר הזה גם מופיע בהזמנות לדיונים, צוין במפורש מראש.

היו"ר ראובן ריבלין:

אין ויכוח.

יריב לוין (יו"ר ועדת הכנסת):

נוהל רישום מסודר על-ידי מנהלת הוועדה, גברת אתי בן-יוסף, שרשמה כל אדם מתי נכנס ויצא, כולל במהלך הישיבה, והתאפשר להצביע רק למי שיכולנו לתת לו להצביע, למי שזכאי להצביע. נדמה לי שראוי שתמשוך את הטענה הזאת, שהיא לא במקומה.

חברות וחברי הכנסת, בהחלטה המובאת בפניכם היום סבורה ועדת הכנסת כי אנו שבים ומסמנים את דרך הישר, דרך שיש בה נתיב רחב של חופש ביטוי וחופש עשייה. אנו מסמנים היום את הדרך, ובה בעת מממשים את זכותנו וחובתנו להגן על הכנסת, על המדינה ועל אזרחיה מפני מי שבוחר לסטות אל השוליים המסוכנים שבצדה.

על כן, חברות וחברי הכנסת, אבקש כי הכנסת תאמץ את המלצתה של ועדת הכנסת ותאשר ליטול מחברת הכנסת חנין זועבי את שלוש הזכויות שפורטו בפניכם. תודה.

הי"ר ראובן ריבלין:

תודה. לפני שאזמין את חברת הכנסת חנין זועבי אני רוצה לומר כמה מלים וגם, כמובן, לתת הוראות ביום של הדיון שייערך פה. רבותי חברי הכנסת, אין כל ספק שהוועדה פעלה בהתאם לסמכותה ובהתאם לתקנון הכנסת. הכנסת לא הרבתה לדון בנושאים כאלה, מתוך כך שהבינה שנושא של כל ועדה ההופכת להיות מעין-שיפוטית, שבה חברי כנסת שופטים חברי כנסת, יכול להביא לידי מצב שבו חברי כנסת יפסלו את זכותם של חברי כנסת לומר את דעתם. שהרי מה שבעיני הוא מדרון חלקלק, הוא בעיני חיים אורון – בכוונה אני מביא את שני הקצוות בציונות – בבחינת פסגת ההישגים של הציונות. ואם, חלילה, אני הוא זה שאקבע מהי הדעה הלגיטימית, הרי שאני מבטל את זכותו של חבר הכנסת חיים אורון לומר את דבריו.

יש דברים שעוברים את המותר וזה, כמובן, דברים אשר החוק קבע אותם, אם בסעיף 7א, שכמובן הקנה סמכויות ייחודיות ובלעדיות לרשות החקירה, שהיא היועץ המשפטי, על מנת לקבוע מתי יש עבירה ומתי אין עבירה במעשיו של אזרח ובמעשיו של אזרח שהוא גם חבר כנסת.

הדברים האלה, כמובן, באים לידי עימות בנושא הזה. אני אומר שבמישור העקרוני יש לי קושי גדול מאוד כאשר הרוב יכול לפסוק נגד מיעוט, ואפילו אם הוא רוב גדול, לא רוב קואליציוני, משום שהדבר יכול לפגוע בדמוקרטיה עצמה. יחד עם זה, התקנון מאפשר זאת, ואני מזמין כל חבר כנסת אשר חושב שהתקנון הזה אינו ראוי ושלא צריך להקנות מידה של איזשהו שיקול דעת מעין-שיפוטי לחבר כנסת להגביל חבר כנסת אחר – מתוך כך שברור לו שחבר הכנסת האחר פועל בניגוד לטובת המדינה. הדבר הזה יכול אחר כך לבוא לידי מצב שבו אני וחבר הכנסת לוין, ואני לא מדבר על יושב-ראש הוועדה, המחזיקים בעמדות מאוד ברורות בכל מה שקשור בעמדותינו הציוניות, אשר לפעמים הן יוצרות פער כמעט לא ניתן לגישור בין תנועות אחרות בתנועה הציונית, יכולים לבוא ולהיות במצב שבו יבואו ויחליטו שאנחנו לא לגיטימיים, חלילה. והיו דברים מעולם במדינת ישראל. מדינת ישראל היא דמוקרטיה חזקה, שיכולה גם תוך נשיכת לשון לעמוד בכל אותם אתגרים שמציבים בפניה.

אני מוכרח לומר שגם אני, כישראלי, אם אומר בלשון המעטה, לא הייתי מאושר ממעשיה של חברת הכנסת חנין זועבי. אבל זה עניינה, ואם חלילה היא עברה – – –

דני דנון (הליכוד):

מירי רגב (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

--- זה עניינה, ואם חלילה, ואם חלילה, היא עברה על חוקי מדינת ישראל, יקום היועץ המשפטי, שבידיו ניתנה בצורה חד-משמעית ובלעדית הזכות להעמידה לדין – היא גם חובה להעמיד לדין כאשר פוגעים במדינה.

דני דנון (הליכוד):

--- גם עזמי בשארה ---

מירי רגב (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

רבתי, אנחנו בכנסת נבחרנו על-פי דעתנו. אנחנו בכנסת נבחרנו על-פי דעתנו. היום זה מופנה לצד הזה, מחר זה יוכל להיות מופנה לצד הזה. אני רק הבאתי דוגמה של מאבק אידיאולוגי לא פשוט בין מה שנקרא פעם "ימין" ו"שמאל", ואני חושב שאנחנו צריכים כולנו לחיות במצב שבו אנחנו ננהג רק לפי התקנון.

והתקנון קובע שהוועדה היתה רשאית לדון בנושא ולהביא את המלצותיה, והכנסת היא זו שתחליט אם לאמץ את המסקנות, אם לא לאמץ את המסקנות, כל אחד לפי רצונו, כל אחד לפי אמונתו. אני מאמין, בטוח בדמוקרטיה הישראלית, ומאמין בזכותו של כל אדם לומר את דברו, גם כאשר היא מאוד לא נוחה לי או אפילו כואבת לי כאב גדול.

רבתי, אני מזמין את חברת הכנסת חנין זועבי לשאת את דברה. את לא מוגבלת בזמן.

מירי רגב (הליכוד):

מי מוגבל בזמן?

היו"ר ראובן ריבלין:

כל חברי הכנסת שישתתפו בדיון. חמש דקות אנחנו נתנו, לא שלוש דקות.

מירי רגב (הליכוד):

למה היא לא?

היו"ר ראובן ריבלין:

משום שאנחנו מבקשים להסיר את חסינותה ויושב-ראש ועדה דיבר כאן, את אותה מידה של זמן. אני לא אתן לה לדבר פה 16 שעות, אני אתן לה לדבר באותה מידה שדיבר יושב-ראש הוועדה. כל זמן שתדבר לעניין ולא תחזור – רבותי, למה לדבר כל כך הרבה? תנו לה לדבר. חברי הכנסת, אני הזהרתי כמה מחברי הכנסת היושבים מולי, ולא אהסס להזהיר חברי כנסת היושבים לצדדי.

חנין זועבי (בל"ד):

אדוני היושב-ראש, תודה. גם כאן מגייסים את הקוראן נגדי. אתה רואה, אדוני היושב-ראש, שאי-אפשר לקיים דיון כזה בצורה מכובדת, זה דיון שמבייש כל פרלמנט בעולם.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

לא היה דיון, את הכנת נאום לא נכון, סליחה.

חנין זועבי (בל"ד):

כי תוכן הדיון מבייש כל פרלמנט בעולם. אי-אפשר גם לקיים דיון כזה – – –

מירי רגב (הליכוד):

איך את לא מתביישת להיות כאן?

היו"ר ראובן ריבלין:

אני אומר לכם, כל זמן שזה קריאת ביניים, אני לא מתערב.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

לא היה דיון.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת ברקוביץ, אני קורא לך לסדר פעם ראשונה.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

מה השם שלה?

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת טיבי. אני מבקש מחברי הכנסת שלא לעלוב אחד בשני. חבר הכנסת דנון. חברת הכנסת מירי רגב, את קראת קריאות ביניים עד עכשיו. מרגע זה, כאשר תמשיכי, זו תהיה הפרעה. בבקשה, גברתי.

חנין זועבי (בל"ד):

אי-אפשר, כמו שאתם רואים, לקיים דיון כזה בצורה מכובדת, כי התוכן של הדיון לא מכבד אף פרלמנט בעולם. כמו כן, אי-אפשר לקיים דיון כזה ולטעון שקיימת דמוקרטיה ולהתחיל לדבר גם כן על דמוקרטיה.

תרשו לי, חברי הכנסת וחברות הכנסת – – –

מירי רגב (הליכוד):

אף פרלמנט לא היה מוכן שתהיי חברת כנסת, רק בישראל – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

רבותי, אני יודע להגן על כבודי. אם דעתה שהכנסת היא לא דמוקרטית, זו דעתה, נו. מישהו הכריח אותה לבוא לכנסת? היא חושבת שהכנסת לא דמוקרטית, בסדר, אולי היא רוצה לעזוב.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

שתלך לסוריה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת בן-ארי, היא אזרחית ישראלית ונבחרה בדיוק כמוך.

חנין זועבי (בל"ד):

אולי אני אתרום משהו לדמוקרטיה.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

שתשוט לסוריה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת טלב אלסאנע, אני מבין שאתה רוצה לעזור לי. אני מזהיר אתכם, רבותי. חברת הכנסת חנין זועבי, תנזפי במי שאת רוצה, תתרכזי.

חנין זועבי (בל"ד):

תרשו לי להציג את עצמי, חברות וחברי הכנסת, קוראים לי חנין זועבי, אני אשה, אני ליברלית, אני פלסטינית, אני אזרחית במדינה הזאת, אני חברת כנסת ואני חברת כנסת מטעם בל"ד. אני ליברלית, משמע, אני מאמינה בערכים אוניברסליים של חירות, חופש, צדק ושוויון. והערכים האלה הם ערכים אוניברסליים – – –

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

בטרוריזם.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת בן-ארי.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

היא מאמינה גם בטרוריזם.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת בן-ארי, אני קורא לך לסדר פעם שנייה. רבותי, נא להפסיק. אני קורא לך לסדר פעם שנייה. אם אתה רוצה שאני אוציא אותך, זה טוב, אני אוציא אותך, אין לי בעיה.

יואל חסון (קדימה):

אדוני, היא לא מוגבלת בזמן?

היו"ר ראובן ריבלין:

לא. היא נמצאת פה בתור בן-אדם שנקרא בפי הבריות נאשם; אתה מבין את זה, חבר הכנסת חסון?

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

אדוני היושב-ראש, שכחת מה היא עשתה?

היו"ר ראובן ריבלין:

באמת, חברת הכנסת ברקוביץ, אולי אתם לא מבינים את העניין הזה, אז אני אסביר לכם. היא תדבר, ומותר לך לדבר, בבקשה.

חנין זועבי (בל"ד):

תודה. אני יודעת שיש הרבה חברי כנסת פה שלא מאמינים בערכים האלה, שהם ערכים אוניברסליים שאין להם שום קשר ללאום, דת, גזע או מין. אני פלסטינית, משמע, אני ילידה פה וזו המולדת שלי. לא מדינה ולא צבא ולא אלימות ולא כלא ולא הסתה ולא הפחדה ולא אנשים ולא חברי כנסת ישנו את העובדה הזאת, ולא ימנעו ממני לפעול על-פי העובדה הזאת שאני פלסטינית. אני אזרחית, משמע, שאני מקבלת את כללי המשחק של אזרחות, את היחס אזרח-מדינה. אני חברת

הכנסת, משמע, שאני פועלת למען הערכים והעמדות שלי. אני חברת הכנסת – לא רק שיש לי זכות לעשות ככה, אלא גם חובה להיאבק למען הערכים והעמדות שלי.

דני דנון (הליכוד):

גם של עזמי בשארה.

חנין זועבי (בל"ד):

ואני חברת כנסת מטעם בל"ד, משמע, העמדות שלי שונות בהרבה מהעמדות של הליכוד, של קדימה ושל רוב חברי הכנסת פה. לכן, אני לא מייצגת את קדימה, אני לא מייצגת את העבודה, אני לא מייצגת את הליכוד, אני מייצגת את אלה שבחרו בי.

יואל חסון (קדימה):

אני לא בטוח בזה.

חנין זועבי (בל"ד):

במקרה שלי, אני מייצגת קונסנזוס של חברי הכנסת הערבים.

דני דנון (הליכוד):

את עזמי בשארה את מייצגת?

חנין זועבי (בל"ד):

אני מייצגת את כל חברי הכנסת הערבים ואני גם מייצגת קונסנזוס בחברה שלי.

דני דנון (הליכוד):

את עזמי בשארה את מייצגת?

היו"ר ראובן ריבלין:

רבתי, שעת השאלות לשרה היתה בשעה 16:30. עכשיו זו חנין זועבי, זו לא שרה. אין שום שאלות, אני לא מרשה שאלות. אחר כך אתם שואלים כמה זמן.

ציון פיניאן (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת ציון פיניאן, אני מבקש מכם לאפשר לחברת הכנסת חנין זועבי לומר את דברה. חבר הכנסת דנון, אני לא רוצה לקרוא לסגן יושב-ראש לסדר, אבל לא אהסס, מה אני יכול לעשות.

חנין זועבי (בל"ד):

אני חברת כנסת מטעם בל"ד, משמע שאני נגד הכיבוש, אני נגד המצור, אני נגד דיכוי עמים, ואני פועלת ונאבקת נגד הכיבוש ונגד המצור. ואני לא מציעה – – –

נסים זאב (ש"ס):

מירי רגב (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב. חברת הכנסת רגב.

חנין זועבי (בל"ד):

ואתם, חברי הכנסת, הייתם דווקא אמורים להגן על הזכות שלי לייצג את העמדות שלי – –

כרמל שאמה (הליכוד):

הגנו עליך, מה עשינו לך, יצאת בזול.

חנין זועבי (בל"ד):

– על הזכות שלי לפעילות פרלמנטרית או פוליטית חופשית. לכן אנחנו נמצאים באותו מקום.

ציון פיניאן (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת פיניאן, אני קורא לך לסדר פעם ראשונה. חברת הכנסת מירי רגב, אני קורא לך לסדר פעם ראשונה. חבר הכנסת נסים זאב, אתה רשום לדיבור, אני מבטיח לך – חבר הכנסת נסים זאב, האם אתה זוכר איזה יום שלישי אחד שהיו כל כך הרבה חברי כנסת במליאה?

נסים זאב (ש"ס):

לא.

היו"ר ראובן ריבלין:

אבל זה מה שמבקשים, בוודאי, אתם עוזרים יותר מכול לאנשים להשיג את יעדם בהליך הזה. בבקשה.

שלמה מולה (קדימה):

אדוני היושב-ראש, אתה צודק.

חנין זועבי (בל"ד):

לכן, אתם הייתם אמורים דווקא להגן עלי מפני הגזענות וההסתה ומפני אלה שרוצים לרדוף אותי ולצמצם את חופש הפעילות והביטוי שלי. אבל תהיו בטוחים, לא רק שאני יודעת – – –

מירי רגב (הליכוד):

אין ספק שב"חמאס" ייתנו לך להתבטא יפה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת רגב.

חנין זועבי (בל"ד):

אבל תהיו בטוחים שאני יודעת והעולם יודע עד כמה אתם רחוקים מזה. מאות חברי פרלמנט מכל רחבי העולם, ארגונים וגופים בין-לאומיים הביעו תמיכה בי ובהשתתפותי במשט, נגד יוזמתכם לשלול את זכויותי הפרלמנטריות.

ובמקרה שלי, כמו שאמרתי, לא רק שאני מייצגת את העמדות של המפלגה שלי, אלא אני גם מייצגת את העמדות של חברי הכנסת הערבים, אני מייצגת קונסנזוס ברחוב הערבי, שתדעו את זה. לכו ותשאלו – לא רק את המשפחה שלי, דרך אגב, חבר הכנסת לוין. למה רק את המשפחה שלי? תשאל ברחוב את כל המשפחות. אתה לא יכול לשאול את כל המשפחה שלי, שהיא מונה כמעט 20,000 אנשים, אני חושבת.

אני מייצגת גם קונסנזוס עולמי. אני חושבת שתפקידכם הוא לא לייצר או לחזק אטימות חברתית כללית לגבי מה אומר העולם על המדיניות בישראל, אלא תפקידכם הוא דווקא לחדד את הרגישות של דעת הקהל ואת הביקורתיות העצמית של החברה פה, שהיא היא חלק מהביטחון של כל עם, ושבמעדיה אין אפשרות להתקדמות, ולהתקדמות השלום באזור מסוכסך. אל תיתנו לתחושות ולמדיניות הכוחנית, לא בצבא ולא בממשלה, לנצח. זה התפקיד שלכם, לכן אתם חברי כנסת, לכן אתם לא בצבא.

דני דנון (הליכוד):

את מטיפה לנו מוסר, את לא מתביישת?

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת דנון, מותר לה. היא אומרת את דעתה, חבר הכנסת דנון. אתה רוצה שאני אוציא צו כרגע שאסור לבן-אדם לומר מה שלא מוצא חן בעיניך?

דני דנון (הליכוד):

שלא תטיף לנו מוסר.

היו"ר ראובן ריבלין:

היא מטיפה לך מוסר – תוציא אותה מהכנסת? היא מטיפה לך מוסר, כן. היא מטיפה לי מוסר כל הזמן. תאמין לי, יש לי חוסן נפשי ואני יכול לקרוא גם את הקוראן בערבית. יש לי חוסן נפשי לשמוע את הביקורת שלה.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

זאת לא ביקורת.

היו"ר ראובן ריבלין:

דרך אגב, עד אשר לא קפצתם, לא רבים בעולם הכירו אותה. לא רבים הכירו אותה בעולם עד שאתם לא – כל כך מוחים.

ציון פיניאן (הליכוד):

היא מנוהלת על-ידי עזמי בשארה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת פיניאן, אתה רוצה באמצעותה שיכירו אותך ואותי? אם אתה רוצה, אני אאפשר לך מפעם לפעם. רבותי, לא כדאי לכם להשוות. בבקשה.

חנין זועבי (בל"ד):

לגבי האטימות והסתרת העובדות ובחירה בכוחניות כתחליף למדיניות – נהרגו תשעה אנשים, פעילים פוליטיים שהיו על המשט. לפי ההיגיון, הם היו אמורים להיות הכי אלימים והכי טרוריסטים.

דני דנון (הליכוד):

מחבלים.

חנין זועבי (בל"ד):

כך אומר שר הביטחון, שביקש לאסוף מידע מודיעיני לפני כן ולא אספו. אז למה שלא תתחילו לאסוף עכשיו מידע ביטחוני ומודיעיני על תשעה האנשים שנהרגו מהצבא? נראה אתכם מוציאים חומר על אברהים, מהנדס החשמל, בן 61 שנה. נראה אתכם מוציאים חומר מודיעיני על עלי, בוגר התרבות הערבית, על הסטודנט בן – – –

מירי רגב (הליכוד):

– – –

חנין זועבי (בל"ד):

– – – על הסטודנט בן ה-19 שנה – – –

מירי רגב (הליכוד):

– – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת רגב, אני קורא לך לסדר פעם שנייה.

חנין זועבי (בל"ד):

על הסטודנט, בן 19 שנה, שהצבא הרג. נראה אתכם מוציאים עכשיו את המידע הזה.

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת – –

יואל חסון (קדימה):

נראה אותך אומרת משהו – – –

חנין זועבי (בל"ד):

— — — אתם לא בחרתם בי, ואני לא אמורה — — —

נסים זאב (ש"ס):

— — —

הי"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב, אני קורא לך לסדר פעם ראשונה.

נסים זאב (ש"ס):

— — —

הי"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב, אני קורא לך לסדר פעם שנייה.

נסים זאב (ש"ס):

— — — מה עם כל — — —

הי"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב. חבר הכנסת נסים זאב, לצאת מהאולם עד שהיא תסיים את דברה. לצאת מהאולם עד שהיא תסיים את דברה. אתה מצפה שהיא תאמר דברים על גלעד שליט, חבר הכנסת חסון?

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

— — — כן, כן, אני מצפה — — —

היו"ר ראובן ריבלין:

אתה מצפה? אני מצפה שאנחנו נדבר. אנחנו נאמר את דברנו. רבותי, בבקשה.

חנין זועבי (בל"ד):

שתממש הממשלה את הסכם המשא-ומתן בינה לבין "חמאס".

היו"ר ראובן ריבלין:

נסים, נסים, לך תשתה קפה. לך תשתה קפה. אתה צריך לעזור לי – – –

חנין זועבי (בל"ד):

אתם יכולים להוציא את שליט יותר ממני.

מירי רגב (הליכוד):

— — —

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת מירי רגב, עד שהיא תסיים את דברה את רוצה להיות – אני מודיע לך שבפעם הבאה ניאלץ. נסים, לך, לך, לך – – –

נסים זאב (ש"ס):

אני חוזר בי.

היו"ר ראובן ריבלין:

אתה חוזר בך?

נסים זאב (ש"ס):

כן.

היו"ר ראובן ריבלין:

ולא תקרא אף קריאת ביניים יותר?

נסים זאב (ש"ס):

בעזרת השם.

היו"ר ראובן ריבלין:

בתור ותיק חברי הכנסת, אני חוזר בי מהקריאה השלישית ומשאיר אותך בקריאה שנייה.

נסים זאב (ש"ס):

היו"ר ראובן ריבלין:

משאיר אותך בקריאה שנייה. תודה רבה. בבקשה, גברת זועבי, חברת הכנסת זועבי. רבותי, שקט.

חנין זועבי (בל"ד):

חברי הכנסת, אתם לא בחרתם בי ואני לא אמורה לייצג אתכם, ואין לכם זכות של הצבעה שנייה לגבי העמדות שלי. זכות ההצבעה ניתנה לכם פעם אחת, לכלל האזרחים, ולא ניתן להעניק אותה לחברי הכנסת עוד פעם, לקבוע מי ייצג ומה ייצג.

וחבר הכנסת לוין, האם אתה באמת חושב שאני צריכה לקבל ממך או מכל חבר כנסת אחר את האישור לפני כל אמירה או לפני כל הפגנה או לפני כל השתתפות בפעילות פוליטית?

דני דנון (הליכוד):

חנין זועבי (בל"ד):

האם אתה חושב שאתה צריך לאשר ולהעניק לי לגיטימיות פה? אני לא חושבת ככה. וגם מי נתן לכם את הזכות – – –

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

את יכולה להתייעץ עם בשארה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת בן-ארי, אתה לא זוכר, אבל אתה בקריאה שנייה.

חנין זועבי (בל"ד):

מי נתן לכם את הזכות להנפיק תעודת כשרות פוליטית? למי יש פה את הזכות הזאת? דווקא בתור מיעוט אתם צריכים להגן עלי ועל חברי הכנסת הערבים יותר מעל כל חבר כנסת אחר. דווקא אתם צריכים להגן עלינו יותר, בגלל שאנחנו מיעוט ובגלל שאתם הרוב. ובגלל שאנחנו לא אמורים ואנחנו לא מייצגים קונסנזוס פה. וכן, אנחנו מחוץ לקונסנזוס, ודמוקרטיה לא נקבעת על-פי הקונסנזוס של הרוב.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

את מחוץ לקונסנזוס.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת ברקוביץ.

חנין זועבי (בל"ד):

זו המשמעות של דמוקרטיה, ואני היא זו שמגינה על הדמוקרטיה, לא אתם. ואני היא זו שמגינה על כללי המשחק הדמוקרטי ולא אתם. אתם מאיימים על הדמוקרטיה.

אדוני היושב-ראש, חברות וחברי הכנסת, בנוסף לכך, ההתייחסות שלכם אלי, ההתייחסות של המדינה הזאת אלי ואל חברי הכנסת הערבים ואל ההנהגה הערבית, היא היא המבחן לדמוקרטיה.

יואל חסון (קדימה):

— — — רק אליך.

חנין זועבי (בל"ד):

אין לכם חופש בחירה. אין לכם חופש — — —

דני דנון (הליכוד):

— — —

חנין זועבי (בל"ד):

גם אלי. כן, גם אלי. גם אלי. כן, גם אלי. זה המבחן — — —

דני דנון (הליכוד):

— — —

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מזהיר אותך. חבר הכנסת דנון, אני פשוט מזהיר אותך.

יואל חסון (קדימה):

אין לנו כבוד אליך, רק אליך.

מירי רגב (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת מירי רגב, אני אומר לך, בפעם הבאה את מוצאת. הסדרנים, אתם יכולים להתקרב לכיוון הזה.

חנין זועבי (בל"ד):

אין לכם חופש בחירה לגבי כללי המשחק הדמוקרטיים. אתם לא תבחרו בכללי המשחק הדמוקרטיים. יש כללים שהם קבועים, וכללים אלה אינם משתנים כאוות נפשכם. אתם לא צריכים להגן על הדמוקרטיה ממני, אתם צריכים להגן עלי למען הדמוקרטיה.

אתם מטילים עלי עונש הנובע מיצר הנקמה, ואת זה צריכים לרסן. אני לא שטתי בשביל להטיל מצור על תל-אביב. אני שטתי ונהרגו תשעה בני-אדם בגלל שהם נאבקו למען שחרורה של עזה. חברי הכנסת, אני חושבת שכן אתם צריכים להודות לי, או לפחות לעזור לי – –

דני דנון (הליכוד):

אני מודה לך מאוד – – –

חנין זועבי (בל"ד):

– – שנעמיד את הדמוקרטיה – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

רגע, רגע, חברת הכנסת זועבי, אבקש לא לחזור על דברים שאמרת.

חנין זועבי (בל"ד):

שמה?

היו"ר ראובן ריבלין:

אמרת לנו, אמרת לכנסת שאת מבקשת מהם להודות לך. שמענו, אבל אי-אפשר לחזור על זה עד אין קץ.

חנין זועבי (בל"ד):

למה? אני חושבת שאני תורמת לדמוקרטיה.

דני דנון (הליכוד):

בית-הסוהר מודה לך.

היו"ר ראובן ריבלין:

בבקשה, חבר הכנסת דנון.

חנין זועבי (בל"ד):

אני כן חושבת שאני תורמת לדמוקרטיה.

היו"ר ראובן ריבלין:

בהחלט, הבנו את עמדתך זו.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

מי מלמד אתכם דמוקרטיה – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת ברקוביץ.

חנין זועבי (בל"ד):

ואני חושבת – אני מסיימת – – –

דני דנון (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת דנון, אני קורא לך לסדר.

חנין זועבי (בל"ד):

כאשר מאיימים עלי וכאשר מאיימים על חברי הכנסת הערבים, וכאשר מאיימים על ההנהגה הערבית ועל זכותנו לקיום פוליטי, אז אתם בעצם מאיימים על האפשרות היחידה לקיום דמוקרטי ולקיום שוויוני אמיתי, ולקיום של שוויון אמיתי בין הערבים לבין היהודים במדינה הזאת.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה לחברת הכנסת זועבי. רבותי, שיניתי את הרשימה של הדוברים בכך שאני נותן – לפי דעתי אני נותן פעם לצד זה ופעם לצד זה, כדי שלא יהיה גוש. אני מוכרח לומר שחברי הכנסת הערבים רשמו את עצמם ראשונים, ולכן הם היו צריכים לבוא ראשונים. שיניתי מהסדר, על מנת לדאוג לכך שהדיון יהיה יותר מאוזן.

חיים אורון (מרצ):

שידפיסו את הסדר החדש.

היו"ר ראובן ריבלין:

הסדר החדש מודפס. הוא מודפס. והנה, אני קורא: חבר הכנסת הראשון אשר ידבר הוא חבר הכנסת מוחמד ברכה, ואחריו – חבר הכנסת אריה אלדד, ואחריו – דב חנין, ואחריו – אנסטסיה מיכאלי, אם תהיה באולם, ואחריה – עפו אגבאריה, ואחריו – אופיר אקוניס, אם יהיה באולם. אם אופיר אקוניס לא יהיה, אחד מחבריו יוכל להקדים. אני אהיה מאוד גמיש בעניין זה. חבר הכנסת מוחמד ברכה – בבקשה, אדוני.

מוחמד ברכה (חד"ש):

כמה זמן, אדוני?

הי"ר ראובן ריבלין:

חמש דקות לכל אחד. אני מודיע שלא אתן יותר, כי אם אתן יותר – אצטרך לתת לכל אחד יותר, ובכל זאת אנחנו רוצים להתחיל מחר את הדיון ב-11:00 בנושאים אחרים. אז אני מבקש מהחברים להסתפק. נרשמו עד עכשיו 25, כפול חמש דקות.

יואל חסון (קדימה):

הי"ר ראובן ריבלין:

אין חובה לדבר חמש דקות, אבל כמובן אני לא נותן יותר מזה. בבקשה.

מוחמד ברכה (חד"ש):

אדוני היושב-ראש, רבותי חברי הכנסת, האמת היא שאני מרגיש בוז לאותו רוב שקיבל את ההחלטה האומללה ההיא. ואם אני כועס, אני כועס רק על דבר אחד: שאני נאלץ להיות במליאה במקום להיות בהפגנה נגד הריסת בתים ברמלה, שמתקיימת ברגעים האלה – –

מירי רגב (הליכוד):

אז אולי – – –

מוחמד ברכה (חד"ש):

– – וזו הזדמנות שאני אשלח ברכה מכאן לאותם אנשים שמפגינים כדי לשמור על ביתם – –

–

יואל חסון (קדימה):

אתה תומך בבנייה לא חוקית? אתה תומך – – –

מוחמד ברכה (חד"ש):

אני שולח מכאן ברכה לאנשים שמפגינים ברגע הזה כדי להגן על ביתם – – –

יואל חסון (קדימה):

– – – שהורסים בתים לא חוקיים? אתה תומך בבנייה בלתי חוקית, אתה תומך בעבריינים –

--

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת חסון, שמעו אותך.

יואל חסון (קדימה):

– – – עבריינים.

היו"ר ראובן ריבלין:

אבל שמעו אותך. אתה לא יכול לקבל את זכות הדיבור במקומו.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת ברקוביץ. תראו, רבותי – – –

מירי רגב (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת רגב, את לא תעירי לכל אחד מהנואמים מה הוא צריך לומר. אתם לא תעירו, אתם שומעים? הואיל ואני רוצה לשמור על לוח הזמנים, אם מישהו יפריע, אני לא אתן עוד זמן, אני אוציא את המפריע. שמעתם? כל אחד מהצדדים. בבקשה, חבר הכנסת ברכה, אני מתחיל אתך, הנה אני נותן לך עוד עשר שניות ועכשיו אנחנו מתחילים הכול מההתחלה. בבקשה.

מוחמד ברכה (חד"ש):

לכן, אדוני היושב-ראש, אני רואה באותו מאבק למען הבית, מאבק למען הקיום. וגם הישיבה הזאת וההופעה שלנו כאן הן מאבק למען הדמוקרטיה, זכות הדיבור והזכות להיות שונה, והזכות להיות אחר.

אבל האמת היא, אדוני היושב-ראש, כשאני רוצה להביא הוכחות על מידת ההתרסקות של הדמוקרטיה הישראלית ועל הנחיתות שהיא הידרדרה אליה, אני רואה מול עיני רוחי את אותם אנשים שקיבלו את הרוב הזה. אתם ההוכחה הנחרצת לאומללות הדמוקרטיה. אתם אלה שקיבלתם החלטות.

אני רוצה להיות כן אתך, אדוני היושב-ראש. אם יש אדם שהוא מסוכן למה שאני אומר, זה יושב-ראש הכנסת רובי ריבלין. הוא האדם הכי מסוכן באולם הזה. הוא איש ימין שתומך בסיפוח ירושלים המזרחית, בסיפוח הגולן, בהתנחלויות ובחוסר פשרה, ולא מאמין בשתי מדינות.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת, אני רק רוצה לתקן אותך, באווירה יותר טובה. אני לא תומך בסיפוח ירושלים המזרחית. אני תומך בירושלים מאוחדת, יחידה, מזרחה ומערבה אחת היא. אין מזרחית. זו דעתי כמובן.

מוחמד ברכה (חד"ש):

--- אני אומר את הדברים ---

היו"ר ראובן ריבלין:

זו דעתי, כמובן.

מוחמד ברכה (חד"ש):

אני אומר את דברי במילותי שלי. אני אומר את דברי, והוא עושה את כל זה, הוא מאמץ את כל המשנה הזאת, ופה הוא מנסה לקיים תהליך דמוקרטי, שהוא הניגוד הגמור לאותה התבהמות של אנשים מהימין, שאפילו לא רוצים לעשות את מראית העין של כאילו דמוקרטיה. לפחות אתה עושה את זה. כל הכבוד, מה אני אגיד לך.

דני דנון (הליכוד):

התבהמות תקרא למי שעלה על הספינה הזאת, עם כל הכבוד לך.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת דנון.

דני דנון (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת דנון. חבר הכנסת דנון, אני קורא לך לסדר פעם שנייה.

דני דנון (הליכוד):

אתה לא תגיד התבהמות – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת דנון, אני קורא לך לסדר פעם שלישית. נא לצאת לעשר דקות.

מוחמד ברכה (חד"ש):

אני אגיד התבהמות, אני אגיד התקרנפות – –

הי"ר ראובן ריבלין:

נא לצאת לעשר דקות.

דני דנון (הליכוד):

מוחמד ברכה (חד"ש):

– – ואני אגיד קהות-חושים, ואתה אחד מאלה שנמנים עם התופעות האלה. אתה אחד מאלה.

הי"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת דנון, נא לצאת. סדרנים, נא להוציא אותו. הדר. הדר.

מוחמד ברכה (חד"ש):

אתה אחד מנציגי ההתבהמות בכנסת הזאת.

(חבר הכנסת דני דנון יוצא מאולם המליאה.)

ציון פיניאן (הליכוד):

הפוסל במומו פוסל.

הי"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת פיניאן. בבקשה, אדוני.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

--- על טרוריסטים ---

מוחמד ברכה (חד"ש):

זו הכנסת של כהנא, שקם לתחייה בדמותו של בן-ארי. ומפלגות גדולות, וכביכול מפלגות שלטון, הולכות מאחורי ההזיה הזאת, ההזיה הכהניסטית.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

--- מהלך אימים ---

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת בן-ארי, אני קורא לך.

מוחמד ברכה (חד"ש):

הרי מה הולך כאן, על מה אנחנו דנים? על מה אנחנו דנים? חברי כנסת דנים חברת כנסת שחלוקה אתם בדעותיה. אם היא עשתה עבירה --

מירי רגב (הליכוד):

מוחמד ברכה (חד"ש):

-- יש ממסד משפטי. אגב, אני לא אוהב את כל החלטותיו, עובדה שאני עומד לדין בגין פעילות פוליטית בבית-משפט בתל-אביב. אבל לפחות תשחקו את מראית העין.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

אבל למה לשקר?

מוחמד ברכה (חד"ש):

תשחקו את מראית העין. תשחקו כאילו שזה דמוקרטיה, אותו ישראלולוף של דמוקרטיה – –

מירי רגב (הליכוד):

מוחמד ברכה (חד"ש):

– – תשחקו כאילו ותיתנו ליועץ המשפטי שיגיד אם היתה כאן עבירה או לא. אבל מה – –

משה מטלון (ישראל ביתנו):

תשחק כאילו אתה לא טרוריסט.

מוחמד ברכה (חד"ש):

– – יצר ההתבהמות, יצר הנחיתות, יצר הנקמנות, מעביר אתכם על דעתכם – –

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

יצר הקיום שלנו.

מוחמד ברכה (חד"ש):

– – מעביר אתכם על דעתכם.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת בן-ארי.

מוחמד ברכה (חד"ש):

כל אחד ישן בלילה והוזה איזה הזיה מה הוא יעשה לערבים מחר על מנת להיראות טוב בעיני אותו אספסוף ימני, ששוטף את המדינה – –

ציון פיניאן (הליכוד):

מירי רגב (הליכוד):

מוחמד ברכה (חד"ש):

-- והוזה, ומתהפך על משכבו מצד לצד --

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת פיניאן, הוא מסיים את דבריו.

נסים זאב (ש"ס):

אתה חוזר --

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב, אני קורא לך. חבר הכנסת נסים זאב, אני קורא לך לסדר פעם שלישית. להוציא אותו לעשר דקות.

קריאה:

היו"ר ראובן ריבלין:

לא, לא. אותך. צא לפוש. בבקשה.

נסים זאב (ש"ס):

אני כל הזמן יוצא. אני עכשיו יצאתי.

היו"ר ראובן ריבלין:

עכשיו אתה תצא באמת. חבר הכנסת נסים זאב, צא.

קריאה:

נסים זאב (ש"ס):

עכשיו שתיתי קפה. אסור לי לשתות הרבה קפה.

היו"ר ראובן ריבלין:

צא. עוד פעם יצא. כן. אני אמרתי לך שאני מבטל את הקריאה השלישית. נא לצאת. בבקשה.

(חבר הכנסת נסים זאב יוצא מאולם המליאה.)

רחל אדטו (קדימה):

אולי נקצר את הזמן.

היו"ר ראובן ריבלין:

רבותי, אנחנו לא נגמור. הרי כל אחד ירגיז את האחר. לא נגמור את הדיון. אנחנו חייבים לגמור את הדיון, כי יש לנו שלוש הצבעות. מבקשים להסיר שלוש מזכויות היתר, וכל אחת היא הצבעה נפרדת.

רחל אדטו (קדימה):

אולי נקצר את הזמן, שכל אחד ידבר פחות, שלוש דקות לכל אחד.

היו"ר ראובן ריבלין:

מה אני יכול לעשות, אני לא רוצה לסתום פיות. אינני רוצה.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

נצביע וזהו.

היו"ר ראובן ריבלין:

את רוצה שרק חברת הכנסת חנין זועבי תזכה אצל בוחריה – –

רחל אדטו (קדימה):

הלך עלינו – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

– – יש פה עוד חברי כנסת שרוצים להתפרנס.

רחל אדטו (קדימה):

הלך עלינו, הפסדנו בזה – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

גברתי, יש תקנון לכנסת ואנחנו נקיים אותו. בבקשה, חבר הכנסת ברכה.

מוחמד ברכה (חד"ש):

מה שקורה, שאנשים חושבים שהסחורה הזאת – סחורת הגזענות, ולהיות פאשיסט – זו סחורה שמשלמת. למרבה הצער, היא אכן משלמת. חושבים שבכך הם רושמים נקודות זכות

פוליטיות. אבל אתם חברי הכנסת. אתם לא אספסוף. אתם אמורים להיות חברי פרלמנט ולא אספסוף ברחוב, משתולל. אבל למה שאני אשאף את השאיפה המוגזמת הזאת? בעצם, האספסוף עבר מהרחוב – –

מירי רגב (הליכוד):

– – – אספסוף ברמאללה – – –

מוחמד ברכה (חד"ש):

– – לתוך המשכן – –

היו"ר ראובן ריבלין:

נא להוציא את חברת הכנסת מירי רגב מהאולם.

מוחמד ברכה (חד"ש):

– – האספסוף עבר מהרחוב ל"מיינסטרים" של הפוליטיקה הישראלית.

היו"ר ראובן ריבלין:

נא להוציא אותה. נא להוציא אותה לעשר דקות. נא להוציא אותה לעשר דקות. בבקשה.

מוחמד ברכה (חד"ש):

באים לשלול זכויות יתר מחברת הכנסת חנין זועבי – בסדר.

מירי רגב (הליכוד):

אני חוזרת בי.

מוחמד ברכה (חד"ש):

אני אומר לך, אדוני היושב-ראש, מניסיוני – דרכון דיפלומטי בדרך כלל מסבך את המעברים בגבולות. אני אומר לך. באמת, זה לא מוסיף הרבה. מניסיוני – –

חיים אורון (מרצ):

מה?

מוחמד ברכה (חד"ש):

-- זה מסבך את המעברים בגבולות בכל מיני מקומות, הדרכון הדיפלומטי, ואני חושב שחנין זועבי – ולא אני ולא אף אחד אחר – אם הוא היה צריך לנהל מאבק משפטי, היה נשען על קשר עם הציבור. מה זה, מה זה? איזה מין רמה נמוכה, איזה מין רמה נמוכה --

מירי רגב (הליכוד):

(חברת הכנסת מירי רגב יוצאת מאולם המליאה.)

מוחמד ברכה (חד"ש):

-- יריב פוליטי רוצה לחסל חשבון עם מי שחלוק על דעתו באמצעות הרוב האדמיניסטרטיבי שאתה מחזיק בו, יריב פוליטי – יריב לוי, אתה רוצה לשחק את המשחק הזה? אתה חושב שאתה פוגע בחנין זועבי?

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסיים.

מוחמד ברכה (חד"ש):

אתה טועה. אני רוצה לומר, אדוני היושב-ראש, שההמולה הזאת, המתקפה הזאת על חברי הכנסת הערבים, על חברי הכנסת מהשמאל, על כוחות השלום במדינת ישראל, לא תרפה את ידינו במאומה. ואם מישהו חושב שדרך איומים ולנפנף בכל מיני סנקציות הוא יגרום לנו להתכווץ בתוך עצמנו – זה לא יקרה. תירגעו, זה לא יקרה.

למרבה הצער, מה שקורה כאן זה לא פרלמנט --

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה.

מוחמד ברכה (חד"ש):

– – זה לא כנסת, זה לא מקום שמקבלים בו החלטות ברומו של עולם. אתם הופכים את הבית הזה לבית-דין שדה. תודה, אדוני.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה לחבר הכנסת מוחמד ברכה. הדובר הבא הוא חבר הכנסת אריה אלדד, שגם לו עומדות חמש דקות, ואחריו – דב חנין.

אריה אלדד (האיחוד הלאומי):

אדוני היושב-ראש, אדוני השר, חברי חברי הכנסת, אינני יודע מדוע החלטת שאני צריך להיות משובץ בין שניים מתומכיה של חברת הכנסת – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

אתה משובץ לבד. הם באים במקרה אחד לפניך והשני אחרך.

אריה אלדד (האיחוד הלאומי):

לא לא. כיוון שאני חבר בוועדת האתיקה של הכנסת, ואינני מתכוון לפסול את עצמי מלעסוק בעניינה – –

היו"ר ראובן ריבלין:

אני לא עוסק עכשיו בוועדת האתיקה, אדוני.

אריה אלדד (האיחוד הלאומי):

– – לכן, אינני מתכוון בכלל לעסוק בחברת הכנסת חנין, אלא לעסוק בפרק מרתק של ההיסטוריה. אולי חלק מכירים, אולי לא.

אני רוצה לספר לכם על אדם בשם ויליאם ג'ויס, שהאזרחות שלו זה קצת עניין מפוקפק – הוא במידה רבה היה בריטי. הוא נולד בניו-יורק ב-1906 לאם אנגלייה ולאב אירי. בגיל שלוש חזר לאירלנד ובגיל 16 עבר מאירלנד לבריטניה. הוא הצטיין במיוחד בשנאה לזהות לקומוניסטים וליהודים. הוא עבד תקופה מסוימת ב-MI5 כמלשין על קומוניסטים, אחר כך הוא הצטרף למפלגה הפאשיסטית הבריטית והיה סגנו של אוסוואלד מוסלי והיה אחראי לתעמולה, אבל אפילו עבורם הוא היה קיצוני מדי, אז הם גירשו אותו. ב-1937 הוא הקים את המפלגה הנציונל-סוציאליסטית הבריטית, וב-1939, כשכבר היה ברור לו שעומדת לפרוץ מלחמה, הוא השיג במרמה דרכון בריטי – תזכרו את הדרכון, הדרכון משחק פה תפקיד מכריע. הוא היה צריך להשיג את זה במרמה, כי הוא לא היה נתין בריטי, לא היתה לו אזרחות בריטית, לכן הוא לא היה זכאי לדרכון, אבל הוא קיבל דרכון ויצא לגרמניה.

הוא התחיל לעבוד בשידורי התעמולה הנאציים באנגלית, ואז גם זכה לכינוי "לורד האו האו". כיוון שהאנגלית שלו היתה ממש טובה והמידע שלו על אנגליה היה מעודכן, היתה האזנה רבה לשידורים שלו, ואפילו חיילים רבים בצבא הוד מלכותו האזינו לשידורים. עומק המידע שהוא הפגין על בריטניה – ולא רק מידע מזמן שהוא זכר אלא מידע מעודכן – אפילו גרם לרבים לחשוב שיש לו רשת מודיעין בבריטניה. הוא שידר כל משך המלחמה מברלין, ולאחר המלחמה נתפס, הובא לבריטניה והועמד לדין על בגידה במלך, כלומר בממלכה. הבגידה התבטאה, על-פי כתב-האישום, בעצם התאזרחותו בגרמניה, שהיתה מדינת אויב, וכן בקריאתו לחיילי בריטניה לבגוד בארצם.

היה שם עניין משפטי סבוך מאוד, משום שלכאורה, משום שמעולם לא היה נתין בריטי – האם הוא יכול להיות נאשם בבגידה בבריטניה? אבל פסקו, ה"אולד ביילי" פסק שכן אפשר, משום שהוא החזיק – גם אם ברמייה – בדרכון בריטי, ונפסק שעצם החזקת הדרכון מטילה עליו חובת אמונים.

הוא הורשע בבגידה, נתלה בכלא וונדסוורת', והבריטים, כידוע, הם שומרי מסורת ולכן כדין בוגדים קברו אותו קבורת חמור בחצר הכלא, ואפילו מצבה לא הקימו על קברו. תודה רבה.

הי"ר ראובן ריבלין:

אני מאוד מודה לחבר הכנסת אריה אלדד. אני מזמין את חבר הכנסת דב חנין. גם לרשותך עומדות עד חמש דקות. בבקשה, אדוני.

דב חנין (חד"ש):

עמיתי חברי הכנסת, חבר הכנסת אלדד הפנה אותנו לדפי ההיסטוריה, ואני מציע שאכן נסתכל בדפי ההיסטוריה, ויש הרבה מה ללמוד מדפי ההיסטוריה. כן, עמיתי חברי הכנסת, אפשר

להסתכל על פרלמנט שהחליט להוציא משורתיו 96 חברי פרלמנט של המפלגה הקומוניסטית. למי זה עזר? אני מדבר על הרייכסטג הגרמני, פברואר-מרס 1933.

היו"ר ראובן ריבלין:

הוציאו אותם מחוץ לחוק.

דב חנין (חד"ש):

אחרי שהוציאו את המפלגה הקומוניסטית של גרמניה אל מחוץ לחוק, כמובן באווירה של התלהמות והסתה, והאשימו אותם בשרפת הרייכסטג.

כרמל שאמה (הליכוד):

זאת דוגמה רעה.

יואל חסון (קדימה):

תודה רבה על ההשוואה.

דב חנין (חד"ש):

כן, זאת השוואה, בהחלט. וכך מחוסלת דמוקרטיה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת שאמה, קריאת הביניים נשמעה.

דב חנין (חד"ש):

וכך חוסלה דמוקרטיה, חבר הכנסת חסון, בדיוק כך חוסלה הדמוקרטיה.

יואל חסון (קדימה):

דב חנין (חד"ש):

בדיוק כך חוסלה הדמוקרטיה, בחסות אנשים כמוך – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת חסון. חבר הכנסת שאמה.

דב חנין (חד"ש):

– – – בחסות אנשים כמוך, בחסות אנשים כמוך.

היו"ר ראובן ריבלין:

יש לו חמש דקות. אתם תעלו ותדברו.

יואל חסון (קדימה):

– – –

דב חנין (חד"ש):

לא על חשבון הזמן שלי. לא על חשבון הזמן שלי. שיצאו החוצה.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מבקש. חברי הכנסת, אם זה מפריע לחבר הכנסת ברכה, אל תשבו שם.

דב חנין (חד"ש):

הם מפריעים לי, אבל זה לא על חשבון הזמן שלי.

הי"ר ראובן ריבלין:

אתה צודק. אני אוסיף לך, אני עצרתי. חבר הכנסת שאמה, חבר הכנסת חסון, מכובדי יושב-ראש הוועדה לביקורת המדינה, המקומות נקבעו על-ידי הוועדה המסדרת, כאשר כל סיעה יושבת במקום אחר.

כרמל שאמה (הליכוד):

ברגע שהוא לא נוכח – – –

הי"ר ראובן ריבלין:

הוא לא נוכח. מבקש ממך ראש סיעתו שלא תשב שם.

מוחמד ברכה (חד"ש):

זה מייצג את יצר ההתנחלות.

כרמל שאמה (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, מה הבעיה?

הי"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת שאמה, אל תקבע לי את הסדר, שבו במקומותיכם או במקום שלא אכפת לאחרים שאתם יושבים בו. חבר הכנסת ברכה ביקש שלא תשבו.

כרמל שאמה (הליכוד):

הי"ר ראובן ריבלין:

זה מקומות סיעתו, מה אתה רוצה?

יואל חסון (קדימה):

היו"ר ראובן ריבלין:

כי אתם קוראים קריאות ביניים מתוכו. למה ליצור מוקדי מתח שאינם צריכים? למה ליצור מוקדי מתח, למה? למה? מה קרה.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

כרמל, בוא תשב לידי פה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת ברקוביץ, אני מאוד מודה לך. באמת, אני מאוד מודה לך על רצונך לעזור לי כל הזמן, אבל אין צורך, אני מסתדר.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

אבל, אדוני היושב-ראש, זה הפילוג.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מסתדר, אני לא רוצה לשמוע אותך עכשיו. חבר הכנסת חסון וחבר הכנסת שאמה, אני שומע אותם היטב ואני מדבר אתם. חבר הכנסת, אם יזמינו אותך, אם זחאלקה מסכים או חנין שתשב במקומות הסיעה, אין בעיה. עד היום לא נשמעה בקשה כזאת.

כרמל שאמה (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, מגרשים יהודים.

היו"ר ראובן ריבלין:

לא מגרשים משום מקום.

מוחמד ברכה (חד"ש):

הי"ר ראובן ריבלין:

בסדר גמור. אתם רואים לאן אנחנו מגיעים. הוא לא רוצה, זה עניינו. אתה בוודאי תזכיר לו את זה פעם אחרת, אם כי חבר הכנסת ברכה, אף פעם – כשהוא נכנס לאולם לא יושב אלא על כיסאו. זה איזה מנהג. בבקשה.

דב חנין (חד"ש):

אפשר, אדוני היושב-ראש, להיזכר איך גורשו עשרות חברי פרלמנט קומוניסטים מפרלמנט אחר, הפרלמנט הצרפתי, 1940, ולמי זה הועיל? כן, עמיתי חברי הכנסת, ככה מתחיל חיסול הדמוקרטיה וככה אנחנו מגיעים לפאשיזם. כן, ככה אנחנו מגיעים לפאשיזם, בדיוק כך זה מתחיל.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

דב חנין (חד"ש):

והדברים האלה, חברת הכנסת ברקוביץ, נעשים תמיד בתמיכת אנשים כמוך, אנשים שנבחרו ממפלגת מרכז וגילו פתאום שהם שייכים לימין הקיצוני. זאת הבעיה הגדולה. כן, וכמובן גם כמוך, חבר הכנסת חסון.

יואל חסון (קדימה):

אל תבלבל את המוח. אתה פשוט נמצא בקצה-בקצה של השמאל ההזוי ביותר. אדם שרצה להיות ראש העיר הראשונה. אלוהים ישמור – שזה לא קרה.

הי"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת חנין, אל תפנה אליהם כדי שלא יענו לך. חבר הכנסת חסון, ענית לו. רבותי, יש גבול, אבל.

יואל חסון (קדימה):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת חסון יש גבול. יש גבול, אנחנו רוצים לסיים את הדין הזה באיזו שעה משעות היום.

דב חנין (חד"ש):

לכן, עמיתי חברי הכנסת, יש הרבה מה ללמוד מההיסטוריה. יש מה ללמוד מההיסטוריה ויש מה ללמוד ממצב שבו מנסים ומציעים לסלק מהפרלמנט, או לפגוע בזכויותיו של חבר פרלמנט בגלל עמדותיו.

יואל חסון (קדימה):

בגלל התנהגותו ומעשיו.

דב חנין (חד"ש):

עמדותיה של חברת הכנסת חנין זועבי לא צריכות להיות עמדותיך, הגיע הזמן שתבין את זה.

קריאות:

היו"ר ראובן ריבלין:

מספיק כבר.

דב חנין (חד"ש):

אתה לא תשתיק אותי ואתה גם לא תשתיק חברי כנסת אחרים, חבר הכנסת חסון, אף-על-פי שאתה מעוניין בזה.

היו"ר ראובן ריבלין:

אל תפנה אליו. אני מבקש מחברי הכנסת הנואמים לא לפנות לחברי כנסת באולם.

חיים אורון (מרצ):

רק לחברי כנסת לא – – –

דב חנין (חד"ש):

לכן, עמיתי חברי הכנסת, המהלך הזה של שלילת זכויות מחבר כנסת בגלל עמדותיו, בגלל דעותיו, בגלל דרכו הפוליטית, הוא מהלך חמור ומסוכן. אני רוצה שתבינו היטב: הדיון האמיתי כרגע לא מתנהל על חברת הכנסת חנין זועבי. תאמינו לי, היא לא צריכה אף אחת מאותן שלוש זכויות שאתם לוקחים ממנה. הדיון האמיתי מתנהל על השאלה אם החברה בארץ הזאת רוצה לשמור על מרחב דמוקרטי. התשובה שלי לשאלה הזאת: בהחלט כן.

אני אומר את זה גם לחברי הכנסת מהמרכז. אם אנחנו לא נדע לשמור על המרחב הדמוקרטי, לא יישאר מחר מרחב דמוקרטי שיגן עליכם, לא רק עלינו. האיומים בכנסת הזאת הם רשימה ארוכה. זה התחיל מחברי הכנסת הערבים. אבל אני כבר שמעתי בכנסת הזאת אפילו דיבורים, שאני לא רוצה לחזור עליהם, כלפי חברי כנסת מתנועת מרצ, ממפלגת העבודה, שתמכו בקרן החדשה.

עמיתי חברי הכנסת, אתם לא רואים את ההידרדרות שמתרחשת פה? אתם לא רואים את המדרון, שהוא כבר לא חלקלק אלא תלול ומהיר ומסוכן, שאתה ושכמותך גורמים לו, חבר הכנסת חסון? אלה שמתלהמים אל מעבר לימין הקיצוני. אתם לא מתביישים? אתם, שזכיתם בקולות של ליברלים שחשבו בטעות שאתם מפלגת מרכז?

יואל חסון (קדימה):

בקולות של השפויים. תצא לרחובות של תל-אביב ותראה שאין הבדל בין שמאל וימין. לך לרחוב רוטשילד בתל-אביב – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מזמין את כל חברי הכנסת שרוצים לצאת – חבר הכנסת חסון, חבר הכנסת חסון, אתה לא נואם עכשיו. חבר הכנסת חסון. חבר הכנסת חסון, אני קורא לך פעם ראשונה.

יואל חסון (קדימה):

אני מזמין – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת חסון, אני קורא לך לסדר פעם שנייה.

דב חנין (חד"ש):

עמיתי חברי הכנסת, אני פונה לחברי הכנסת מהמרכז, ואני מציע לחברי הכנסת – – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

הסתכלת בראי הבוקר?

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, אתה מפריע לחבר הכנסת חנין לדבר. רבותי, אל תנהלו דיונים ביניכם.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

תסתכל בראי ותראה.

דב חנין (חד"ש):

אני מציע לחברי הכנסת מהמרכז ללמוד – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

אתה רוצה לדבר, לך שב על ידו, זחאלקה. לך שב על ידו אם אתה רוצה לדבר אתו. בבקשה.

דב חנין (חד"ש):

אני מציע לחברי הכנסת מהמרכז דווקא ללמוד משגיאותיהם של חברי כנסת בפרלמנט מהמרכז בארצות האחרות. מה יש? ההיסטוריה לא מתחילה היום. אנשים כמוכם, לפעמים מתוך תמימות ונאיביות וחוסר הסתכלות והבנה של תהליכים היסטוריים, שיתפו פעולה עם מהלכים מסוכנים וחמורים ובסופו של דבר הפכו בעצמם לקורבנות שלהם.

לכן, עמיתי חברי הכנסת, הקריאה שלי לבית הזה היא ברגע הזה, שהוא אומנם רגע אחד מאוחר מדי, אבל עדיין רגע שאפשר לעשות בו מעשה: לעצור את המהלך המסוכן הזה, לקבל החלטה שדוחה את מסקנותיה והצעותיה המופקרות של ועדת הכנסת, לקבל החלטה שאנחנו שומרים על מעמדו של הבית הזה, כולל על מעמדם של חברי כנסת ממיעוט.

היו"ר ראובן ריבלין:

דב, חבר הכנסת חנין, אתה אחד מהממושעמים מחברי הכנסת, תם זמנך. חברת הכנסת אנסטסיה מיכאלי, ואחריה – חבר הכנסת עפו אגבאריה. לא אתן לאף אחד להפריע לך, עפו אגבאריה, כי כשאתה תהיה פה לא תוכל להפריע לך כשאתה פה, אתה מבין. כולם ידברו, כולם. בבקשה, גברתי, חמש דקות תמימות.

אנסטסיה מיכאלי (ישראל ביתנו):

אדוני היושב-ראש, השר, חברי חברי הכנסת, בריאיון הראשון שנתנה חברת הכנסת חנין זועבי ל"ג'רוזלם פוסט", לאחר שהיא נבחרה, בפברואר 2009, הבהירה חברת הכנסת החדשה למי נתונה נאמנותה. באופן חד-משמעי הצהירה זועבי שהיא מצדדת במתן נשק אטומי להשמדת המונים בידי אירן. נשק זה יאיים על כל יהודי, מוסלמי, דרוזי ונוצרי שגר במדינת ישראל.

הרצון של זועבי לתמוך בהשמדת מדינת ישראל עולה בקנה אחד עם יוזמתה שנתיים קודם לכן, כאשר הארגון שהיא עמדה בראשו חתם עם ארגונים ערביים ישראלים נוספים על "הצהרת חיפה" – Haifa Declaration. הצהרה זו דוגלת בהשמדת הישות יהודית והזכות לבית יהודי עבור ישראל בארץ-ישראל. עשר הנקודות של "הצהרת חיפה" מרוכזות סביב מטרה אחת, והיא: פלסטין הערבית תחליף את מדינת ישראל ותעודד את זכות השיבה; זכות השיבה תזרים מיליוני פליטים

ונינים שלהם לכפרים שעזבו בשנת 1948, תוך כדי גירוש יהודים ישראלים שבנו חייהם במדינה היהודית הריבונית. השאיפה הזו של זועבי לנקמה ברוח ה"נכבה" היא לא סתם עניין של נוסטלגיה, אלא שאיפה ממשית לתמיכה במאבק המזוין של האויב הרוצה להשמיד את מדינת ישראל מבפנים.

בטוחני, גברת זועבי – שלא נמצאת כאן, היא בוגדנית וגם פחדנית; היא יצאה מהאולם עכשיו, היא לא שומעת, אין לה כוח – שרוב הערבים במדינת ישראל, גברת חנין זועבי, הם מספיק פיקחים, והם נאמנים למדינת ישראל ואינם הולכים בעיניים עצומות אחרי ההסתה שלך. את לא מייצגת אותם, גברת זועבי.

בכל מדינה מתוקנת חבר פרלמנט שחוצה את הקו האדום, המזדהה עם אויב ועם התחמשותו בנשק להשמדה על מנת להשמיד את הבסיס הלאומי של המדינה, לא ימצא בכיס שלו דרכון דיפלומטי של המדינה שאותה הוא שאף להשמיד. גברת זועבי, אני לוקחת את הנאמנות שלך לאירן ברצינות רבה, ואני מציעה לך לפנות לאחמדינג'אד על מנת שיעניק לך, אולי, אזרחות או שגם דרכון דיפלומטי אירני. ובינתיים, תרשי לי לתת לך דרכון דיפלומטי אירני זמני, שיועיל לך בכל נסיעות ההסתה שלך, כי אני חושבת שאת הדרכון הדיפלומטי הישראלי אנחנו נשלול ממך –

היו"ר ראובן ריבלין:

לא, לא. אסור, אסור.

אנסטסיה מיכאלי (ישראל ביתנו):

-- עוד הערב.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת מיכאלי, אסור. אני אומר לך: אסור, אסור.

אנסטסיה מיכאלי (ישראל ביתנו):

אני אמסור לה את זה עם החותמת: בברכה מאנסטסיה מיכאלי.

היו"ר ראובן ריבלין:

את יכולה, רק בלי מגע גופני. תודה רבה.

נסים זאב (ש"ס):

אני בטוח שהיא תקבל את זה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב, ברוך החוזר, אבל – – – אני מזמין את חבר הכנסת עפו אגבאריה, ואחריו – חבר הכנסת אופיר אקוניס. חבר הכנסת שאמה, אני אמרתי לך שאתה אחריו כי לא ידעתי שאקוניס חזר.

קריאה:

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת אנסטסיה מיכאלי, נא להוציא אותה מהאולם. נא להוציא אותה מהאולם. נא להוציא אותה מהאולם. לא, לא, לא, להוציא אותה מן האולם. בבקשה, בבקשה. תודה רבה.

מוחמד ברכה (חד"ש):

זה תיאטרון אבסורד.

נסים זאב (ש"ס):

לקח שנתיים – – – ויזה לא קיבלתי.

שלמה מולה (קדימה):

זה בשביל העיתון.

(חברת הכנסת אנסטסיה מיכאלי יוצאת מאולם המליאה.)

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב, תשמע. זה טוב גם בשבילך. הואיל והיית עסוק הרבה זמן בקריאות ביניים. חמש דקות עומדות לרשותך, כי אולי לא שמעת. בבקשה.

מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת מסעוד גנאים, אתה בדרך כלל עוזר לי. מספיק, שמענו. כל אחד רוצה להתפרנס פה, וכולם רוצים להתפרנס על חשבון הכנסת.

מוחמד ברכה (חד"ש):

אבל יש מקצועות מכובדים ויש מקצועות בזויים.

שלמה מולה (קדימה):

קריקטורה.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני לא אמרתי – רבותי: אולי לא ידוע לכם – חבר הכנסת מולה. חבר הכנסת מולה, היום התנהגת בצורה – חבר הכנסת מולה, היום אתה בלי עניבה, אתה מתנהג כמו בן-אדם, כל הכבוד. אתה, באמת. חבר הכנסת מסעוד גנאים. רשות הדיבור לחבר הכנסת עפו אגבאריה. בבקשה, אדוני.

עפו אגבאריה (חד"ש):

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה – – –

מוחמד ברכה (חד"ש):

מה?

עפו אגבאריה (חד"ש):

כנסת נכבדה, כי אני מקווה שהכנסת תישאר נכבדה למרות כל מה שישנו. אני לתומי חשבת שאעלה לדבר אחרי יצור נעים, יצור עדין, יצור יפה. מתברר שאני מדבר – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

זה לא יצור, זה בן-אנוש. אני מבקש. "יצור" זה על סף המותר הפרלמנטרי.

עפו אגבאריה (חד"ש):

מתברר שאני מדבר אחרי איוון גרוזני, אחרי איוון האיום, ואני תוהה מאיפה כל הפטריטיזם, הסופר-פטריטיזם, סופר-ציוניזם של חברת הכנסת אנסטטיה מיכאלי, שבאה מהעיר לנינגרד. כנראה היא שאפה את הציונות הזו עוד מימי הקומסומול שלה שמה, שזה – – –

יואל חסון (קדימה):

זה הייחוד שלנו, העם היהודי, ששמרנו – – –

עפו אגבאריה (חד"ש):

אני תוהה על זה, כמה יש בזה אמת, אם זה לא אינטרסים של מישהו. וצריך לחשוב על זה. אבל זה לא יוצא דופן, זה יוצא מבית-המדרש של ה"ביג בוס" שלה, של המפלגה שלה, שחרתה על דגלה את הקיצוניות, את האפליה, את הגזענות. ולצערי הרב, המפלגה הזאת יש לה גרורות שהתחילו להתפתח גם במפלגות אחרות, ובמפלגה שהיתה אמורה להיות לפחות דמוקרטית וליברלית, מי שמייצגת את ראש הממשלה והממשלה. אבל לצערי הרב, חלחלו לתוך המפלגה הזו גם אנשים כמו הפייגלינים, לתוך המפלגה, וגם הגרורות של מפלגת ישראל ביתנו, כדי להטות את קו המפלגה הזו מאיזשהו דיבור דמוקרטי והתחשבות במיעוט, כפי שבא על לשונו של יושב-ראש הכנסת, ראובן ריבלין, לא מזמן, באזכרה של ז'בוטינסקי. שמענו את הקטע על היחס של התנועה הרוויזיוניסטית למיעוט. איפה זה נשמע? איפה זה נמצא? האם באמת אתם עושים את הדברים האלה, או שמא אתם נותנים ליריב לזין ולכל הצעירים המתלהמים, שכאילו רוצים להשרות את הדמוקרטיה בבית הזה בצורה שהם רוצים?

אנחנו עוד זוכרים את העימותים שהיו בין ראשי המפלגה שלכם לבין ראשי המפלגות הערביות בזמנו, וראשי השמאל בישראל. אבל לא ראינו את ההידרדרות הזו שאתם חותרים אליה, את ההידרדרות לכיוון האפרטהייד נגד האוכלוסייה הערבית.

חברת הכנסת חנין זועבי עשתה את הדבר הנכון. היא רוצה גם, אפילו בזה שהיא עשתה את הדבר הזה, להכריז שמדינת ישראל – מדינה שאמורה להיות דמוקרטית, ובזה ההשתתפות שלה במשט היתה מאוד מוצדקת. כי אסור למדינה דמוקרטית להחזיק 1.5 מיליון אנשים בבלוקדה. בלוקדה – מה זה בלוקדה? אתם אומרים מצור, אבל זה עוד יותר גרוע ממצור – של כמה שנים, והרבה לפני המלחמה האחרונה על עזה.

מירי רגב (הליכוד):

להם מותר לעשות טרור?

עפו אגבאריה (חד"ש):

והאנשים שעושים את הטרור מהצד הזה בשביל למנוע כל איזושהי עזרה אנושית לאנשים במצוקה, אני חושב, אלה הם הטרוריסטים. לכן היא עשתה את הצעד הנכון, בכיוון הנכון, וזה רק היה יכול לעזור למדינת ישראל ולתושבים ולאזרחי מדינת ישראל לצאת, לא רק מהמצור החברתי שבו הם נמצאים, גם מהמצור הפוליטי, שאתם אומרים ובוכים על זה: מה כל העולם נגדנו? ואתם מכנים נציגים של 40 מדינות שהיו על המשט הזה כטרוריסטים. 40 מדינות שהן כאילו טרוריסטיות.

מירי רגב (הליכוד):

עפו אגבאריה (חד"ש):

אני פונה לחברי הכנסת לעשות שיקול דעת ולחשוב לאן חותרים. האם באמת אנחנו חותרים, ואתם, לחסל את הדמוקרטיה, לצמצם את המרחב הדמוקרטי ולהצביע עם הקיצוניים האלה, או באמת לשמור על בית דמוקרטי, שיהיה מקום טוב לכולם לחיות בו? תודה רבה.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מאוד מודה לחבר הכנסת עפו אגבאריה, ומזמין את חבר הכנסת אופיר אקוניס, שגם לרשותו חמש דקות תמימות. אחרי אופיר אקוניס יבוא חבר הכנסת ג'מאל זחאלקה. בבקשה, אדוני.

אופיר אקוניס (הליכוד):

תודה.

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, אם ישראל לא תהיה דמוקרטיה מתגוננת, היא עלולה לא להיות בכלל. אם ישראל תמשיך להיות רכרוכית ולעצום עין מפני ניסיונות ברורים להשתמש בדמוקרטיה שלה כדי לפגוע בה ולפרק אותה, היא עלולה לא להיות. אין מדינה בעולם, שלא לדבר על מדינות רבות בעולם הערבי, שהיתה מתירה לגורמים שפועלים מתוכה – מפה, לא רחוק, זה מרחק קצר – לחבל מתוך בית-המחוקקים באינטרסים שלה. האם מישהו מחברי הכנסת הערבים יבוא ויראה לי פרלמנט כזה בעולם הערבי, או בעולם בכלל?

בשם הדמוקרטיה, אדוני היושב-ראש – קודם דיבר כאן חבר הכנסת חנין, הלשון החלקלקה, חופש הביטוי, על ליברליזם ועל ניאו-ליברליזם. לצערי – גם חלקה של העיתונות. אתם פועלים – אתם, חבר הכנסת טיבי – פועלים לחיסולה של מדינת ישראל. ואגב, חבר הכנסת אגבאריה, ז'בוטינסקי לא דיבר על חיים משותפים במקום. הוא לא אמר שהערבים יהיו כאן במקום היהודים, אדוני היושב-ראש, הוא דיבר על חיים משותפים, לצד ולא במקום.

היו"ר ראובן ריבלין:

נכון.

אופיר אקוניס (הליכוד):

זה בדיוק מה שדיבר ז'בוטינסקי, לצד. שנינו, אחד לצד השני. אתם מחריבים כל דבר, את כל התורה הזאת, וגם מצטטים אותו.

אנחנו כבר בסיפור של מחר. אדוני היושב-ראש, אנחנו בסיפור של מחר. ונדמה לי שמדובר פה על סוג של קנאת סופרים, או הייתי אומר קנאת תומכי הטרור. ליד חברת הכנסת זועבי יושב חבר הכנסת טיבי. הוא כנראה התקנא בפרסום הרב שקיבלה חברת הכנסת זועבי, והוא רץ לו לארגן משט טרור משלו. בדקות אלה עושה משט טרור את דרכו באזור הים התיכון. והוא אומר גם, הוא מתגאה

חיים כץ (הליכוד):

בתמיכתו של מי?

אופיר אקוניס (הליכוד):

בתמיכת אחד טיבי וגורמים לוביים. ואגב, אני מוכרח להגיד לך, חבר הכנסת כץ, שהוא גם אומר את זה. תקשיב מה הוא אומר, אני מצטט: אני מעורב במשט ומקיים מגעים עם חברי פרלמנט מטעם "חמאס" בעזה.

חיים כץ (הליכוד):

יכול להיות שהוא עובד שותף עם ה"חמאס"?

היו"ר ראובן ריבלין:

אתה מפריע לחבר הכנסת אקוניס, כי הזמן רץ.

אופיר אקוניס (הליכוד):

אני ממשיך ומצטט, חבר הכנסת כץ, את חבר הכנסת טיבי.

חיים כץ (הליכוד):

לא, אולי זה מתואם עם ה"חמאס".

אופיר אקוניס (הליכוד):

חבר הכנסת טיבי אומר: הספינה תפליג לעזה ולא לשום מקום אחר. אנחנו – אומר חבר הכנסת טיבי, אנחנו – מוכנים שיבדקו את הספינה בים. אנחנו? אנחנו, חבר הכנסת טיבי? האם אתה חלק מניסיון הפיגוע הזה? האמת, אתה יודע, כשאני חושב על זה, זה לא מפתיע. אני זוכר שאתה כבר היית יועץ – איך אפשר, תאמין לי, לקרוא לך היועץ לארכי-טרוריסט, האיש שהדם של אלפי יהודים על ידיו? הארכי-טרוריסט יאסר ערפאת, זכרו – – –

מוחמד ברכה (חד"ש):

תסתום את הפה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת ברכה, אתה לא תסתום לאף אחד את הפה.

מוחמד ברכה (חד"ש):

תסתום את הפה.

היו"ר ראובן ריבלין:

לא, לא, הוא לא יסתום את הפה. חבר הכנסת ברכה, אתה לא תסתום לאף אחד את הפה.

מוחמד ברכה (חד"ש):

הוא לא יכול להגיד מלה על ערפאת. הוא יסתום את הפה. הוא יסתום את הפה.

היו"ר ראובן ריבלין:

לא, לא, הוא לא יסתום את הפה. חבר הכנסת ברכה, אני קורא אותך לסדר פעם ראשונה.

כרמל שאמה (הליכוד):

הוא טרוריסט.

היו"ר ראובן ריבלין:

הוא לא אמר שום דבר שלא אמרו על קציני צה"ל.

מוחמד ברכה (חד"ש):

הוא מנהיג של העם הפלסטיני. מי אתה שתדבר על יאסר ערפאת? הוא המנהיג של העם הפלסטיני.

אורי אריאל (האיחוד הלאומי):

אבל הוא טרוריסט.

כרמל שאמה (הליכוד):

וגם גנב.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת ברכה, אני קורא אותך לסדר פעם שנייה.

נסים זאב (ש"ס):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב. חבר הכנסת ברכה, אני קורא אותך לסדר פעם שלישית. להוציא את חבר הכנסת ברכה.

קריאות:

היו"ר ראובן ריבלין:

אולי לא שמעת מה שדיברו החברים כאשר באו ודיברו.

קריאות:

היו"ר ראובן ריבלין:

אדוני, באו אליו בטענה, חבר הכנסת דנון, ולא נתתי לחבר הכנסת דנון לבוא ולומר. לצאת.

מוחמד ברכה (חד"ש):

אורי אריאל (האיחוד הלאומי):

(חבר הכנסת מוחמד ברכה יוצא מאולם המליאה.)

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת אורי אריאל, נא לא לעזור לי.

יואל חסון (קדימה):

יאסר ערפאת היה מושחת וגם טרוריסט.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת חסון, לא לעזור לי. בבקשה.

אופיר אקוניס (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, חבר הכנסת טיבי שימש שנים רבות כיועצו, לא פחות ולא יותר.

דב חנין (חד"ש):

לא עוסקים בחבר הכנסת טיבי עכשיו.

היו"ר ראובן ריבלין:

אתה רוצה שאני אעשה צנזורה לדבריו, חבר הכנסת חנין?

דב חנין (חד"ש):

לא, אני מנסה להבין.

הי"ר ראובן ריבלין:

אתה מנסה להבין, אני אתן לך את הסטנוגרמה אחר כך ופרשנים. חבר הכנסת חנין, אני מבקש. אני נותן לך עוד דקה.

אופיר אקוניס (הליכוד):

חבר הכנסת חנין, אתה לא מתבייש להגן על רב-המרצחים הזה, יאסר ערפאת, זכרו לקללה?

דב חנין (חד"ש):

יואל חסון (קדימה):

הי"ר ראובן ריבלין:

רבתי, נאמרו פה דברים. רבתי, אתם מעלים מן האוב, אתם בכוח מעלים מן האוב אנשים. בכוח מן האוב מעלים אנשים.

חיים אורון (מרצ):

מה אתם צועקים? היחידי שחיבק את ערפאת זה ביבי.

יואל חסון (קדימה):

זה נכון. ביבי חיבק את ערפאת.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת חסון, אתה היית לידו אז.

יואל חסון (קדימה):

אדוני היושב-ראש, עובדה היסטורית: אריאל שרון היה ראש הממשלה הראשון שלא פגש את ערפאת. נתניהו קרא לו "דידי הגדול".

היו"ר ראובן ריבלין:

אני הכרתי את אריאל שרון קצת יותר טוב ממך.

מירי רגב (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת רגב. בבקשה, חבר הכנסת אקוניס.

דב חנין (חד"ש):

חבר הכנסת חסון מציע ---

היו"ר ראובן ריבלין:

רבותי, חבר הכנסת אקוניס רוצה להעלות מן האוב – יעלה מן האוב. אני לא אפריע לו. רבותי, עכשיו הוא מסיים את דבריו. יש לו עוד דקה ו-23 שניות. בבקשה.

אופיר אקוניס (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, אנחנו לא מעלים את שמו של יאסר ערפאת מן האוב, באמת יימח שמו וזכרו, הוא לא העניין. העניין הוא שיושב פה יועץ לטרוריסט, שממשיך את משנתו, וזה חבר כנסת בישראל, ואתה צריך לשים לב טוב לזה, אדוני היושב-ראש, וזה חבר הכנסת טיבי.

היו"ר ראובן ריבלין:

האם אני יכול, על-פי שיקול דעתי, להוציא חבר כנסת מהכנסת, לפי דעתך?

אופיר אקוניס (הליכוד):

אני אספר, מכיוון שתיארתי לעצמי – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

כי מחר אני אוכל להוציא אותך.

אופיר אקוניס (הליכוד):

לא, אתה לא תוכל, אני גם אומר לך מדוע.

היו"ר ראובן ריבלין:

כן. אבל את אחמד טיבי אני כן יכול להוציא?

אופיר אקוניס (הליכוד):

בוודאי, ואני גם אומר לך מייד מדוע. מכיוון שאני חיכיתי לשאלה, אדוני היושב-ראש – – –

עפו אגבאריה (חד"ש):

זה הגזענות. בדיוק לזה הם חותרים.

היו"ר ראובן ריבלין:

אתה עוזר לי?

אופיר אקוניס (הליכוד):

חבר הכנסת אגבאריה, אולי תירגע קצת?

היו"ר ראובן ריבלין:

יש לך עוד דקה ו-11 שניות ואתה תסיים.

אופיר אקוניס (הליכוד):

אני מודה לך, ובדקה הזאת אני אספר לך, אדוני היושב-ראש, את מה שאתה בוודאי יודע, כיוון שתיארתי לעצמי שתאתגר אותי בשאלות מהסוג הזה. לא אני, לא חבר הכנסת אקוניס הגזען או חברי מסיעת הליכוד הגזענים. קודמינו, אדוני היושב-ראש, חוקקו בבית הזה את חוק-יסוד: הכנסת, ובסעיף 7א, תיקון 3, אם אינני טועה, שר התחבורה היום, חבר הכנסת השר ישראל כץ, היה אחראי לתיקון הכל-כך חשוב הזה, אדוני היושב-ראש: רשימת מועמדים לא תשתתף בבחירות לכנסת ולא יהיה אדם מועמד בבחירות לכנסת אם יש במעשיו תמיכה במאבק מזוין של מדינת אויב או של ארגון טרור נגד מדינת ישראל. לא אני כתבתי את זה, לא הגזענים מהליכוד – –

ציפי חוטובלי (הליכוד):

אה, אה.

אופיר אקוניס (הליכוד):

– – לא הימין הקיצוני. קודמינו בבית כתבו את הדבר הזה. חבר הכנסת טיבי, אף אחד לא –

--

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מזמין אותך בפעם הבאה לבקש לפסול את חבר הכנסת טיבי מלשמש בכנסת. אתה חושב שהסעיף הזה נותן לך את האפשרות להוציא אותו? אתה לא.

אופיר אקוניס (הליכוד):

אני מאוד מודה לך, אדוני. אני מודיע לך, והדבר מוקלט, שאני כנציג הליכוד בוועדת הבחירות לכנסת התשע-עשרה אפעל לפסילתו של חבר הכנסת טיבי, וגם לפסילה של רשימת חד"ש ורע"ם-תע"ל וכל הרשימות הללו.

היו"ר ראובן ריבלין:

בסדר גמור. תודה רבה.

עפו אגבאריה (חד"ש):

הכנסת רק ליהודים, אין ערבים. זה חוק, תעשה את זה.

היו"ר ראובן ריבלין:

אבל בינתיים כולם חברי הכנסת, כמוך וכמוני.

אופיר אקוניס (הליכוד):

אדוני, זוהי דמוקרטיה מתגוננת. כאן, אדוני, המקום לקיים את הוויכוח הזה.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מאוד מודה לחבר הכנסת אקוניס.

אופיר אקוניס (הליכוד):

אדוני, אם הם לא ייעצרו בכנסת השמונה-עשרה, הם ייעצרו בכנסת התשע-עשרה.

היו"ר ראובן ריבלין:

טוב, תודה רבה. בכנסת השמונה-עשרה הם כבר נבחרו בדיוק כמו שאתה ואני נבחרנו. חברי הכנסת, אני מזמין את חבר הכנסת זחאלקה, בבקשה. כל מי שנדמה לו שלא יוכל לשמוע את חבר הכנסת זחאלקה, אני מזמין אותו לצאת.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

למה ההקדמה הזאת, אדוני היושב-ראש?

היו"ר ראובן ריבלין:

לא, אני אומר לאותם אלה.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

תודה רבה.

היו"ר ראובן ריבלין:

בבקשה, אדוני.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

מכובדי היושב-ראש, רבותי וגבירותי חברי וחברות הכנסת, אני מודה שלפעמים קשה לפנות אל המצפון, ועל כן אני רוצה לפנות אל השכל הישר. כל אדם טוען שיש לו די והותר שכל ישר, כפי שנכתב במשפט הראשון של "המתודה" של דקארט.

ההליך הזה הוא הליך פסול מעיקרו. פוליטיקאים שופטים פוליטיקאים. מטבע הדברים, לרוב יש רוב, והרוב יכול להחליט להעניש מיעוט כראות עיניו ומשיקולים פוליטיים ורק פוליטיים. אף אחד לא חושד בחברי הכנסת שהצביעו בוועדת הכנסת בעד שלילת זכויותיה של חברת הכנסת חנין זועבי שהם לא מונעים משיקולים פוליטיים.

חבר הכנסת ליון, דרך אגב, הבטיח לנו שהעניין יימשך. בוועדה, כבוד היושב-ראש, אמר חבר הכנסת ליון שלא מדובר בענישה, ושיש לו – כך, ואני מצטט: "סמכות לנקוט צעדים מניעתיים על מנת שהתנהגות שאנחנו מוצאים אותה" – אנחנו מוצאים אותה – "התנהגות בלתי ראויה ופסולה כפי שבעיני היא ההתנהגות של חברת הכנסת חנין זועבי, לא תחזור על עצמה".

קודם כול, מדובר בענישה. כל השיח הוא שיח של ענישה, ושלא יספרו לנו סיפורים ויכתבו משהו לפרוטוקול למען בג"ץ.

יואל חסון (קדימה):

לא, היא נהנית שאתה – – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אתה אומר ככה, בסדר גמור.

יואל חסון (קדימה):

הכנסת תחליט, לא אני.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

כי היושב-ראש אמר, יושב-ראש הוועדה, שמדובר בצעד מניעתי.

שתיים, מה זה התנהגות פסולה ובלתי ראויה? הרי כמעט כל מה שאנחנו עושים ומה שאנחנו אומרים, בעיני חבר הכנסת לויין ושותפיו לדעה הוא פסול ובלתי ראוי; כל דבר. אז אם פסול ובלתי ראוי, ככה, יכול בסיטונות.

ומי מחליט מה פסול ובלתי ראוי? חבר הכנסת לויין. הוא שם את עצמו כסגנו של אלוהים עלי אדמות. אומר: "כפי שבעיני".

יואל חסון (קדימה):

לא, ועדת הכנסת. ועדת הכנסת – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, הוועדה קבעה. הוא חושב כך, אבל הוועדה קבעה.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

"כפי שבעיני" – ככה.

יואל חסון (קדימה):

לא, מליאת הכנסת תחליט. אבל ועדת הכנסת – – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אדוני, חבר הכנסת חסון – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת חסון, אל תנהל פה את העניינים.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

יואל חסון, יואל חסון. אני מציע לך להקשיב ותחשוב. תשתמש עכשיו בראש, בתאים האפורים שיש מעל הצואר שלך, ולא בתחושת הבטן.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת חסון, אני עצרתי את השעון. חבר הכנסת זחאלקה התחיל עם ציטטה מתוך דבריו של אחד מראשוני האקזיסטנציאליסטים, הוגה הדעות דקארט, שאמר בלטינית: cogito, ergo sum, שפירושו: אני חושב, משמע אני קיים.

עפו אגבאריה (חד"ש):

יואל, אחר כך אני אסביר לך מה הוא אמר על תאים אפורים.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני חושב, משמע אני קיים – –

יואל חסון (קדימה):

ממש יירשם ב"דברי הכנסת".

היו"ר ראובן ריבלין:

– – וכל אחד בהתאם ליכולתו.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אדוני היושב-ראש, אדוני היושב-ראש – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, אני עצרתי, ואני ממשיך. להמשיך בבקשה, לא להפריע.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

– – – בלתי ראוי ופסול בלי קריטריונים, בלי חוק, בלי תקנון, אפילו בלי נורמה. ככה –
גחמות של איש. על-פי מה? על-פי איזה קריטריונים? מה עשתה חברת הכנסת חנין זועבי? היא
עברה על החוק?

קריאות:

כן.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

היא לא עברה. בבקשה, בבקשה. אז אני רוצה להגיד לכם – – –

מירי רגב (הליכוד):

היא גם לא ראתה כלום בספינה, מסכנה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת רגב, אבל, לצערי הרב – – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אני ניסיתי לפנות אל השכל הישר שלכם.

היו"ר ראובן ריבלין:

לצערי הרב, חברת הכנסת רגב, את חושבת שהיא עברה על החוק. דרך אגב – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אני מנסה לפנות אל השכל הישר.

היו"ר ראובן ריבלין:

– – אני חושב שהיא עשתה דבר שהוא צריך חקירה של היועץ המשפטי. היועץ המשפטי לא חושב כך.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

תגיש תלונה נגד, אדוני היושב-ראש.

מירי רגב (הליכוד):

– – –

היו"ר ראובן ריבלין:

אין זה מתפקידך, אף-על-פי שנבחרת לכנסת, בדיוק כפי שאין זה מתפקידי, לבוא במקום היועץ המשפטי לממשלה, שסמכות החקירה וההעמדה לדין נתונה לו, ולו בלבד.

מירי רגב (הליכוד):

סמכות הסרת החסינות נתונה לו – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

אין על זה ויכוח. בעניין הזה שלא יהיה ויכוח לגבי הדמוקרטיה הישראלית. הכנסת רשאית לעשות מה שהתקנון מאפשר לה, ואתם מנסים לעשות.

קריאה:

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אדוני היושב-ראש, אני חושב שחברי הכנסת, מן הראוי – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

בבקשה, בבקשה, רבותי.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

– – – מן הראוי שיירגעו, יחשבו ויקראו מה כתב בג"ץ; למשל: צריך לבסס קשר סיבתי בין הסיכון העתידי לבין זכויות היתר שמבקשים ליטול. אפילו דמיון פרוע לא יכול למצוא איזשהו קשר סיבתי, אז על מה מדובר כאן?

אני חושב שצריך גם להקשיב למה שאמר היועץ המשפטי של הוועדה, של הכנסת. הוא אומר: צריך לחשוב מה היתה מטרתה בצאתה למשט. האם ידעה על אלימות, האם היתה שותפה לאלימות, האם יש כוונה להעמידה לדין?

יואל חסון (קדימה):

היום כולם יודעים שזה היה מתוכנן.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

חסון, בחייך.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת יואל חסון.

יואל חסון (קדימה):

מה היא לא ידעה?

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת יואל חסון, אתה לא נמצא פה לבד מול כולם. אתה לא נמצא פה. עם כל רצוני לתת לך את כל הסמכויות הניתנות שרוצה ליטול חבר הכנסת אחר מסיעתך שיושב לפניך, אני לא יכול לתת לך את זה. אני לא יכול להעניק לך את הסמכויות האלה.

יואל חסון (קדימה):

הוא שומר לך עליו.

היו"ר ראובן ריבלין:

מאה אחוז.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

ובכן, אני מודיע לכם מידיעה ברורה: חברת הכנסת חנין זועבי עשתה כל שביכולתה כדי למנוע שפיכות דמים נוספת על הספינה. היא גם לא הועמדה לדין. אף שאלה משאלות היועץ המשפטי, אין תשובה עליהן לחבר הכנסת יריב לוין. על זה לעצמו היו צריכים חברי הכנסת להצביע נגד.

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסיים.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

עכשיו, אני רוצה להגיד. חברת הכנסת חנין זועבי – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

לא להגיד, לסיים עכשיו.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אדוני, זמן פציעות.

היו"ר ראובן ריבלין:

כן, זמן פציעות זה זמן פציעות – שניים, שלושה משפטים.

יואל חסון (קדימה):

פציעות היו במשט.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

טוב, זמן פציעות. קודם כול, היא פעלה בשם סיעת בל"ד. היא מייצגת ציבור, ומייצגת אותנו כראוי. אנחנו בסיעה נותנים לה גיבוי מלא ותמיכה מלאה.

היו"ר ראובן ריבלין:

אז בטח – – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

ואני רוצה להודיע לכם שאנחנו קיבלנו מפרלמנטרים בעולם, מארגונים בין-לאומים, מאות מכתבי תמיכה בעמידתה של חברת הכנסת זועבי ונגד שלילת זכויותיה וההסתה נגדה.

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסיים. נא לסיים, הוא מסיים.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אני רוצה משפט סיום.

היו"ר ראובן ריבלין:

משפט סיום, הוא מסיים.

אלכס מילר (ישראל ביתנו):

היו"ר ראובן ריבלין:

לא, אל תשאל. מילר, לא לשאול.

חיים כץ (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת כץ, הוא מסיים. הוא מסיים, הוא מסיים.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אני חייב להודות שאתם עוזרים לנו לחשוף את האפליה נגד הציבור הערבי ונציגיו, ועוזרים לנו לחשוף את האפליה נגד חברי הכנסת הערבים. ההחלטה היום תקבע אם פני הכנסת הם פני חבר הכנסת הכהניסט מיכאל בן-ארי, אם תנועת "כך" היא מחוץ לחוק, או היא החוק היום.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה, תודה רבה.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

בעיקר ההחלטה היום תקבע רשמית: יש ח"כים רגילים, ויש ח"כים ערבים.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

ויש טרוריסטים.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

בידכם הדבר, תרתי משמע.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. אני מאוד מודה לך. חבר הכנסת כרמל שאמה. ואחריו – חבר הכנסת אחמד טיבי.

יואל חסון (קדימה):

הרשימה במחשב מעודכנת, של הדוברים?

היו"ר ראובן ריבלין:

כן, כן. אחרי אחמד טיבי, אורי אריאל. ואחריו – טלב אלסאנע. בבקשה.

כרמל שאמה (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, תודה רבה, כנסת נכבדה, חברות וחברים, כולל חברת הכנסת – תשמור על סדר.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת רגב, את מפריעה לחבר הכנסת כרמל שאמה. הוא ביקש ממני להגן עליו.

כרמל שאמה (הליכוד):

אתם מטילים עלי עונש, עמדה וזעקה כאן – בעדינות אומנם – אותה חברת כנסת שהגיעה אלינו במשט.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אז אמרה, לא זעקה. יש מלה בעברית.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, אני לא שמעתי אותו מעיר לך – – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

– – – תיקוני לשון.

היו"ר ראובן ריבלין:

הוא יכול לומר מה שהוא רוצה, ובלבד – – –

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

לא, תיקוני לשון.

היו"ר ראובן ריבלין:

הוא אומר מה שהוא התרשם. בבקשה.

כרמל שאמה (הליכוד):

אתם מטילים עלי עונש, אמרה אותה חברת כנסת שהגיעה אלינו במשט לא מזמן. לא את נענשת היום, ולא את נאשמת, שהרי העונשים שאנחנו אמורים להצביע היום עליהם הם בגדר בדיחה, עבור מה שאת עשית. אם יש מישהו שיש להאשים אותו זה את עצמנו. אנחנו, שלא יודעים לטפל במקרים כמו שלך כמו שצריך, שאין לנו מספיק כלים, אומץ, לשלוח אותך מפה בצורה מסודרת, לא באלימות, לאיפה שאת רוצה לתפקד, ולאיפה שאת רוצה לפעול, בתוך – – –

חיים כץ (הליכוד):

– – – עזמי בשארה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת כץ, אני מבקש.

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

להגיד חיים כץ.

היו"ר ראובן ריבלין:

חיים כץ – בהחלט, כן.

כרמל שאמה (הליכוד):

לכן נבחרת. זו עובדה, נבחרת בצורה דמוקרטית לכהן בכנסת ישראל. את לא יכולה להצביע על גרם אחד של תועלת שפעולתך הביאה למי שבחר אותך. גרם אחד של תועלת. להיפך, טונות של נזק ביחסים שבין יהודים לערבים במדינת ישראל.

שלמה מולה (קדימה):

אבל אתם מוסיפים על זה, לאש ומדורה.

כרמל שאמה (הליכוד):

חבר הכנסת מולה, זה שלבשת היום חולצה ירוקה, זה לא אומר שיש לך אור ירוק להפריע.

שלמה מולה (קדימה):

היו"ר ראובן ריבלין:

לא, לא, חבר הכנסת מולה.

שלמה מולה (קדימה):

לא, אני רק אמרתי ---

היו"ר ראובן ריבלין:

אסור להפריע לאף אחד.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אני מבקש ממך, הירוק זה התנועה האסלאמית, זה שלי.

היו"ר ראובן ריבלין:

אוקיי, בבקשה.

כרמל שאמה (הליכוד):

חוק-יסוד: הכנסת, אדוני היושב-ראש, בסעיף 7א, אכן מתכוון להתמודד עם פעולות חתרניות תחת עצם קיומה של מדינת ישראל, אבל הוא מסייג את תחולתו לרשימות מועמדים לכנסת. אי-אפשר להשתמש בסעיף הזה, ואין טעם לחכות עד לבחירות הבאות, צריך לשנות את חוק-יסוד: הכנסת, שאותם כללים שחלים על מועמדים, יחולו גם על חברי כנסת מכהנים. אין הבדל. אם הדמוקרטיה בחרה להתגונן מפני מועמדים, קל וחומר שהיא צריכה, על-פי אותם פרמטרים, על-פי אותם מבחנים, שגם נקבעו בפסיקה של בית-המשפט העליון – – –

חנין זועבי (בל"ד):

אז העונש הזה הוא בדיחה לגבי העונש שאתה רוצה. הוא בדיחה לגבי העונש שאתה מתכנן.

היו"ר ראובן ריבלין:

גם אז תישאל השאלה מי הוא שיחליט.

חנין זועבי (בל"ד):

זו הבדיחה.

היו"ר ראובן ריבלין:

אם הכנסת תחליט שחבר הכנסת עבר על 7א – – –

חנין זועבי (בל"ד):

זו הבדיחה. העונש הזה בדיחה.

כרמל שאמה (הליכוד):

העונש הזה בדיחה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת זועבי. חברת הכנסת זועבי.

חנין זועבי (בל"ד):

רשימה של עונשים.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת זועבי, אני קורא לך לסדר פעם ראשונה.

חנין זועבי (בל"ד):

חיים כץ (הליכוד):

--- להוציא אותה.

היו"ר ראובן ריבלין:

לאט לאט. אתה כל כך רוצה לעזור לה, אתה כל כך רוצה לעזור לה.

חיים כץ (הליכוד):

חנין זועבי (בל"ד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת זועבי, אני קורא לך לסדר פעם שנייה. בבקשה.

כרמל שאמה (הליכוד):

חברי חבר הכנסת כץ, זה לא רק שהיא טרוריסטית, היא גם חוצפנית, היא מעזה – – –

חנין זועבי (בל"ד):

אתה תרדוף אותי, שיהיה בפרוטוקול.

יואל חסון (קדימה):

שתדע שאנחנו נרדוף אותה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת יואל חסון. חברת הכנסת זועבי.

יואל חסון (קדימה):

שתדע שאנחנו נרדוף אותה.

היו"ר ראובן ריבלין:

בסדר, שמענו.

חנין זועבי (בל"ד):

הי"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת זועבי. ממש, חבר הכנסת יואל חסון, אתה נותן לכל העולם, כל העולם שהכיר כל הזמן את חברת הכנסת זועבי – אתה נותן לו הזדמנות עכשיו באמת לראות אותה עוד פעם.

יואל חסון (קדימה):

אין לי ציפיות.

הי"ר ראובן ריבלין:

מישהו הכיר אותה לפני שאתה הרמת עליה קול?

יואל חסון (קדימה):

--- על זה אני לא צריך להגיב?

הי"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת יואל חסון, שמעתי. חבר הכנסת יואל חסון, אני קורא לך לסדר פעם ראשונה. עכשיו אני אומר לך דבר אחד, חבר הכנסת שאמה. אמרת דבר חשוב – סעיף 7א יקנה זכות, אתה אומר, בחוק חדש להוציא חברי כנסת מהכנסת על-פי סעיף 7א, ולא רק להיבחר.

כרמל שאמה (הליכוד):

נכון.

הי"ר ראובן ריבלין:

יפה. מי יחליט? האם ועדת הכנסת היא שתחליט שרובי ריבלין לא מתאים להיות חבר כנסת,

כי הוא לא עומד ---

כרמל שאמה (הליכוד):

אם זו הבעיה, מי שיחליט – נמצא. נדון ונחפש משפטית. לא אנחנו נחליט.

היו"ר ראובן ריבלין:

לא אנחנו?

כרמל שאמה (הליכוד):

לא אנחנו, ברור, ברור.

היו"ר ראובן ריבלין:

בסדר גמור, יכול היועץ המשפטי לממשלה – – –

כרמל שאמה (הליכוד):

אני מקווה שכבוד היושב-ראש לא חושד בי בכוונות לא דמוקרטיות.

היו"ר ראובן ריבלין:

ודאי שלא, לכן רציתי שלא יבינו אותך לא נכון.

כרמל שאמה (הליכוד):

ברור.

היו"ר ראובן ריבלין:

יכול היועץ המשפטי לממשלה – –

כרמל שאמה (הליכוד):

נכון.

היו"ר ראובן ריבלין:

-- לבקש להסיר את חסינותה של חברת הכנסת זועבי ולהעמיד אותה לדין, מה קרה?

מירי רגב (הליכוד):

בסדר, אבל גם לנו יש תפקיד, אי-אפשר להפיל הכול על היועץ המשפטי.

היו"ר ראובן ריבלין:

הא, לך יש תפקיד? אני מודה לאלוהים שסוף-סוף אנחנו נדע מה הפרק בדמוקרטיה. אני מהכנסת השתיים-עשרה פה. יש חברי כנסת שהיו אפילו מהכנסת האחת-עשרה או העשירית.

שלמה מולה (קדימה):

מירי רגב (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

את טועה גם בעניין זה, אבל לא חשוב.

שלמה מולה (קדימה):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת מולה, ברוך הבא. ברוך הבא, אתה הדובר האחרון, תוכל לדבר חמש דקות. חבר הכנסת שאמה, הואיל והפריעו לך, אני נותן לך עוד דקה.

כרמל שאמה (הליכוד):

מה? אבל לא הסתיימו חמש הדקות שלי. לא, אדוני היושב-ראש, אבל אני ממש לא דיברתי.

היו"ר ראובן ריבלין:

תתחיל לדבר.

כרמל שאמה (הליכוד):

הגדילה ועשתה אותה חברת כנסת, אדוני היושב-ראש, חברי וחברותי לכנסת, שלאחר הפיגוע המדיני, וכמעט גם ביטחוני, שכמעט עלה בחיי חיילים, ובכל מכה ומכה שקיבלו החיילים יש לה חלק; הגדילה ועשתה והגישה תלונות לוועדת האתיקה נגד חברי הכנסת על התנהלותם באותו דיון מפורסם, כולל נגדי, שניהלתי את הישיבה, ובניגוד לדעותי – וזה עלה לי בבריאות, אדוני היושב-ראש, כי נאלצתי להגן על זכותה לדבר – הלכה וכתבה תלונה לוועדת האתיקה, אבל הפרוטוקול מדבר בעד עצמו.

עפו אגבאריה (חד"ש):

אז בגלל זה אתה רוצה להתנכל?

היו"ר ראובן ריבלין:

הוא ניהל את הישיבה בצורה מעוררת כבוד מבחינת הדמוקרטיה.

כרמל שאמה (הליכוד):

לכן מה שצריך, אדוני היושב-ראש, כמו שאמרנו, זה תיקון לחוק-יסוד: הכנסת, תיקון פשוט, אך מתחייב.

חנין זועבי (בל"ד):

כנסת בלי ערבים.

כרמל שאמה (הליכוד):

לא, כנסת בלי טרוריסטים.

חנין זועבי (בל"ד):

זה התיקון שאתה מבקש, כנסת בלי ערבים.

כרמל שאמה (הליכוד):

כנסת בלי טרוריסטים.

היו"ר ראובן ריבלין:

אל תתווכח, אתה מסיים את הזמן.

כרמל שאמה (הליכוד):

כנסת בלי טרוריסטים.

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסיים. אתה עומד כבר על הבמה שבע דקות, שמונה דקות.

כרמל שאמה (הליכוד):

אז שהיא לא תפריע לי.

היו"ר ראובן ריבלין:

אל תפריעי לו.

כרמל שאמה (הליכוד):

כל עוד את נמצאת בתוכנו, אנחנו היום נאשמים. כל עוד את נמצאת פה, אנחנו לא יותר מאשר סמרטוטים. את צריכה לא להיות פה, את חייבת לא להיות פה, קודם כול בשביל ערביי ישראל, ואחרי זה בשביל הדמוקרטיה הישראלית.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. חבר הכנסת אחמד טיבי, ואחריו – חבר הכנסת אורי אריאל. גם לרשות סגן יושב-ראש הכנסת חמש דקות.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

אדוני היושב-ראש, השנה היא שנת 2022, ממשלת ישראל מחליטה לקבל את המלצת שר החינוך שלה, מיכאל בן-ארי, לשרוף את הספרים בערבית.

יואל חסון (קדימה):

באמת.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

השר לענייני שוויון, יריב לוין, אוסר על ערבים ללכת באותו צד של הכביש שבו הולכים יהודים.

יואל חסון (קדימה):

באמת.

כרמל שאמה (הליכוד):

מאיפה הבאת את זה?

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

שר התחבורה, אקוניס, אסר על עליית ערבים לאוטובוס, כי הרי מדובר – – –

יואל חסון (קדימה):

היו"ר ראובן ריבלין:

כרגע אמרתם טרוריסט, יכול להיות שגם אמרתם נכון, יכול להיות שגם הוא אומר נכון. אנחנו לא יכולים לבוא ולקבוע. כשאתה אמרת טרוריסט הרגע – – –

כרמל שאמה (הליכוד):

מה, אבל יריב לזין הוא שר? שר לענייני תרבות?

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

אני מדבר על 2022.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני חושב שיריב לזין מסוגל להיות שר, ובעזרת השם הוא גם יהיה שר, מה אתם רוצים? בבקשה.

קריאה:

מסוגל, אבל הוא לא.

היו"ר ראובן ריבלין:

טוב, רבותי, כרגע אחמד טיבי לא ממנה את הממשלה. הוא עוסק במטאפורה, וזאת זכותו המלאה.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

רוצה משרד אחר, כרמל? אולי נשדרג את המעמד של יריב לזין?

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת טלב אלסאנע, מה קרה עכשיו? אתה עוד מעט מדבר.

יואל חסון (קדימה):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת חסון, זה בלתי אפשרי. עמד ראש ממשלה ואמר: היה דיון מצוין, כי יואל חסון היה בשליחות העם והמולדת בחוץ-לארץ. דחילק. אתה איש כל כך – – –

יואל חסון (קדימה):

היו"ר ראובן ריבלין:

אני ראיתי, אני ראיתי.

כרמל שאמה (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, לאחמד טיבי עצרת את השעון. השעון עצר.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני עצרתי, בוודאי, כי אני מדבר. תאמין לי, אתה עמדת על הבמה למעלה מתשע דקות. בבקשה, חבר הכנסת.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

שר התחבורה, אקוניס, אסר על עלייה לאוטובוס, כי הרי מדובר באוטובוס במדינת היהודים, אוטובוסים ליהודים. השר לענייני מיעוטים, איתמר בן-גביר, מנע מערבים להגיע למסגדים בשעות היום. שרת ההיסטוריה, יוליה שמאלוב-ברקוביץ, הרחיקה לכת והורתה על חקירת נכדו של דן מרידור

באשמה של פגישה עם תלמידים ערבים. שרת המסחר, מירי רגב, אוסרת מכירת ראי בחנויות, כי הפנים המשתקפות בראי הן כל כך מכוערות.

מירי רגב (הליכוד):

אני נזכרת בכם, נורא.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

בבחירות באותה שנה, 2022, נבחרו 120 חברי כנסת ללא ערבים. זאת היתה כנסת – – –

קריאות:

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

זאת היתה כנסת של יהודים, זאת היתה כנסת של יהודים.

כרמל שאמה (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת שאמה. חבר הכנסת שאמה, אתה לא יכול להתערב בכל מלה שמדברים פה. אתה לא יכול להתערב בכל דבר שאומרים פה.

כרמל שאמה (הליכוד):

למה, מה עם מג'אדלה? חבר הכנסת הוא לא ערבי?

עפו אגבאריה (חד"ש):

גם הוא לא ייבחר.

כרמל שאמה (הליכוד):

אבל זו הערה מהותית.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני קורא לך לסדר פעם ראשונה, חבר הכנסת כרמל שאמה, ואני מודיע לכם, מרגע זה אקרא לסדר על כל הפרעה. אנחנו לא יכולים לקיים פה דיון אין-סופי. בבקשה, אדוני.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

כנסת ללא ערבים. באותה כנסת, אדוני היושב-ראש, אתה לא משמש כיושב-ראש הכנסת, ולכן נאסר על ערבים לבקר בשערי הכנסת אפילו כמבקרים. אנסטסיה מיכאלי, שרת הפוליטיקלי קורקט, מחליטה לגרש מבתי-הספר את ילדיו של שלמה מולה בגלל צבע עורו.

יריב לוין (הליכוד):

נו, באמת, איזה דמגוגיה.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

אדוני היושב-ראש, אני כבר 11 שנה חבר בכנסת. חוויתי הרבה התקפות, מופעים על חברי כנסת ערבים. הכנסת הולכת ומידרדרת. הכנסת הולכת ונהיית יותר ויותר – –

מירי רגב (הליכוד):

– – רצון העם, ולא מסתירה את זה בצביעות.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני לא אתן לך להיכנס בפעם הבאה שאני אוציא אותך.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

– – קיצונית, פנאטית, רדודה, ראויה, בחלקה לפחות, לבוז עמוק.

אדוני היושב-ראש, מהי דמוקרטיה, מהו פרלמנט אם לא זכותם של חברים להביע דעות מנוגדות, קוטביות, קשות, מתריסות; בעיקר זכותם של נציגי הרוב? האם מותר לנציגי הרוב לחלוק על מדיניות החוץ והביטחון של ממשלות ישראל? הרי אנחנו, חברי הכנסת, לא נגד המדינה – ואני חוזר על זה פעם שנייה – אלא נגד המדיניות. אם היינו נגד המדינה, נגד עצם קיומה, לא היינו חברים בכנסת הזאת. אנחנו נגד המדיניות באופן תקיף, גורף – נגד הכיבוש, נגד העוולות היומיומיות, נגד האפליה הגזענית, ההדרה, יחס האדנות, נגד השנאה הרובצת כאן בחלקים של הבית הזה.

אין בכם החמלה והאמפתיה לאנשים שהם שונים מכם גם בדעה, גם בלאום. הרי הערבים כאן, אדוני היושב-ראש – מי כמוך יודע – לא הגיעו לכאן בספינות ומטוסים, לא הגיעו וביקרו וביקשו רשות או תעודת זהות כדי להישאר פה. אלה ילידי המקום. תסתכל על חברי הכנסת הערבים, תסתכל עלינו, אדוני, תסתכל על הפרצופים של כל אחד מאתנו, אתה רואה שהצבע של הפנים שלנו הוא בדיוק כצבע האדמה ורגבי האדמה, כאשר חלק מחברי הכנסת, גם פה וגם שם – הצבע של הפנים שלהם הוא כל כך לבן, כל כך לא מתאים לאדמה הזאת, והסיבות הן כל כך ידועות.

חיים כץ (הליכוד):

תזרוק אותם.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

אדוני היושב-ראש, לשלול זכויות פרלמנטריות מחברת הכנסת זועבי רק בגלל העובדה שהיא עשתה דבר שאתם לא מסכימים לו, מאוד לא מסכימים לו – –

יואל חסון (קדימה):

מה?

היו"ר ראובן ריבלין:

עוד חצי דקה הוא מסיים. רבותי, נא לא להפריע לו.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

– – אתם חושבים שזה משנה את דעתו של מישהו? שזה משנה מצע פוליטי, דרך פוליטית, משנה דעות? אתם חושבים שאתם משפיעים על דרכו של חבר כנסת זה או אחר, על השקפת עולם? מהי דמוקרטיה אם לא בעיקר זכותו של הרוב, לא רק למשול ולדכא – אלא בעיקר זכותו של המיעוט להיות שונה אבל שווה?

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסיים.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

בבית הזה אתם אומרים לנו: אתם לא רצויים, כי אתם ערבים. ואל תגידו משהו אחר, אלא בגלל שאתם מחזיקים בדעה אחרת – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסיים.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

אדוני היושב-ראש, התנסינו כבר במסעים כאלה, במקארתיזם כזה במשך השנים האחרונות. מישהו מאתנו – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסיים.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

אני אסיים, אדוני. – – שינה את דעתו? מישהו יתחיל לתמוך במדיניות החוץ והביטחון?
איך אמר אלברט איינשטיין, אדוני היושב-ראש? יש שני דברים – רק שני דברים הם אין-סופיים: היקום והטמטום האנושי.

הי"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

לגבי הראשון, אני לא כל כך בטוח, לגבי הטמטום של חלק מהבית הזה, אוי, כמה זה ברור.

הי"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה לחבר הכנסת טיבי. חבר הכנסת אורי אריאל. חבר הכנסת אורי אריאל, ואחריו – חבר הכנסת טלב אלסאנע. חבר הכנסת אורי אריאל, גם לרשותך עומדות חמש דקות. נא לא להפריע, חבר הכנסת חסון. נא לא להפריע. בבקשה.

אורי אריאל (האיחוד הלאומי):

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, לבקשת חלק מחברי הכנסת אני אקצר, ואם נצליח שזה יהיה ההמשך, אז אולי נגיע להצבעה בשעה סבירה.

אני כמובן תומך בהצעת ידידי, חבר הכנסת מיכאל בן-ארי, והחלטת ועדת הכנסת שעומדת פה להצבעה, והיום אכן יופחתו זכויותיה של מי שמשתמשת בטרור כלפי המדינה – לא כלפי המדינות, אלא כלפי המדינה. ומי שעושה דברים כאלה ומי שחושב שיאסר ערפאת, יימח שמו, הטורויסט, הוא המנהיג שלו – אז אני מתחיל להאמין לאלה שאומרים עליכם שאתם גיס חמישי.

אחמד טיבי (רע"ם-תע"ל):

עד עכשיו לא?

אורי אריאל (האיחוד הלאומי):

לא חשבתי כך, אבל אם אלה הדברים שנאמרים פה מעל הבמה הם הדברים שאתם מאמינים בהם, אז אני מתחיל לחשוב שיתכן שאתם – לא הציבור הערבי בכללו, נציגיו פה או חלקם לפחות – אכן גיס חמישי.

המציאות שתיאר בפנינו אחמד טיבי, אם היה אפשר להקדים אותה ל-1 בינואר 2011, קרי, למושב החורף, היה בזה יתרון מאוד גדול. אם אתם תעזרו בכך ואכן תעזבו את הבית הזה למחוזות אחרים, יהיה זה שכרנו ונגיד לכם תודה ולהתראות.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. חבר הכנסת טלב אלסאנע, ואחריו – חברת הכנסת מירי רגב, וכפי שהיא התנהגה יפה, אף אחד לא יקרא קריאת ביניים כאשר היא תדבר. בבקשה, חבר הכנסת טלב אלסאנע.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת, אני רוצה להרגיע את חבר הכנסת שדיבר לפני, שאין לנו שום כוונות לעבור לשום מקום אחר בעולם, ומי שלא מוצא חן בעיניו, מבחינתנו הוא יכול לעזוב, ואם הוא צריך עזרה, אנחנו ננסה לגייס לו את הסיוע והעזרה. אבל אנחנו היינו, נישאר ולנצח נהיה.

אריה ביבי (קדימה):

את האויב התחלתם להבין.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

אני רוצה לומר לכם, רבותי, שמבחנו של אדם איננו היכולת שלו להסתגל למצבים קשים, אלא מבחנו של האדם הוא היכולת לשלוט בעצמו, ביצרים שלו, כשיש בידו הכוח. כוח הוא משחית. וכוח מוחלט, אדוני היושב-ראש, משחית באופן מוחלט. לא כל דבר שעובר ברוב הוא דבר חוקתי או חוקי. כולנו עדים לחוקים של נירנברג שעברו ברוב, אבל הם בלתי חוקתיים לחלוטין.

משורר גרמני אמר פעם: כאשר עצרו ולקחו את היהודים, לא השמעתני מחאה, כי אני לא יהודי. וכאשר באו לקחת את הקומוניסטים לא השמעתני מחאה, כי אני לא קומוניסט. וכאשר באו לקחת את הסוציאל-דמוקרטים לא מחיתי, כי אני לא סוציאל-דמוקרט. כאשר באו לקחת אותי, לא היה מי שישמיע קול מחאה.

מתחילים עם חברי הכנסת הערבים; לא יעצרו שם. יגיע תורו של חבר הכנסת דב חנין, אחר כך חברים ממרצ, וזה ימשיך הלאה. זה מנהגו של העולם – הפאשיזם לא יודע גבולות. יודעים איפה הוא מתחיל, אבל אף אחד לא יכול לדעת איפה זה יעצור.

שמעתי, רבותי, מחבר הכנסת יריב לוין – הוא אומר שחברת הכנסת חנין זועבי ממש איימה על קיומה ועל יסודות הקיום של מדינת ישראל. תארו לעצמכם, מדינת ישראל, שיש לה נשק להתמודד עם כל מדינות ערב, יש לה נשק לא קונבנציונלי – היא איימה על קיומה של מדינת ישראל. ואיך הוא רוצה להגן על הקיום הזה שעמד בסכנה? על-ידי שלילת הדרכון הדיפלומטי. שלל את הדרכון הדיפלומטי, הכול נרגע. ממש. איזו עליבות, איזו זילות, איזה טמטום.

חוץ מזה, מי שמך, באמת, להגן על המדינה? אתה אחראי לאכיפת החוק? אתה היועץ המשפטי? אתה משטרת ישראל? אתה בית-משפט? באיזו זכות אתה מדבר? הגישה הפטרנליסטית הזאת, כאילו שאני – – –

דוד רותם (ישראל ביתנו):

– – – חבר הכנסת טלב אלסאנע

היו"ר ראובן ריבלין:

רותם, זה נאום סיום.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

הרי היא נבחרה על-ידי בוחריה, היא לא נבחרה בגלל המצע שלך. אילו היא האמינה בדרכים שלך, היא בכלל לא היתה נבחרת.

אלא מה, רבותי, יש כאן מי שמייצג את הכנסת והוא הפך להיות הפנים של הכנסת, וזה, קוראים לו, "חבר כנסת הכהניסט", שבכל משטר אחר שמכבד את עצמו אין לו שום מקום בשום משטר דמוקרטי, אלא שהוא נבחר והוא הפך להיות המאשים, וכולם מאמצים את דרכו. ויש לנו פתגם בערבית, אדוני היושב-ראש, שאומר: אד"א כאן אלע'ראב דליל קום פידל בהם עלא רבע אלח'ראב – אם העורב מוביל אנשים, אז לאן הוא יוביל אותם? העורב הולך רק לעיי חורבות, לשם הוא יוביל אותם, למקומות נידחים שאף אחד לא הולך. ואם אתם הולכים אחרי הכהניסט, כולנו יודעים לאן תגיעו. בינתיים הוא נותן את הטון, ויבושם לכם עם הדמוקרטיה, שהדמוקרטיה הגדול בה הוא מיכאל בן-ארי. כל הכבוד.

אני רוצה לומר לכם, רבותי, מה נעשה כאן בכנסת. אמרו חברי: אספסוף, חוליגנים – אתם מוציאים שם רע לחוליגנים, כי מה שנעשה זה לינץ' בחברת הכנסת שפעלה על-פי המצפון שלה, עשתה כל מה שבר-דעת צריך לעשות, להשמיע קול מחאה נגד סגר והרעבה, נגד מחנה ריכוז נגד עם אחר, נגד העם שלה, נגד העם שלי, נגד העם הפלסטיני.

מירי רגב (הליכוד):

להשמיע קול מחאה – – –

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

אנחנו לא ציונים, אנחנו לא יהודים, הגיע הזמן שתפנימו את זה.

מירי רגב (הליכוד):

תעבור לעזה.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

אנחנו חלק מהעם הפלסטיני.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת רגב.

פניה קירשנבאום (ישראל ביתנו):

אין בעיה, לך לפרלמנט הפלסטיני.

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת קירשנבאום.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

אנחנו חלק גאה מעם גאה, שנלחם על זכותו לחיות בחירות ובעצמאות. אף אחד לא הכריע אותנו, אף אחד לא הכריע את העם שלנו וגם אף אחד לא ימנע מאתנו להמשיך ולהיאבק נגד הכיבוש, נגד הסגר, נגד ההתנחלויות, למען דו-קיום, אבל דו-קיום אמיתי, שבו אחד מכבד את השני ולא אחד הוא אדון של השני. לכן אנחנו לא נחכה לקבל צל"ש מכם. להיפך, אם אני שומע מהימין משהו טוב, אומרים שהם מרוצים, אני מתחיל לשאול את עצמי איפה טעיתי. כי לצערי הרב, במציאות

הקיימת, כאשר אין שום דבר משותף, או, הנוסחה היא: או שאני או שאתה – וזו נוסחה שהיא מסוכנת לדו-קיום, משותף.

הי"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

אדוני היושב-ראש – –

הי"ר ראובן ריבלין:

לסיום.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

– – לסיום, מה שאמרה חברת הכנסת זועבי, היא אמרה שהמלך עירום. היא אמרה שמה שעושה הממשלה זה הפשע, ואם מישהו צריך להיות מועמד לדין זה לא היא אלא מי שאחראי להריגתם של תשעה שוחרי חירות, שגרירי שלום. מי שצריך להיות מועמד לדין זה שר הביטחון, זה ראש הממשלה, והיא זכאית לצל"ש. תודה רבה.

הי"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה, תודה רבה. חברת הכנסת רגב, את מפריעה לי לקרוא לך לעלות לדוכן. בבקשה. חמש דקות. לאחר חברת הכנסת רגב יעלה ויבוא חבר הכנסת מסעוד גנאים – אחרי חברת הכנסת רגב. השיח' מסעוד גנאים? מג'אדלה אמר, אני לא – אני יודע שאברהים צרצור הוא שיח'. גברתי.

מירי רגב (הליכוד):

כבוד היושב-ראש, כנסת נכבדה, לצערי, כבוד היושב-ראש, הכנסת לא יכולה להסיר את החסינות, רק היועץ המשפטי, ואני מקווה שכך הוא יפעל. אנחנו בכנסת נפעל על-פי המותר לנו ונצביע היום על הסרת שלוש זכויות היתר של חברת הכנסת זועבי.

אין שום סיבה בעולם, חברת הכנסת זועבי, שאנחנו נממן את הוצאות המשפט שלך. תבקשי הלוואה מבשארה, אני בטוחה שהוא יהיה מוכן לתת לך הלוואה ללא זכות החזר. אין שום סיבה

בעולם, חברת הכנסת זועבי, שתמשיכי להסתובב עם דרכון דיפלומטי. ואין שום סיבה בעולם, חברת הכנסת זועבי, שאת תיכנסי למדינות שלאזרחים שלנו אסור להגיע לשם, בעוד מפקדינו, חיילינו ומנהיגינו עומדים לדין על פעולה בסיסית – הגנה על אזרחינו. ולזה נוסף שחלקם, בגלל שהם מגינים מפני הטרור, לא יכולים להסתובב באותן מדינות שאת משוויצה בהן עם הדרכון הדיפלומטי שלך.

חברת הכנסת זועבי מתנהגת כאילו היא לא חלק מהמדינה. היא משרתם של הפלסטינים והטרוריסטים – בחסות החסינות שלך. בוש וחרפה למדינה שלא תשלול למי שבוגד בה את חסינותו ואת זכויות היתר שלו. אין מדינה ופרלמנט בעולם, כבוד היושב-ראש, שהיה מוכן לזה.

חברת הכנסת חנין זועבי, שהשתתפה במשט הטרור, הכחישה, בחוצפתה, בתוקף את הטענות כי החיילים שעלו על הסיפון הותקפו על-ידי ההמון בצורה מתוכננת. חברת הכנסת זועבי לא ראתה. כנראה שתית משהו באותו יום. היא לא ראתה, היא לא ידעה, היא לא ידעה מה יש שם. היא בסך הכול היתה על ספינה תמימה, ללא טרור, ללא אמצעי לחימה, שבסך הכול רצתה להגיע לעזה.

ועדת הכנסת, בראשותו של חברי יריב לוין, דנה בהסרת הטבות היתר שלך, חברת הכנסת זועבי, והחליטה לשלול ממך את זכויות היתר שלך. מעט מדי, לטעמי, ולכן הצעתי הצעת חוק אשר תשלול את החסינות שלך והאזרחות של כל אזרח וחבר כנסת במדינה שבוגד במדינת ישראל. דמוקרטיה, כבוד היושב-ראש, היא לא הפקרות, היא לא רק זכות המיעוט, היא גם זכות הרוב. גם על הדמוקרטיה אנחנו צריכים לשמור.

היו"ר ראובן ריבלין:

אבל הרוב לא יוכל להחליט מי בוגד ומי לא.

מירי רגב (הליכוד):

ועל המיעוט לקבל את עמדת הרוב. זוהי דמוקרטיה, ומיעוט שמתנגד לעמדת הרוב בדרך של בגידה במדינה לא יכול להיות חלק ממנה.

על עגלת המשבר ההומניטרי הווירטואלי שלא קיים בעזה קופצים חברי כנסת נוספים. מעניין שכולם ערבים. אחמד טיבי איבד את הבעלות שלו. תפסת לו את המקום. הוא התחיל לתווך בין הלובים לפלסטינים. הוא צריך גם כן להיות בכותרות. הוא לא יכול לסבול את זה שתפסת לו את הכותרות, אז הוא עכשיו מתווך. למרות שאין מצור על עזה, למרות שאין בעיה הומניטרית בעזה, אבל איך הוא יתפוס כותרות?

הרי את יודעת כמו כולם, שהיחידי שנמצא בבעיה הומניטרית בעזה הוא החייל שלנו גלעד שליט, שאותו לא מבקרים, והוא לא משמין כמו האסירים הפלסטינים פה בכלא. הוא לא סיים את הדוקטורט שלו בכלא, הוא לא רואה אור יום כבר ארבע שנים, וחברי הכנסת הערבים, שכל כך דואגים למצבם ההומניטרי של אזרחים תמימים, פעם אחת לא דיברו על מצבו של החייל שלנו.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

טיבי יטפל בו.

מירי רגב (הליכוד):

אבל למה לכם לספר סיפורים? הכנסת נותנת לכם פלטפורמה מצוינת לפגוע במדינת ישראל, שאכלתם מכף ידה. אתם, המשפחות שלכם, הילדים שלכם. זו הטובה שאתם מחזירים למדינה שרוצה שנהג בכם בצורה שוויונית. אנחנו לא רוצים סוסים טרויאניים בכנסת, חברת הכנסת זועבי, אנחנו רוצים נאמנות למדינה, ואל תתבלבלי ואל תסיטי את הדיון. הדיון הוא לא על ערביי ישראל והדיון הוא לא על זכות הביטוי. הדיון הוא על בגידה במדינה שאת אוכלת ממנה. זה הדיון, ותפסיקו להתייפייף. זו פשוט בושה וחרפה.

ואת יודעת, בפעם שעברה אמרתי משפט בערבית, הוא היה כזה קליט ופשוט: רוחי לע'זה, יא ח'אאנה. אז החלטתי להביא משפט – שאפילו הנביא מוחמד קורא לך בוגדת. תקשיבי היטב. הפסוק הוא מסורת אל-מונאפקון: אד'א חדת' כד'ב, ואד'א ועד אח'לף, ואד'א אא'תמן ח'אן. את יודעת מה זה אומר? אלה סימני ההיכר של הצבוע הבוגד – כך אמר הנביא מוחמד – הוא משקר בדיבורו, הוא מפר את הבטחתו והוא בוגד באמון שניתן בו. תתביישי לך.

הי"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. שמע, כל אחד מצטט מאיפה שהוא רוצה. חבר הכנסת מסעוד גנאים – בבקשה, אדוני. אחריו – חבר הכנסת חיים אורון.

מירי רגב (הליכוד):

מה קרה? נמצא לך פסוק אחר לקראת הסרת חסינותך.

חיים כץ (הליכוד):

היא אוהבת בובות, תני לה בובות.

מירי רגב (הליכוד):

היא בוגדת, פשוט בוגדת. זה הכול.

מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):

אפשר להתחיל?

היו"ר ראובן ריבלין:

בבקשה, חבר הכנסת מסעוד גנאים, חמש דקות. רבותי, מה קרה? חברת הכנסת, חזרת למקומך ועכשיו את ממשיכה לדבר. דיברת בלהט רב ומעומק הלב דברים שהאמנת בהם. יש אנשים אחרים שגם מאמינים במה שהם אומרים ואנחנו נגן על זכותם לומר כל דבר כפי שהגנו על זכותך. בבקשה, חבר הכנסת מסעוד גנאים.

מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):

תודה.

אדוני היושב-ראש, האמת שבחיים שלי ראיתי הרבה דברים אבל בכנסת אני עדיין צעיר ועדיין חדש. ואתה אולי זוכר שבנאום הבכורה שלי, או לא זוכר – אתה לא חייב לזכור.

היו"ר ראובן ריבלין:

זוכר גם זוכר.

מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):

אמרתי: כמורה לשעבר, אני אנסה לשמור על המחנך שיש בי. ועד עכשיו אני מחזיק את המחנך הזה ושומר עליו ולא מוריד את הרמה ולא מנבל את הפה שלי.

היו"ר ראובן ריבלין:

עד היום הצלחת.

מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):

ובזה אני אמשך, אבל מפלאי הכנסת – לראות את שיח' יריב לוין, אייטולה יריב לוין, שיח'ה מירי רגב, שהיא מופתית ופוסקת הלכה, ומה שקראה זה לא סורה מהקוראן, זה מסורת בעל-פה, חדית' של הנביא על אל-מונאפקין, הצבועים. באמת, נכון.

בקשר לשיח' יריב לוין, המופתי יריב לוין, כאשר קרא רק פסוק מסורת אל-פאתחה: אהדנא א-צראט אל-מוסתקים – תדריך אותנו לדרך הנכונה, הישרה – הוא לא המשך אותו. הוא לא המשך: ע"ר אל-מע'צוב עליהם ולא א-צ'אלין – ולא אלה שאלוהים כעס עליהם ולא הטועים. ונדמה לי שבכוונה הוא לא המשך, משום שהם מעידים עליו ועל החלטתו הטועה ומטעה.

אדוני היושב-ראש, בעברית אומרים: הדברים מעידים על הדובר, נכון? בערבית יש לנו פתגם ויש לנו גם שירה. השירה אומרת: חכמא פכאן אל-עדל מנא סג'יה/ פלמא חכמתם סאלת בא-דם אבטח/ וחסבכם הד'א א-תפרוק בינא/ וכל אנאא באלד'י פיה ינצ'ח. (בעברית: כאשר שלטנו היה הצדק מנהגנו / כאשר שלטתם נשפכו הדמים / מספיק ההבדל הזה בינינו / וכל כלי מכוח מה שיש בתוכו.)

אז כל מה שאמרתי זה רק אומר שהדברים מעידים על הדובר. עכשיו כדי להראות, לטובת אלה שרואים אותנו, שהערבית שמצטטים אותה – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

אם אתה רוצה שזה ייכנס לפרוטוקול, תיתן תרגום מלא.

מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):

כן, כן, אני אתרגם לקלדנית. אדוני היושב-ראש, אני אמרתי לך, אני לא סוטה מההבטחה שלי לשמור על המחנך שיש בי, אבל יש דברים שצריך להגיד אותם, שצריך להגיד, שבשפה הערבית יש הרבה דברים יפים וחכמים, חוץ מהדברים שלאחרונה שמענו בערבית בכנסת הזאת, שמעידים על אלה שאמרו אותם.

אדוני היושב-ראש, מה שקורה היום בהחלט ועדת הכנסת – לפי דעתי זהו יום שחור ועגום לפרלמנטריזם, משום שזה מנוגד לכל עקרון הפרדת הרשויות. הפילוסוף מונטסקיה, כאשר הגה את העניין של הפרדת רשויות, הוא התכוון לזה – להגן על נציגי הציבור והאזרחים מהעריצות של הרשות המבצעת. אבל שחברי פרלמנט, חברי כנסת, מענישים חברים שלהם – מונטסקיה בטח לא שמע על זה.

אדוני היושב-ראש, אני חושב שהיום הדמוקרטיה הישראלית נכשלה במבחן, וכל זה, בעילה, בשם ההגנה על ביטחון המדינה ושמירת צביונה היהודי. הם רומסים את הדמוקרטיה תחת העילה הזאת. תפקחו את העיניים, אתם הולכים באפלה – אפלה ביטחונית – ומסרבים לחשוב ולראות בעיניים אזרחיות נורמליות. אתם מסתגרים מאחורי סורגים של חשדות וחששות ומפחדים מהדעה האחרת ומהראייה האחרת והשונה.

אדוני היושב-ראש, אומרים שיש שני סוגים של משטרים – או של נשיאים, מה שאתה רוצה. משטר אחד אומר: אם האזרח או נציג הציבור, לא מוצאים חן בעיניו הגזירות והחוקים של המשטר, הוא יכול להחליף אותו ולהתנגד לו. סוג אחר אומר שאם לא מוצאים חן בעיניך הגזירות והחוקים, תמצא לך מדינה אחרת. אנחנו לא מתכוונים למצוא לנו ארץ אחרת, זו ארצנו, מולדתנו, נישאר בה ונתנגד למדיניות הכיבוש והעריצות. תודה.

נסים זאב (ש"ס):

אז אל תהיה בכנסת.

היו"ר ראובן ריבלין:

שב במקומך.

מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):

אני לא אשיב, מאחר שאמרתי שאשמור על המחנך שיש בי.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב, מה קרה? חבר הכנסת חיים אורון, בבקשה. אחריו יעלה ויבוא השיח' אברהים צרצור – חבר הכנסת, כמובן, השיח' אברהים צרצור.

חיים אורון (מרצ):

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת, חבר הכנסת אחמד טיבי הפך את זה לאיזה אמירה כזאת, חצי אירונית, בכל פעם כאשר משהו נראה לו לא נכון, הוא אומר: יום שחור לכנסת. ואני חושב, אדוני היושב-ראש, שהיום מדובר ביום שחור לכנסת. אבל עוד יותר מיום שחור לכנסת, מדובר ביום עצוב מאוד.

אני היהודי הראשון – סליחה, השני אחרי דב חנין, אבל דב חנין חבר במפלגה יהודית-ערבית – שעולה כאן ומציג עמדה, שאדוני היושב-ראש, אתה יודע שעד לא לפני הרבה שנים היתה בתחום המכנה המשותף של חברים רבים בכנסת הזאת, חלקם יבואו כאן להצביע אחר כך, והם לא מהמחנה שלי.

הדיון איננו מה אני חושב על דבריה של חברת הכנסת חנין זועבי. הדיון איננו אם כן היתה צריכה או לא היתה צריכה להשתתף במשט. זה בכלל לא מעניין אותי. הדיון היחידי שנמצא היום על שולחנה של הכנסת הוא מהם גבולות השיח שאנחנו מוכנים לקיים בתוכנו ומהם הכלים שבאמצעותם אנחנו מגבילים את השיח הזה. מבחינתי, גבולות השיח הזה הם רחבים עד למקום שבו סעיף 7, שחבר הכנסת אקוניס המציא אותו מחדש עכשיו, קבע אותו – לא פה, יועץ משפטי בבית-משפט.

היו"ר ראובן ריבלין:

א, 7, א.

חיים אורון (מרצ):

הם הוציאו את כהנא מהכנסת, ואם יחליטו להוציא מישהו מהכנסת, גם אם נתנגד לכך, אני מקבל את זה, אבל פה יש טריבונל פוליטי, שיח' אחד ושיח' שני וגברת שלישית.

על מי כבר לא נאמר בוגדים, חברת הכנסת מירי רגב? על בגין נאמר בוגד כשהוא ויתר על סיני, ככה בארבע אותיות. על שרון אמרתם בוגד כשהוא ויתר על עזה, כך בארבע אותיות. על אולמרט, שצמח אצלכם, אמרתם בוגד, חופשי. גם עליו תפעילו את כל המנגנונים האלה? אם יהיה לכם כוח, תפעילו אותם.

לכן, אין פה בעיה של הסיעות הערביות. אתם לא מסוגלים לחיות עם מי שלא חושב כמוכם כי אין לכם ביטחון, לכן אתם הולכים מחר לעשות חוק משאל עם של 81, כי אתם לא סומכים על הממשלה שלכם. יש לכם פה רוב. מה קרה?

יש בעיה קשה של דמוקרטיה מתגוננת במדינת ישראל. אין עליה שום איום מחברת הכנסת חנין זועבי. הם יכולים לפגוע בדמוקרטיה שלנו? אתם יכולים לפגוע בה. אין להם כוח לפגוע בדמוקרטיה. היא פי כמה חזקה מהם. אני פוחד שהיא לא חזקה מכם, לכן אני עצוב. כי קדימה ברוח מהאולם ומי שיבוא לפה, יצביע אתכם. העבודה בכלל איננה.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

למה?

חיים אורון (מרצ):

סליחה, גאלב, אתה לא מייצג את העבודה. אתה לא מייצג את העבודה, היא איננה פה. אתם 13 חברי כנסת.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

חיים אורון (מרצ):

אני אומר, ברחתם מפה. אני קובע בדיוק, חבר כנסת שלא נמצא ומצביע פה – אין פה מרות קואליציונית, אל תסתתרו מאחורי הדברים האלה. אתם לא פה והם לא פה, ומי שיבוא לפה, יצביע אתם.

דני דנון (הליכוד):

תסתכל כמה יש פה.

חיים אורון (מרצ):

לכן הדמוקרטיה צריכה להתגונן בפניכם, כי אתם לא מבינים מהי דמוקרטיה.

אנסטסיה מיכאלי (ישראל ביתנו):

חיים אורון (מרצ):

אתם לא מבינים מהי דמוקרטיה. אני מראש מפנה את הדוכן לבני בגין שיבוא להסביר מהי דמוקרטיה. היא לא כזאת, לא רק כשיש רוב מפעילים אותה, אלא כשיש רוב מרסנים אותו, גם משום

שזו הדמוקרטיה, וגם כי יש ביטחון, חברת הכנסת מירי רגב. כל כך הרבה פחדים את משמיעה פה. כל כך קשה לך לשמוע את זה. חנין זועבי מאיימת עלייך, באמת, נורא ואיום.

מירי רגב (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת רגב, האם הוא קרא קריאת ביניים כשאת דיברת? האם הוא קרא קריאת ביניים כשאת דיברת? את רוצה גם אותו להוציא מהכנסת?

חיים אורון (מרצ):

תמיד הגיבורים האלה מדברים בשם הרוב. הם לא סומכים על הרוב פה, הם כל הזמן נועלים אותו. על הרוב שלהם, שהם בקואליציה – הם לא סומכים עליו. לכן מוציאים את זה החוצה, לכן רוב מיוחס, לכן כל מיני פטנטים. אף אחד מאתנו לא מדבר בשם הרוב בנושאים הללו. בנושאים הללו יש שתי אפשרויות: או שהיועץ המשפטי יגיע למסקנה שהיה פה מעשה שהוא עבירה פלילית, ישפטו אותה עליה, ואנחנו לא נתערב. לכן, עם כל הכבוד, נשאר רק דבר אחד: להגיש תלונה לוועדת האתיקה.

דני דנון (הליכוד):

היא אותו הדבר כמו עזמי בשארה.

חיים אורון (מרצ):

כן, גם על עזמי בשארה, אין לך מה לעשות, מה אתה יכול לעשות? אין לך מה לעשות, נכון, נכון.

היו"ר ראובן ריבלין:

תפנה ליועץ המשפטי, חבר הכנסת דנון. עוד מעט ניתן לך, אתה תחליט הכול בעולם, אתה תחליט מי היועץ המשפטי. עוד מעט, זה עניין של ימים.

חיים אורון (מרצ):

יכול להיות שבאת לכנסת ואתה חושב שאתה פופאי. אתה כמוני, חבר הכנסת, אתה יכול לחוקק חוקים, אתה יכול לדבר בכנסת, וכל השמות האלה – של עזמי בשארה, ושל חיים אורון ושל אולמרט ושל שרון ושל כל מי שלא צעקתם להם בוגדים, לא אתם קובעים – – –

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

שאתם קראתם להם רוצחים.

חיים אורון (מרצ):

אני לא, אף פעם בחיים שלי, אל תדחוף לי את זה.

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

חיים אורון (מרצ):

אל תדחוף לי את העניינים הללו.

ציון פיניאן (הליכוד):

--- בכיכר מלכי-ישראל.

חיים אורון (מרצ):

חברים יקרים – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת פיניאן, נא לאפשר לחבר הכנסת חיים אורון לסכם את דבריו. בבקשה, חבר הכנסת אורון.

חיים אורון (מרצ):

– – לכן מה שמונח פה על כפות המאזניים הוא לא לתת ציונים להתנהגותה של חנין זועבי. זה בכלל לא מה שמונח על כפות המאזניים. מה שמונח על כפות המאזניים זה יכולתה של הכנסת, גם כאשר חברים בתוכה רותחים מזעם – אתם יודעים כמה אני רתחתי מזעם כשראיתי שחבר הכנסת אלדד הולך לעמונה? וכמה אני יצאתי מהכלים כשראיתי חברים פה הולכים ומשתפים פעולה בהפרה של פקודות צה"ל?

יואל חסון (קדימה):

ומתי יצאת מכליך על ההתנהגות של הערבים כאן?

חיים אורון (מרצ):

יצאת מכלי – חבר הכנסת חסון, ברוך הבא.

יואל חסון (קדימה):

– – –

חיים אורון (מרצ):

יצאתי מכלי אלף פעמים, אבל כשאני יוצא מכלי אני מוצא כלים אחרים להיכנס לכלי חזרה, ולא בדרך של טריבונול של חברי כנסת שיתחילו עכשיו להעניש אחד את השני, כי פעם הולכים לפה ופעם הולכים לשם. זוהי דרך שאסור לעלות עליה. והסכנה לדמוקרטיה במציאות הזאת היא לא מחברי הכנסת הערבים, אלא מהרוב, שלא יודע לבלום את עצמו ולעצור את מה שהוא מחויב לעשות.

מירי רגב (הליכוד):

בגלל שידעתם – – – חברי כנסת בוגדניים – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. חבר הכנסת אברהים צרצור. חברת הכנסת רגב, את עוברת כל גבול. כל גבול. כל גבול, פשוט. לא היו דברים כאלה בתולדות הכנסת. מספיק, כמה אפשר. בבקשה, חבר הכנסת אברהים צרצור, גם לרשות אדוני עומדות חמש דקות.

אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):

תודה.

כבוד היושב-ראש, מכובדי השרים, כנסת נכבדה, שני אויבים אורבים לעם היהודי, הן בתוך ישראל והן מחוץ לגבולות ישראל. האויב הראשון הם אלה מבין היהודים, פוליטיקאים, חברי כנסת וכו', שמובילים את העם היהודי, לצערי הרב, מאסון אחד לאסון שני או מהתנגשות דמים אחת להתנגשות דמים אחרת. האויב השני הוא מי מהמדינות או מהיחידים שלא אומרים את האמת לעם היהודי – אלה שלא אומרים את האמת לעם היהודי.

היות שאנו הערבים, הן כחברי כנסת והן כמיעוט ערבי במדינת ישראל, והן כפולטיקאים בכלל, והן כערבים ומוסלמים בכלל, היות שאנחנו לא האויבים שלכם ואיננו מרגישים טינה או שנאה כלפיהם – אלה ערכי האסלאם שחונכנו על ברכיהם; אלה ערכי האסלאם שחונכנו על ברכיהם. אנחנו, אף פעם – זה לא החינוך שלנו – אף פעם לא שונאים, לא יהודים, לא נוצרים ולא בכלל. אנחנו כן שונאים התנהגות של קבוצות, התנהגות של מדינות. ואין שום ספק שאנחנו מביעים כאן, מעל דוכן הכנסת, שאנחנו שונאים הרבה מההתנהגויות של חברי הכנסת, של מדינת ישראל וכו'.

כבוד היושב-ראש, לפני כחצי שעה, שעה בערך, נפגשתי עם קבוצת תלמידים באודיטוריום של הכנסת. קבוצה של תלמידים, של ערבים, של יהודים ושל אמריקנים מסן-דייגו. סיפרתי להם על העתיד. סיפרתי להם על העתיד, וסיפרתי להם גם על המציאות – המציאות שהגורל שלנו כערבים שזור בגורל של הצד השני, בגורל של היהודים. אלה העובדות. תאמינו לי, הסתכלתי בעיניהם של התלמידים מכל הקבוצות האתניות האלה – ערבים, יהודים וגם אמריקנים. הסתכלתי בעיניהם, הרגשתי את הברק.

הקיום שלכם, גבירותי ורבותי, כבוד היושב-ראש, הקיום של ישראל אכן בסכנה. לא בגלל תוכנית הגרעין של אירן כביכול, לא בגלל הטרור הפלסטיני כביכול, לא בגלל השנאה שאתם מדמיינים לעצמכם, אבל בגלל ההתנהגות והמדיניות של מדינת ישראל.

נמאס לנו, כבוד היושב-ראש, לשמוע פוליטיקאים וחברי כנסת שמנסים להכשיר כל שרץ בשם הביטחון. בשנת 1956 ישראל ביצעה טבח בעיר שלי, בכפר-קאסם, בשם הביטחון; ב-1976 ישראל ביצעה טבח נגד ערבים חפים מפשע –

מירי רגב (הליכוד):

בגלל השרץ הזה הקימו ועדת חקירה – – –

אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):

-- שבמסגרתו נרצחו נשים וגברים ביום האדמה הראשון; בשנת 2000 נרצחו 13 בחורים, נקצרו חייהם בשם הביטחון; מפקיעים קרקעות של ערבים מאז קום המדינה ועד היום בשם הביטחון; מנשלים זכויות בשם הביטחון; לא מאשרים תוכנית מיתאר של הכפר דהמש, שנמצא בין רמלה ללוד, בשם הביטחון; מבטלים את קיומו של הזולת בשם הביטחון.

לגופו של עניין, כבוד היושב-ראש, מה עשתה גברתנו המכובדת, חברת הכנסת חנין זועבי, מה היא עשתה בעצם, איזו פגיעה חברת הכנסת חנין זועבי גרמה לביטחון ישראל? בואו נדון בשאלה הזאת בצורה רציונלית, בצורה פרגמטית, הרחק עד כמה שאפשר מהאמוציות ששולטות בכם. היא השתתפה במשט של שלום, במשט אנושי ובמשט הומני בצורה מובהקת. מה היה יכול – בואו נניח הנחה כזאת – מה היה יכול לקרות לו היתה ממשלת ישראל באה ואומרת לכל העולם: המשט נמצא בלב ים, אנחנו מוכנים לתת למשט הזה להגיע לעזה כפי שנתנו בשנים קודמות, אבל אנחנו מבקשים מנאט"ו, מבקשים מהאו"ם, לשלוח ספינות – דרך אגב, יש כל כך הרבה ספינות בים התיכון, דרך אגב --

היו"ר ראובן ריבלין:

לבנאם את כל מדינת ישראל.

אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):

-- לבוא למשט, לבדוק את המשט בצורה דקדקנית עד כמה שאפשר ובהשגחת הלוחיינים.

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסכם.

אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):

אני מסכם. מה היה יכול באמת לקרות לו היתה ישראל מרשה?

מירי רגב (הליכוד):

הציעו להם -- --

אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):

תאמינו לי – עכשיו אני משתמש בהיגיון שלכם – תאמינו לי, התנהגות כזאת של ישראל היתה יכולה להביא ברכות. העולם היה יכול לבוא ולהגיד: תראו, יש להם חייל שלהם שבוי ברצועת-עזה, הם מותקפים יומם ולילה – אני משתמש בהיגיון שלכם ולא דווקא במה שאני מאמין.

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסיים.

אלכס מילר (ישראל ביתנו):

למה זה לא נכון – – –

אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):

אני מסכם, כבוד היושב-ראש, בשתי מלים. תאמינו לי, החלטה כזאת, הגיונית, היתה יכולה לשחק לטובתם.

אני מסכם, כבוד היושב-ראש: תמיד האמנתי שאין זכות לחברי כנסת לחרוץ את דינם של חבריהם, חברי הכנסת בכנסת ישראל, כמו שלא האמנתי שיש זכות לחברי הכנסת לפסול מפלגות מלרוץ לבחירות.

חיים כץ (הליכוד):

כמה – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסיים. הוא מסיים.

אברהים צרצור (רע"ם-תע"ל):

אכן, זה המקום שכנסת ישראל תתחיל באמת לעשות את הכול כדי לשנות את החוק, להגיש הצעות חוק כדי להוציא את הזכות הזאת מידי חברי הכנסת. תודה רבה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. יעלה ויבוא חבר הכנסת ציון פיניאן – בבקשה, אדוני. ואחריו – חבר הכנסת יעקב כץ, ואחריו – חבר הכנסת דני דנון, ואחריו – מיכאל בן-ארי, ואחריו – יואל חסון, ואחריו – גילה גמליאל, ואחריו – אילן גילאון, יוליה שמאלוב-ברקוביץ, נסים זאב ושלמה מולה. דוד רותם ביטל.

ציון פיניאן (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, לא היו סכינים, חיילים לא הוכו, לא היתה פרובוקציה – כך התבטאה חברת הכנסת חנין זועבי בכל כלי התקשורת. אבל מה לעשות, תמונה שווה אלף מלים. מאז המשט האומלל מוקרנות יום-יום תמונות בכל רחבי העולם, ובהן נראים הטרוריסטים בספינה מכים חיילים בפראות חסרת רחמים. כמו כן, כמות כלי המשחית שהיתה בידיהם היתה אדירה. כל אדם בעולם ראה זאת. היחידה שלא ראתה זאת היא חברת הכנסת חנין זועבי. כנראה טרור ושקר הולכים יחד. חברת הכנסת חנין זועבי, הרצחת וגם ירשת? גם לגרום נזק וגם לשקר במצח נחושה.

אני רוצה רק לומר שאחד מהמגזר שפנה אלי בתחילת הקדנציה, אמר לי: אל תאמין לשום מלה של חברת הכנסת חנין זועבי. אם יעשו לה בדיקת פוליגרף, יהיה קצר חשמלי. לא האמנתי, היום אני יכול להגיד, אמן ואמן.

חברת הכנסת חנין זועבי עשתה מעשה שלא ייעשה הגובל בבגידה. זועבי חברה לעוכרי ישראל ולשוואי ישראל במטרה אחת, והיא לגרום נזק ביטחוני ומדיני למדינת ישראל, וזו בגידה לשמה. אין הגדרה אחרת למעשיה. וכל זאת תחת כיסוי חסינות דיפלומטית, חסינות של כנסת ישראל. אדוני היושב-ראש, זועבי היא עשב שוטה שגדל אתנו בבית הזה, צריך לנכש אותו עכשיו לפני שיהיה פרא נעדר מעצור.

חברת הכנסת חנין זועבי מתכסה במעטה חופש הביטוי. נכון, מדינת ישראל היא המדינה הדמוקרטית ביותר בעולם, ואף יותר מאמריקה הגדולה, אך גבולות לדמוקרטיה חייבים להיות. לא ניתן להשתמש בחופש הביטוי, לתקוף, להשמיץ, לגדף, לקלל ולשלוח ארס רווי שנאה כלפי מדינת ישראל, ולומר: אני במדינה דמוקרטית. זה לא חופש ביטוי, זה חופש פעולה לעוכרי ישראל. לכן, עלינו

אנו לשאול היכן גבולות חופש הביטוי מתחילים והיכן מסתיימים. אצל זועבי הם התחילו והסתיימו ביום השבעתה.

אנו אומרים, אמור לי מי חבריך ואומר לך מי אתה. ומיהם חבריה של חברת הכנסת זועבי? המורה הרוחני, עוכר ישראל הידוע לשמצה, השיח' ראד סלאח, חברה הרוחני, שממנו היא יצקה את שנאתה לעם ישראל, שממנו היא קיבלה את הרעיונות הטרוריסטיים שבה, שממנו היא שואבת את כוח ההרס לחיים בדו-קיום. ככל שאנו צועדים צעד קדימה לדו-קיום, הטרוריסט ראד סלאח מחזיר אותנו שניים אחורה. על המורה הרוחני שלה ניתן לאמור שהתלמידה זועבי עלתה על רבה בכל מה שקשור לשנאת ישראל ולפעילותה נגד ישראל.

בימים אלו אנו מגלים שזרועותיו התמננות הגיעו גם עד מערכת החינוך, וגם שם שליחיו מפיצים את תורתו בקרב הנוער, וכל זאת בבתי-הספר הממלכתיים הממומנים בכספי מדינת ישראל.

ומי החבר השני? החבר השני הוא חבר הכנסת עזמי בשארה הידוע לרעה, איש מפלגתה, שאתו היא נמצאת בקשר הדוק ואפילו יומיומי, שממנו היא שואבת את הפעילות לבגידה במדינה, שממנו היא לומדת איך לפגוע במדינה. בטוחני שהיא עוד תצטרף אליו למקום שבו הוא נמצא.

אדוני היושב-ראש, כשיש לה שני חברים כמו השיח' ראד סלאח ועזמי בשארה, זה מתכון בדוק לגידול פרא בתוכנו, זה מתכון בדוק לבגידה, זה מתכון בדוק לטרור. ואכן, חברת הכנסת זועבי יצאה תלמידה טובה לשני המורים הזכורים לרע.

אדוני היושב-ראש, לסיכום, תופעת השנאה, הארס והקיצוניות נגד עם ישראל והעם היהודי בתוככי המגזר הערבי הולכת ומתרחבת, הולכת ומקצינה, הולכת ומתעצמת – כל זה בשל אוזלת היד שלנו כשניצני השנאה החלו לנבוט. לא טיפלנו בהם כראוי בעודם באבם. ראו באוזלת ידנו חולשה, והיכן שיש חולשה יש יותר שנאה, וכך הם נהגו.

חברת הכנסת חנין זועבי היא אחת הקיצוניות שצמחו בבית הזה. היא חצתה את כל הקווים האדומים, כולה נוטפת ארס ושנאה למדינת ישראל, והיא אינה מסתירה זאת. היא משתמשת בסמכויותיה הפרלמנטריות כקרדום לחפור בו כדי לפגוע במדינה בכל עת ובכל כלי שניתן לה. לכן, חובה עלינו לטפל בתופעת זועבי בכל הכלים החוקיים והפרלמנטריים שיש בידנו. חנין זועבי היא שור מועד שנגח שלשום, אתמול והיום. חייבים לעצור אותה שלא תנגח מחר. את העשב השוטה הזה צריך וחייבים לנכש, ויפה שעה אחת קודם.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה לחבר הכנסת פיניאן. חבר הכנסת יעקב כץ, אחריו – חבר הכנסת דני דנון, ואם לא יהיה – חבר הכנסת מיכאל בן-ארי.

יואל חסון (קדימה):

ואם לא יהיה?

היו"ר ראובן ריבלין:

מיכאל בן-ארי נמצא פה.

שלמה מולה (קדימה):

מיכאל בן-ארי לא – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

גם דני דנון נמצא פה.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

אדוני היושב-ראש, מכובדי השרים, אני רוצה שגם אתם תקשיבו, כי קודם ג'ומס דיבר בשם הדמוקרטיה המתגוננת והזכיר אותך במפורש, הוא לא הזכיר את השר מרידור.

קודם כול, אני רוצה להודות לחברי לסיעה חבר הכנסת מיכאל בן-ארי. יש לפעמים שחבר כנסת זוכה שהוא מביא לידי ביטוי את בקשת העם. אני חושב שהרבה דברים נאמרו נגד חבר הכנסת מיכאל בן-ארי מעל במה זו, עם כל מיני שמות גנאי כאלה ואחרים. כשחבר הכנסת מיכאל בן-ארי הביא את הבקשה לצמצם בזכויותיה של חברת הכנסת זועבי, אני חושב שאם היו עושים סקר באותו יום היו מוצאים שרוב העם היהודי, לפחות בארץ-ישראל, היה אומר לו: יישר כוח. ולכן, השלמתו, והשלמתה של המשימה על-ידי חבר הכנסת יריב לוין, היא היתה במקומה והיה לזה שיקול דעת וביטוי.

העם היהודי הוא עם חכם. כמה שהוא טוב, כבוד היושב-ראש, וכמה שהוא חביב, הוא יודע להבחין בין אויבים לידידים. ולכן אני אומר, לא יעזור – לא יעזרו הצעקות, אלה ואחרות. אם בבוא היום, כבוד היושב-ראש, העם היהודי יחליט בצורה דמוקרטית שיש לו סכנה והוא מרגיש שיש סכנה שנשקפת לחיי האומה מקבוצה מסוימת או מאנשים מסוימים, יש לו הזכות להגן על קיומו, ואת זה הוא יחליט בצורה דמוקרטית דרך הנציגים שלו.

היו"ר ראובן ריבלין:

מה יהיה אם חס וחלילה יחליטו שאתה ואני מסוכנים?

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

אמרתי. אני אמרתי שאני חושב שלעם היהודי יש שכל – –

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

אין גבולות. אין גבולות.

היו"ר ראובן ריבלין:

טוב.

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

– – הוא ודאי לא חורש מלחמות, ולכן אני רציתי להזכיר. אני הייתי בבית מורשת בגין רק לאחרונה, וראיתי סרטים כיצד כשהוכרזה מדינת ישראל – כבוד השר בגין, כבוד השר מרידור – איך נשחטו יהודים ברחובות עירק, איך נשחטו יהודים ברחובות מרוקו, ובסוריה – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

מה זה שייך? מה, אתה עושה השוואה?

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

אני אמרתי שנשחטו יהודים על-ידי תועמלנים – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

בשביל זה הקמנו את מדינתנו ואנחנו – – –

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

הקמנו את מדינתנו, ובחברון, היידיים הכי טובים של היהודים, באותו לילה קמו – לא שמענו מקרה – הזכיר פה השיח' – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

– – –

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

אני רוצה להגיד.

היו"ר ראובן ריבלין:

מאה אחוז.

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

הזכיר פה השיח' – –

היו"ר ראובן ריבלין:

מסעוד גנאים.

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

לא מסעוד גנאים.

הי"ר ראובן ריבלין:

אברהים צרצור.

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

-- אברהים צרצור ואמר: אתם רצחתם במהומות אוקטובר ערבים.

מסעוד גנאים (רע"ם-תע"ל):

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

אנחנו רצחנו ערבים במהומות אוקטובר? היתה התפרעות חריפה של ערבים, ויש על זה יוכוח – איך היה צריך לנהוג, אבל חיילים יהודים רצחו ערבים? ביום האדמה באו יהודים וחיילים יהודים ושוטרים יהודים ורצחו ערבים? לא היה כדבר הזה.

אבל כשידידים הכי טובים, החברים שלך – 20 שנה, 30 שנה, ששותים אתך קפה – קמים יום אחד ושוחטים אותך ואונסים את אשתך, איפה שמענו שיהודי עשה את זה לערבי? איפה שמענו מקרה כזה? וזה, הוא מדבר על הערבים הטובים והיהודים הרעים. והוא עומד פה מתנשא ואומר: ואני אומר לכם, היהודים, ככה לא תגיעו – כשאיבדנו שישה מיליון יהודים רק לפני כך וכך שנים.

ואתה אומר לי, היושב-ראש: כצ'לה – בסדר. אני ככה מרגיש, שהיה צריך למחות על כך --

—

הי"ר ראובן ריבלין:

אני מבחינתי מרגיש כל כך חזק -- --

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

לא, שהיה צריך למחות על כך.

היו"ר ראובן ריבלין:

הוא יכול לומר מה שהוא רוצה. אני כל כך מרגיש חזק במדינתי – – –

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

כבוד השר בגין, וכשעומד פה ג'ומס ומדבר על דמוקרטיה מתגוננת, ואומר: עוד מעט יעלה פה השר, ולא מזכיר – בלי מיקוניס ובלוי בגין, כשהם היו בשלטון, וב"אלטלנה", ואיך הם נהגו כלפי מי שהם חשבו – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

גם ג'ומס היה מחוץ למערכת.

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

גם היה. כן.

השר זאב בנימין בגין:

לא הבנתי את הקשר – – –

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

הקשר הוא שאנשים משתמשים בשם הדמוקרטיה כשנוח להם, אבל לא מצאנו את ג'ומס בוכה כשעקרו 10,000 יהודים. אם היו עוקרים ערבי אחד מהבית שלו, הוא היה שוכב לפני הגלגלים, אבל כשעקרו 10,000 יהודים וגררו אותם מהבתים שלהם, לא ראינו את ג'ומס צועק. ודב חנין, לא ראינו אותו, כשהוא אומר מה קרה עם רוזה לוקסמבורג – הקומוניסטית הגדולה שנלחמה בשביל הקומוניסטים – אבל כשהגרמנים – – –

חיים כץ (הליכוד):

– – –

היו"ר ראובן ריבלין:

הוא מסיים, הוא מסיים.

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

רק שנייה; תקשיב, כץ.

חיים כץ (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

הוא מסיים.

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

אבל, כבוד השר בגין, כשהגרמנים חיסלו אותה ברחובות ברלין, הם לא צעקו לה: קומוניסטית מלוכלכת, הם צעקו לה: יהודייה מלוכלכת.

לכן אני רוצה לומר שהדמגוגים מהשמאל – בייחוד ממרצ – יודעים להשתמש באנשים שלנו ולדבר בשם הדמוקרטיה, אבל הם לא כאלה דמוקרטים. והערבים מדברים על היהודים: אתם תעשו עוד חטאים, אז זה הסוף שלכם וזה הסיום של החיים שלכם, כשמי שניסה לסיים את חייהם של היהודים לא היו אחרים מאשר אלה שיושבים פה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה לחבר הכנסת יעקב כץ, כצ"ה, ואני מזמין את חבר הכנסת דני דנון, ואחריו – את מיכאל בן-ארי. כל אחד חמש דקות.

דני דנון (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, חברי הממשלה הנמצאים, חברי הכנסת, השבוע עלינו כולנו לקברו של ראש בית"ר, ולא נשכח את אמרתו "שם ירווה לו באושר ונחת בן ערב, בן נצרת ובני". חברי הכנסת הערבים כבר לא נמצאים פה במליאה, אבל אני רוצה לומר להם – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

לא כתוב נחת.

דני דנון (הליכוד):

שפע ואושר ונחת בן ערב, בן נצרת ובני.

היו"ר ראובן ריבלין:

נחת זאת תוספת שלך. לא נורא.

דני דנון (הליכוד):

אני אומר פה לחברי הכנסת הערבים: אם הייתם רוצים שוויון זכויות אמיתי, הייתם דואגים לציבור שבחר בכם. בשבוע שעבר, בוועדה לזכויות הילד, דאגנו לאותם ילדים בדואים בני שבע ששולחים לשדות. לא ראיתי אתכם בוועדה. השבוע נקיים דיון על מוסדות חינוך במזרח-ירושלים, על המצוקה והפערים. תבואו לוועדה לזכויות הילד, תנסו אותנו. תבואו לראות איך אנחנו עוזרים לכם לצמצם פערים. אבל לא, אתם במקום זה עסוקים בדברים אחרים.

אני רוצה להזכיר לכל חברי הכנסת הערבים. תסתכלו ימינה – תראו את הרצל; תסתכלו שמאלה – תראו את דגל ישראל; תסתכלו בדרכון הדיפלומטי – תראו את סמל מדינת ישראל; תסתכלו בתלוש המשכורת שאתם מקבלים כל חודש מהכנסת – תראו את סמל מדינת ישראל, מדינה יהודית דמוקרטית.

אם אתם חושבים שאנחנו נרכין את הראש וניתן לכם להלום בנו, זה לא יקרה. זה לא יקרה, אדוני היושב-ראש, כי בכל דמוקרטיה – אם בארצות-הברית, מעוז הדמוקרטיה, חבר קונגרס או חבר סנאט היה מעז לעלות על אונייה של "אל-קאעידה" ולשוט ולהזדהות עם אותם חיילים שפוגעים באנשי המארינס, כשהוא היה חוזר לבית-הנבחרים, היה מחכה לו ארגז קרטון בצבע חום והיו אומרים לו: תודה רבה, אדוני, אתה כבר לא חבר קונגרס, והיו עוצרים אותו במקום.

הבעיה שלנו, שאנחנו נותנים לחלק קטן – זה לא המיעוט הערבי, זה לא אותם אנשים שצופים בנו עכשיו, זה חלק קטן מההנהגה שמסיתה יום-יום נגדנו. חברת הכנסת חנין זועבי, את מדברת פה במלים גבוהות, מלים יפות. יום יבוא ויחשפו את הקלטות של ה"מרמרה". אני אומר לך, חברת הכנסת זועבי, כשיראו את הקלטות של ה"מרמרה" – וזה יקרה, כי אנשים כבר ראו את הקלטות האלה ויראו אותך יושבת בספינה עם אותם מחבלים ומתכננת מה נעשה כשיעלו הכוחות הציוניים. כשאת ישבת עם אותם מחבלים ותכננת את המעשה הזה לא חשבת שמצלמים אותך במצלמות של האנייה. הדברים האלה ייחשפו, ואז נראה את חבר הכנסת אורון מדבר על הזכויות שלך.

ואי-אפשר לשכוח את מורך ורברך עזמי בשארה, שהיה מחוקק רהוט, מוכשר, שדיבר פה מהדוכן. אתם חוצים את הקו שבין הדיבור למעשה; כמו שעזמי בשארה חצה את הקווים, ומלדבר בעד ה"חיזבאללה" הוא נהפך להיות סוכן של ה"חיזבאללה". ומי שמפקפק בדברי שיקרא פסק-דין של בית-המשפט המחוזי בירושלים, שהרשיע את חלפן הכספים שהעביר 450,000 דולר לחבר הכנסת עזמי בשארה, שבזמן מלחמת לבנון השנייה ישב פה בכנסת, בירושלים, אולי באותו חדר של חנין זועבי, ודיבר בטלפון שלו עם ה"חיזבאללה". זה לא קרה במדינה אחרת, זה לא קרה לפני 100 שנים, זה קרה בכנסת ישראל.

היום אנחנו רואים שזה גם קורה, שחנין זועבי מחליטה לחצות את הקווים. לצערי, אדוני היושב-ראש, החוקים והתקנות שלנו מאפשרים לנצל את הדמוקרטיה. מה שאנחנו עושים היום זה אקט סמלי. אז לא יהיה לה דרכון דיפלומטי. גם חבר הכנסת טיבי, שמארגן את המשט שמגיע מלוב היום – גם לו ניקח את הדרכון הדיפלומטי. זה אקט סמלי. המהות צריכה להיות שאנחנו צריכים להיות דמוקרטיה מתגוננת שתאפשר לנו לפעול גם נגד חברי כנסת שחוצים את הקווים, לא שמדברים. זכותם לבוא ולדבר ולהגיד מה שהם רוצים, אבל ברגע שהם חוצים את הקווים – והם חוצים את הקווים; לעלות על ספינה עם מחבלים זה לחצות את הקווים; לדבר עם ה"חיזבאללה" בטלפון בזמן מלחמה זה לחצות את הקווים. ואם הם לא יודעים את הקו, חובתנו לסרטט אותו.

לכן אני בא ואומר פה לחברי: אנחנו נמשיך להתגונן. ולציבור בבית – אני יודע שאתם מאוכזבים מאתנו היום, ואתם אומרים: זה לא מספיק, מה שאתם עושים, היא לא צריכה להיות בכנסת. לכן הוגשה הצעת חוק שתאפשר להוציא חברי כנסת מכהנים שחוצים את הקווים ברוב מיוחס של 80 חברי כנסת. אנחנו חייבים להתגונן. מי שרוצה בבית לפעול, מוזמן להתקשר ללשכה של חברת הכנסת זועבי עכשיו, למספר שפורסם וקיים גם באתר האינטרנט של הכנסת, המספר 02-

היו"ר ראובן ריבלין:

— — — זה דבר שעוד לא קרה בכנסת, אבל אתה יודע מה — — —

דני דנון (הליכוד):

— — — מוזמן להתקשר — — —

היו"ר ראובן ריבלין:

אני מנסה להתגונן מבחינת הכנסת, אבל אין מה לעשות.

דני דנון (הליכוד):

— — — מוזמן להתקשר ולומר לה: מקומך בבית-האסורים, לא בבית-המחוקקים.

היו"ר ראובן ריבלין:

תגיד את זה ליועץ המשפטי, מה אתה אומר את זה לאזרחים? תאמר את זה ליועץ המשפטי.

דני דנון (הליכוד):

— — — אני אגיד לך למה — — —

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה, אני מתנצל, נא לסיים.

דני דנון (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, שאלת אותי שאלה.

היו"ר ראובן ריבלין:

אני חוזר בי משאלתי.

דני דנון (הליכוד):

אני אסיים. גם נגד עזמי בשארה פנינו ליועץ המשפטי, אבל הוא המשיך לשבת פה ולקבל משכורת ולצחוק מאתנו, והיום הוא עושה זאת מירדן.

היו"ר ראובן ריבלין:

תפטר את היועץ המשפטי.

דני דנון (הליכוד):

לכן צריך להתגונן מאותם חברי כנסת שחוצים את הקווים.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה לחבר הכנסת דנון על הסבריו. חבר הכנסת בן-ארי, ואחריו – חבר הכנסת יואל חסון. אחריו – חברת הכנסת גילה גמליאל, סגנית השר.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, השעה היא שעת חירום. אנחנו נמצאים בסחף והידרדרות חמורה ביותר של המעוז הקדמי של האויב שנמצא כאן, שעבר, כמו שאמר חבר הכנסת דנון, משלב הדיבורים לשלב המעשים. אנחנו כולנו זוכרים כיצד חבר כנסת מכאן, עזמי בשארה, שבית-המשפט העליון הכשיר אותו, כיוון טילים ללב-לבה של מדינת ישראל, לסבתא וילד שנהרגו בערב שבת, לפועלים בתחנת הרכבת, לילדים בנצרת שנהרגו ונרצחו כתוצאה מהכוונה של מחבלים שיושבים כאן בכנסת.

מדברים אתי על דמוקרטיה? צביעות. מישהו פה מחברי הכנסת הערבים יכול לספר לנו על איזה דמוקרטיה ערבית? אולי במצרים, ששם ממליכים את הילד? אולי בירדן, אולי בסעודיה יש דמוקרטיה. היא מדברת על דמוקרטיה, בחוצפתה? היום אני מבין למה במדינות ערב לא רוצים דמוקרטיה. הם יודעים עם מי יש להם עסק. הם יהרסו כל דמוקרטיה.

רבותי, אני לא רוצה להאריך בדברים. היום עלינו לעבור משלב הדיבורים לשלב המעשים. למען הדורות הבאים, למען הילדים שלנו. כי אם אנחנו לא נעצור את הסחף הזה עכשיו – אדוני היושב-ראש, נמשיך לדבר על דמוקרטיה. הדמוקרטיה היחידה שישנה במזרח התיכון – אנחנו נחריב

אותה במו ידיו. אנחנו נחריב אותה במו ידיו, בגלל כל מיני צבועים שלפני כמה שנים, נגד הרב כהנא, בקלות, על לא עוול, הלכו ופסלו אותו. דן מרידור מתקשר לבייניש: יש לך את תפקיד חיך, בואי תפסלי את הרב כהנא. בואו נראה איך הוא יצביע היום, כשמדובר באויב אמיתי של מדינת ישראל, בחציית קווים שאין כדוגמתה.

רבתי, נכון אמר חבר הכנסת דנון: אנחנו בתחילת הדרך. אני כבר הגשתי בקשה נגד מי שמכוון, מתחרה בה, אחמד טיבי, שאמר: אנחנו נטפל בשליט. והוא עוד יושב פה, והוא עוד יושב פה ומדינת ישראל נותנת לו להסתובב חופשי. הוא יטפל בשליט. הילד שלנו ארבע שנים שם. הוא יטפל בו? הוא נציג ה"חמאס" בכנסת. רבתי, היכן אנחנו נמצאים?

לכן היום אנחנו נעבור משלב הדיבורים לשלב המעשים. אני אומר שזה לא עניין של נקמה.

אילן גילאון (מרצ):

איזה מעשים?

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

זה לא עניין של נקמה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת גילאון, אתה מדבר עוד מעט.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

אנחנו נזהיר את האויבים, אנחנו נזהיר את האויבים, חבר הכנסת גילאון. אנחנו נאמר להם: אם אתם תחצו את הקווים, כמו שהיא עושה, שהיא כיוונה אותם להעיף נבוט בראש לחיילים שלנו ולירות בהם, את האלות מהברזל. היא יושבה יחד עם הילדים שלך והילדים שלי, ומכה אותם, אז אנחנו לא נעבור על זה לסדר-היום. יש גבול, אנחנו נציב את הגבול הזה. מי שחוצה קווים לטובת האויב, מי שעומד מול מדינת ישראל, ידע. השלב הזה אומנם הוא שלב מועט, שלב של אזהרה, או ברוח הימים האלה – כרטיס צהוב. אבל שאר השלבים בדרך. אנחנו נמצה את האפשרויות הדמוקרטיות העומדות לרשותנו ואנחנו נגרום לכך שהמעוז הקדמי של האויב בכנסת יחוסל, ומוטב שעה אחת קודם.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה לחבר הכנסת בן-ארי. אני מזמין את חבר הכנסת יואל חסון. גם לרשותך חמש דקות.

יואל חסון (קדימה):

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, הסוגיה הזאת שאנחנו דנים בה היא סוגיה משמעותית בעיני. היא אולי אפילו בחלק מהדברים גם תקדימית. אני רוצה לומר לכם, כאשר היתה פה הסיטואציה הקודמת במליאה כאשר חזרה חנין זועבי מאותו משט, אני מודה, אדוני היושב-ראש, אני מודה, פעלתי באופן רגשי יותר מאשר שכלי, אני מודה. אני מודה שהתחושה והאווירה באולם לא אפשרה. לדעתי יש פה תחושות חזקות של אמונה בארץ הזאת, בזכות הזאת, בדמוקרטיה הזאת, בכל מה שתגיד, והיה קשה מאוד לעמוד מול ההתנהגות, מול ההתנשאות, מול המסרים. היה צריך לראות גם באותו דיון – זה באמת חצה פה את הספסלים, מכיוון לכיוון. זה בכלל לא נצבע בצבעים של שמאל וימין, קדימה, ליכוד או כל מפלגה אחרת.

אבל מאז היה לי זמן לחשוב, היה לי זמן לשוחח עם אנשים, היה לי זמן לקרוא מאמרים, היה לי זמן לשמוע דעות והיה לי זמן לראות את השידורים בעולם. ואז אתה מתחיל לחשוב. אתה אומר: האם זה נכון לנו? כי אתה אומר: אני קודם כול דואג לנו. "לנו" זה לחברה הישראלית, לכנסת, לדמוקרטיה. האם זה נכון לנו? אז קודם כול, כנראה, סביר להניח, שבין-לאומית זה לא טוב לנו; סביר להניח שמבחינה דמוקרטית אנחנו על הסף.

אבל צריך גם לזכור את התהליכים שקורים כאן בשנים האחרונות. אני, כילד שהיה עוקב אחרי דיוני הכנסת, ואחר כך כנער ואחר כך כאדם צעיר, אני זוכר התבטאויות קשות מאוד של חברי הכנסת הערבים, אבל, חברי, אלה היו התבטאויות ואלו היו דיבורים. אנחנו עוברים – ותשימו לב לתהליך ההקצנה וההסלמה פה – אנחנו עוברים מסיטואציה של דיבורים למעשים, למעשים שאולי הם עדיין לא עבירה על החוק, כפי שקובע או יכול להגדיר היועץ המשפטי לממשלה, אבל הם בהחלט מגיעים למצב שהם על סף חתירה נגד המדינה, כולל שותפות בפעולות שהן חתרניות, שרוצות לפגוע במדינת ישראל. וכשזה עובר למעשים, אי-אפשר להגיד שנשארנו בדיבורים ולא להתייחס לדבר הזה.

לכן גם אני חושב – וחבל שחבר הכנסת חנין לא נמצא כאן – אני חושב שאם חבר הכנסת חנין היה מסתובב ברחובות שהוא גר בהם, כי הוא גר באותם רחובות שאני גר, שאלה כביכול מצביעי המרכז, מרכז-שמאל, מרכז-ימין, אולי חלק גם ממצביעיו – הוא חושב שהם חושבים אחרת. אני אומר לו שהם לא חושבים אחרת. אני אומר לו שרוב הציבור חושב שחנין זועבי – ולא החברים שלה מסביב, כי בעיני הם לא נחשבים לצורך העניין הזה, כי אנחנו פונים לחנין זועבי והדין הוא עליה, והכוונה היא לא לערביי ישראל, אלא חנין זועבי עברה את הגבול והצליחה לעורר, גם ברחוב וגם פה, מסר אחד שאומר: עד כאן.

מה אנחנו צריכים לעשות כדי שלא נמשיך לעלות בסולם הזה של ההקצנה? אנחנו חייבים להגיב במעשים במידה. ואני אומר לכם, חברי הכנסת, הסנקציות שיאושרו או לא יאושרו היום הן לא משמעותיות והן לא דרמטיות. סביר להניח שהן גם לא יגבילו באמת את חברת הכנסת חנין – – –

גאלב מג'אדלה (העבודה):

אז בשביל מה לעשות אותן?

יואל חסון (קדימה):

אגיד לך בשביל מה. הכנסת צריכה להרים – נהיה קצת באווירת המונדיאל – לפחות כרטיס צהוב, לפחות כרטיס צהוב, שידעו שאנחנו הצבנו כאן איזה גבול, ואנחנו משלמים על זה מחיר. אנחנו נשלם על זה מחיר, אני יודע. אני גם לא עושה את זה בלב שלם, אני לא בא בלב שלם ומצביע על זה,

כי אני מאמין באמונה שלמה בחופש הדמוקרטי וביכולת של חבר הכנסת והפרלמנט לדבר, לבטא, לעשות ולהגיד.

אבל צריך לזכור דבר אחד – וזה משפט לסיום, אדוני היושב-ראש – היום הוכח, בוודאי בראייה לאחור, שהמשט הזה היה מלכתחילה משט עם כוונות אלימות. ב"מרמרה" התכונן צוות להיתקל באופן אלים בניציגי ממשלת ישראל, בחיילי צה"ל. היא בחרה להיות ב"מרמרה", באונייה הכי פחות נוחה, הכי עמוסה, הכי לא נעימה. היא בחרה להיות ב"מרמרה", ואני לא יודע להוכיח שהיא ידעה מה הולך להיות שם, אבל היא בחרה להיות שם, ועובדה שהיא היתה שם. לכן, בגלל שהיא היתה במשט שהיה ועשה פעילות טרוריסטית, בעיני – ואני לא אחזור בי מזה – היא היתה שותפה למהלך של טרור ולפעולה של טרור, ולכן היא הוציאה את עצמה מהמועדון הלגיטימי של כנסת ישראל, ולכן היא צריכה, לדעתי, להיענש על כך. תודה רבה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת חסון, הואיל ונתת דוגמה מהכדורגל – ודבריי היו בהחלט דברים עם היגיון – שחקן שרוצים לשבור לו את הרגל, כשהוא אחר כך נותן סטירה, הוא מקבל אדום. תודה רבה, חבר הכנסת חסון. אני מאוד מודה לך.

אני מזמין את חברת הכנסת, סגנית השר גילה גמליאל, ואחריה – את אילן גילאון. אנחנו מתקרבים לסיום, שכן עוד מעט מגיע נסים זאב, ואחריו – שלמה מולה. בבקשה, גברתי.

גילה גמליאל (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, שרי הממשלה, חברי וחברות הכנסת, שמעתי היום ובימים שעברו מאז אותו משט טרור לעזה את דבריה של חברת הכנסת זועבי. המתנתי לשווא לשמוע דברי חרטה או התנצלות על הפגיעה בחיילי צה"ל ובריבונות מדינת ישראל. ההיפך הוא נכון, אני שומעת את חברת הכנסת זועבי שבה ומצדיקה את המשט ומתארת אותו כפעילות פוליטית לגיטימית.

אני שומעת את חברת הכנסת זועבי מגדירה את עצמה בתור פלסטינית, ואני שואלת: אם היא פלסטינית, מדוע היא חברה בכנסת ישראל? גם בעזה וברמאללה יש פרלמנט, מדוע אינה חברה בפרלמנט המגדיר עצמו כפלסטיני?

אדוני היושב-ראש, גם אם חברת הכנסת זועבי לא היתה מודעת לאופי המשט כשהצטרפה אליו, כפי שהיא טוענת, וחשבה בתום לב כי מדובר במשט שלום, נשאלת השאלה מדוע לא קמה וגינתה כשגילתה כשמדובר במשט טרור, שמטרתו הראשונה והעיקרית היתה לפגוע ואף להרוג את חיילי צה"ל.

חברת הכנסת זועבי אומרת שהיא אינה צריכה לקבל את אישור הכנסת בשביל פעילות פוליטית, אך כיצד ניתן להגדיר משט שהיה מלא במחבלים עם כלי נשק כפעילות פוליטית ולא פעילות טרור?

לא קיימת אף מדינה בעולם שהיתה עומדת מנגד ונותנת לנבחריה לזלזל באופן כה בוטה בחוקיה ובביטחונה. אין לצפות כי שלטון ה"חמאס", שעליו מגינה חברת הכנסת זועבי בחירוף נפש, היה מגלה ליברליות מסוג זה.

כיצד מסוגלת חברת הכנסת זועבי להסתכל בעיניהם של חיילי צבא-הגנה לישראל, חיילים המגינים על המדינה הזאת, חיילים המאפשרים לכולנו, כולל חברת הכנסת זועבי, לשבת במשכן הזה ולהתדיין בבטחה? כיצד היא מסוגלת להסתכל בעיניהם ולקרוא לעצמה נציגת ציבור כאשר היא עוברת לסדר-היום ובהתנהלותה אף מעודדת לפגוע בהם?

חברת הכנסת זועבי חברה במפלגתו של חבר הכנסת לשעבר עזמי בשארה, ומצער לראות את קווי הדמיון ההולכים ונבנים ביניהם. כפי שמפלגתם לא גינתה את פעילותו הפושעת של בשארה, כעת חברת הכנסת זועבי לא מגנה את האלימות הנוראית כלפי חיילי צה"ל. עזמי בשארה ניצל את מעמדו כחבר הכנסת ובגד במדינת ישראל. כפי שאנו פועלים היום, בהליך נפרד, על מנת לשלול את זכויותיו, ראוי כי גם חברת הכנסת זועבי תיאלץ לשלם על פעילותה, למען ידעו כי מעמדו של חבר כנסת אינו הרשאה לחתור תחת מדינת ישראל וחייליה.

חברת הכנסת זועבי, כבוד היושב-ראש, מתהדרת בערכיה הדמוקרטיים והליברליים. יכול להיות שהיא שוכחת שבדמוקרטיה זכויות באות יחד עם חובות. היא לא רק לא מילאה את חובותיה כלפי אזרחי המדינה כנבחרת ציבור, אלא חיבלה בחובות אלה. קולו של המיעוט אומנם מוכרח להישמע בדמוקרטיה, אך הדמוקרטיה אינה הרשאה למיעוט לרמוס את חוקי המדינה.

אני מברכת את יושב-ראש ועדת הכנסת, חבר הכנסת יריב לוין, על המלצות הוועדה הפועלת מתוקף סמכותה לפי סעיף 13 לחוק חסינות חברי הכנסת, ואני תומכת בהן בלב שלם. אני קוראת לחברי וחברות הבית הזה לתמוך בהמלצת הוועדה ולשלול את זכויות היתר של חברת הכנסת זועבי. תודה רבה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. חבר הכנסת אילן גילאון, ואחריו – חבר הכנסת נסים זאב, ואחרון הדוברים – חבר הכנסת שלמה מולה. בבקשה.

אילן גילאון (מרצ):

אדוני היושב-ראש, שרים, חברי חברי הכנסת, חבר הכנסת שלמה מולה בחולצה המהממת – יפה. אני לתומי חשבתי, אדוני, שמצעד האיזולת, אחרי מחשבה שנייה בכל זאת ייפסק. לו הבמאי של המשט הזה מטעם ה"חמאס" היה יודע איזה הישג יהיה לו, שבפסטיבל הסרטים של העולם הוא יכול היה בוודאי לקבל פרס אוסקר כאשר הוא יגיע לביטוי הקיצוני ביותר בעוד יום שחור אחד לדמוקרטיה, ג'ומס – היה יום שחור ראשון שנחסך ממך בפעם הקודמת.

דמוקרטיה, אדוני, מחשבת להישבר במקום שאנשים מתבלבלים בתפקידיהם, כאשר המחוקקים הופכים לשוטרים, חברי הכנסת הופכים לשוטרים ולסדרנים ולשופטים, ואני אפילו ראיתי פה חברת כנסת אחת שעלתה על הדוכן כדי להוריד מישהי מפה. לא יודע מה היתה כוונתה. כאשר חברי כנסת הופכים למפגינים במליאתם ומתחילים לחלק כרוזים, וכאשר אני רואה את ההופעה של חבר הכנסת מיכאל בן-ארי, שהיתה דומה יותר מכל דבר אחר לפרלמנט פונדמנטליסטי באחרון המקומות בעולם, כאן – זה הניצחון האמיתי של המשט הזה, אדוני.

ולו אני הייתי חברת הכנסת זועבי, ואני לא מזדהה לחלוטין עם המעשה שעשתה, הייתי בא ולקראת הפגרה, אדוני, הייתי קונה מתנה גדולה לכל אחד מחברי הכנסת שהפכו לפינקלשטיינים האישיים שלה. היא לא חלמה, חברת הכנסת מירי רגב, שבמקום שהיא היתה צריכה להיות אילוסטרציה נשכחת את תהפכי לאילוסטרציית המבנה המשנית שלה. היא לא חלמה שיהיו לה מליצי יושר כאלה.

אז תראו, תום לב אין הרבה פה, אבל באיזולת יש תחרות אין-סופית בין האנשים. אני לא אחת כועס על החברים הערבים פה על כך שהם גורמים לסרגרציה, ומה שנאמר כאן, שהם לא מספיק מופיעים לטובת האוכלוסייה שלהם, גם זה נכון. אבל אני כל הזמן שואל את עצמי: למה הדבר הזה קורה, למה הגענו עד הלום? ואז תמיד מביאים לי איזשהו טיעון, שאני כבר עייף ממנו, ואומרים לי: לו זה היה קורה בסוריה. מי שרוצה סוריה ושלטון הבעת' שילך לשם. אני, בשביל זה, העבודה לא שווה לי.

אבל, אדוני, כאשר מדובר שצריכים שניים לטנגו, כדאי פעם אחת לדעת שבריקוד הזה גם יש תמיד מישהו מוביל; שיש לו מעבר לחובות של ההשתתפות בריקוד, החובות של ההובלה. זה תמיד רוב, זה תמיד מי שבידו הכוח, זה תמיד זה שחושב בבדל-מחשבתו שאולי יש לו גם כן משהו לתקן. ולכן, כאשר צריכים שניים לטנגו, ברור מי צריך להוביל את הטנגו. נעשה בחוכמה אם נשאל קודם כול את השאלה איך התגלגלנו לכל הדברים הללו.

לכן אני אומר לך, אדוני, הייתי בוועדה הזאת. אני אדליף לך שאני האיש שהצביע נגד האחרים. משום שאני בן-אדם, כמו ג'ומס, אגב, שלפני משהו כמו 20 שנה כוניתי "בוגד" ו"סכין בגב

האומה", ולפני 20 שנה עוד אמרו לנו: לך לרוסיה. היום לא אומרים לנו דברים כאלה כי חושבים שמתכוונים למפלגה אחרת. היו אומרים לנו את זה. ואתה יודע למה, אדוני? למה כינו אותי בוגד ואת ג'ומס? למה כינו אותנו? כי אמרנו את הדברים שהיום אומר ראש הממשלה של ממשלת ישראל מטעם הליכוד. תמכנו בשתי מדינות לשני עמים. אני מקווה שבאותו תום לב, דרך אגב, כמו שאנחנו תמכנו. רק שתבין ברטרופקטיבה איך הדברים נראים ואיפה הם מתפתחים.

מה שמסוכן היום לדמוקרטיה – שסוס טרויאני כהניסטי כזה, שהתנגש עם חיילי צה"ל פי-מאה ופי-אלף מחנין זועבי, שהיא בטלה בשישים בעניין הזה, אדם ש-camera on משלם שוחד לחיילים כדי לסרב פקודה, הוא זה שמוביל את ועדת הכנסת והוא האורים ותומים שלה. כהנא חדש בתוך המשכן וכולם סוגדים ומשתחווים לו, מיכאל בן-ארי. חבר הכנסת עם השערות על הפנים. הוא, הוא היום קובע את הטון בכנסת ישראל.

אריה אלדד (האיחוד הלאומי):

מה עם השערות שלך?

אילן גילאון (מרצ):

מה עם שלי? לא שמתי לב שגם לי יש. לו לא היו לי, לא הייתי מרשה לעצמי, אריה, לומר דברים כאלה. אתה יודע שאני תמיד דורש מעצמי. אני כבר מסיים, אדוני. יש לי עוד שש שניות ובדיוק זה לסיום.

ולכן אני בא ואומר לכם: תתעשתו ותצאו מתוך קלוננו, כי מה שמתנהל כאן זה סכנה מוחשית מאוד של התרסקות. ז'בוטינסקי, לו היה חי והיה רואה מה היורשים שלו עושים כאן, תאמין לי, הוא היה מת מבושה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. חבר הכנסת נסים זאב, אתה מתחלף עם חברת הכנסת יוליה ברקוביץ, תדבר לפניה, ויסיים חבר הכנסת מולה. שלושת האחרונים, ולכן אחרי נסים זאב אני אצמצם.

נסים זאב (ש"ס):

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, אני לא יודע מה רוצים מחנין זועבי. הפכנו אותה בסך הכול למלכה – להביא את ושתי המלכה בכתר מלכות להראות העמים והשרים את יופיה, כי טובת מראה היא. הפכנו אותה לגיבורת ה"חמאס". אני אומר את זה בכל הרצינות.

אילן גילאון (מרצ):

היא לעולם לא תשלם.

נסים זאב (ש"ס):

אני אומר לך, היא היתה צריכה לשלם מיליונים כדי להביא לה את הפרסום הזה. מה בעצם לוקחים ממנה? את הפספורט?

אילן גילאון (מרצ):

אני הייתי מחייב ב-5 מיליון שקלים.

היו"ר ראובן ריבלין:

לא להפריע, רבותי, אנחנו צריכים לסיים. רבותי, יש גבול, אנחנו מסיימים את הדיון.

נסים זאב (ש"ס):

מה לקחנו ממנה? איזה זכויות לוקחים ממנה? מה בדיוק לוקחים ממנה? אנחנו יותר נותנים לה מאשר אנחנו לוקחים ממנה. אנחנו נותנים לה את כל הקרדיט, שהיא הגיבורה של אויבי ישראל. היא מתקבלת, באמת, אני אומר את זה בכל הרצינות, בכל מקום בעולם כאשה שניצחה ועומדת בפרץ מול מדינת ישראל.

היא בסך הכול אומרת דברים שהיא מאמינה בהם. היא אומרת שמדיניות ישראל, המדיניות שלנו, מביאה לטיהור אתני. הגרעין האירני יהיה יעיל ליצירת כוח נגד מדינת ישראל. היא גם אומרת שצריכים להתחיל באינתיפאדה שלישית. היא לא אומרת שום דבר, היא מאמינה בזה. בשביל זה היא פה, בשביל זה היא מב"ד, בשביל זה היא התלמידה של עזמי בשארה. היא ממשיכת דרכו.

אז מה אתם רוצים ממנה? אנחנו צריכים באמת לבדוק את עצמנו, עד כמה האיוולת שלנו, העיוורון וקהות החושים שלנו, כמנהיגים – אני כולל את היועץ המשפטי לממשלה, שלא מוצא לנכון להעמיד אותה לדין, ואני אגיד לכם על מה אני מתבסס.

גאלב מג'אדלה (העבודה):

לא הבנתי את זה. מה אמרת?

נסים זאב (ש"ס):

ייקח לך זמן, הזמן שלי ייגמר עד שתבין אותי. אני רק רוצה לומר, האם יש ספק למישהו שהגוף IHH, שהוא גוף טרוריסטי – היום גרמניה, אגב, הוציאה אותו, אדוני היושב-ראש, מחוץ לחוק; הארגון הזה עשה פיגועי טרור בארצות-הברית, פיגועים ידועים. זה ארגון טרור. היא ישבה על אוניית המשט, שבעצם זה גוף טרוריסטי לכל דבר. ובמה האיוולת שלנו? אני רוצה לומר רק את המבט ההשוואתי בין מה שקורה למשל בארצות-הברית, שהיא מדינה נאורה והיא דמוקרטית: החסינות של חברי הקונגרס מתייחסת לסנטורים וחברי הקונגרס בכל מקרה, אבל חוץ מבגידה או פשע או הפרת הסדר והשלום.

אני רוצה לציין, אדוני היושב-ראש, שישראל יוצאת דופן בעובדה שהוראת החוק מציינת שהחסינות המהותית חלה גם על מעשים. פה מדובר במעשים, ולא רק בדיבורים. כמעט בכל הדמוקרטיות האחרות החסינות המהותית מתייחסת אך ורק להבעת דעה ולהצבעות.

אבל כאשר עולה אותה בת-יענה על הספינה, ולא דופקת חשבון לאף אחד פה, מצפצפת על כולם, והיא בעצם אומרת בריאיון ב"אל-ג'זירה" – היא מצהירה באופן גלוי נגד המפעל הציוני, ויוצאת כנגד מדינת היהודים. זאת אומרת, כשאנחנו באים בחקיקה ועושים את הכול בוועדות החוקה, ומנסים להעלות את הנושא של מדינה יהודית ודמוקרטית, היא מצהירה באופן הגלוי ביותר: אני נגד מדינת היהודים.

עכשיו, היא אומרת מפורש: המפלגה היחידה שמתנגדת לישראל, או להגדרת ישראל כמדינה יהודית, ואשר מצעה הוא מדינת כל אזרחיה, היא מפלגת הברית הלאומית הדמוקרטית, שאני נמצאת במקום השלישי ברשימתה. אני לא מאשים אותם, אדוני היושב-ראש. ויש לנו על מה להסתמך. גם בית-המשפט העליון בבג"ץ אמר ש"אין מקום לגלות סובלנות כלפי התבטאויות או מעשים של נבחר ציבור שיש בהם משום שלילת קיומה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית או תמיכה במאבק מזוין של מדינת אויב או ארגון טרור הקמים עליה לחסלה". אני רוצה לדעת, ה"חמאס" זה ארגון טרור או לא? לאן היא נסעה? לא לעזה? "עקרונות אלה הינם כה בסיסיים וכה חיוניים לקיומו של המשטר הדמוקרטי הישראלי עד כי יש לראותם כעקרונות הזורמים בעורקי השיטה המשפטית שלנו."

ואני רוצה לדעת, אדוני היושב-ראש, אם אנחנו לא ניקח את המושכות – אני כבר מסיים – לידיים ונקבל את ההחלטות הראויות, אנחנו נמשיך פה לצעוק, ובסוף ניקח את הפספורט העלוב הזה

– שמבחינתה לא אומר דבר וחצי דבר, היא בזה לנו, היא בזה למדינה היהודית, ובשבילה היא יוצאת גיבורת ה"חמאס", הגיבורה של אויבי ישראל.

קריאה:

נסים זאב (ש"ס):

אז לכן אני אומר, צריכים לעשות מעשה, לשנות בחקיקה, ולא להקים קול צעקה שאין לו שום ערך ותכלית.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. חברת הכנסת שמאלוב-ברקוביץ, ואחריה – אחרון הדוברים, חבר הכנסת מולה. נא לצלצל. בבקשה. מולה הוא האחרון. ביקשו אנשים להצטרף. הרשימה היתה סגורה לפני שלוש שעות.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

אדוני יושב-ראש הכנסת, כנסת נכבדה, נכשלו. נכשלו בחינוך לאזרחות, נכשלו בחינוך לדמוקרטיה. נכשלו כי הגענו למצב שבו חלק מחברי הכנסת הערבים, כך נראה, מאמינים בלב שלם כי דמוקרטיה היא הזכות לפעול כנגד המדינה, להוציא דיבתה, להשחיר את פניה, לעודד את החרמת מוצריה, לייחל להשמדתה, לחבור לארגון טרור, לייעץ לרב-המרצחים ערפאת ולזכות בהגנה מלאה בכנסת בחסות החוק. זאת לא דמוקרטיה, זאת מיעוטיזציה – מיעוט הפועל בחסות הקהילה הבין-לאומית לחתירה כנגד המדינה והחברה שאליה הוא משתייך על-ידי השמצות, דיבה ודורסנות של המיעוט כנגד הרוב.

אני לא יודעת מה הכנסת תחליט היום, אדוני היושב-ראש. האם תבחר לשלול את זכויות היתר של חברת הכנסת חנין זועבי? האם תשלול ממנה את הזכות לדרכון דיפלומטי? האם תשלול ממנה את הזכות לחופש תנועה? אינני יודעת. זאת לא השאלה, זוהי שטות. השאלה הגדולה, חברי חברי הכנסת, מדוע – מדוע חברת הכנסת חנין זועבי עדיין חברת כנסת בישראל?

אני תוהה מה היה קורה בטורקיה אם חבר פרלמנט טורקי היה לוקח חלק במשט הזדהות למען המיעוט הכורדי וארגון ה-PKK. אני תוהה מה היה קורה בבריטניה, רק לפני עשור, אם חבר פרלמנט בריטי היה לוקח חלק במשט הזדהות עם ה-IRA. אני תוהה מה היה קורה בפרלמנט ההודי

אם חבר פרלמנט היה לוקח חלק במשט הזדהות עם הטרור הקשמירי. האמת – אני לא תוהה. אני יודעת בדיוק מה היה קורה.

חברת הכנסת זועבי היא חברת כנסת בישראל. נפלה בידיה הזכות הנדירה לפעול לקידום האמונות שלה כחברת הפרלמנט הישראלי. נפלה בידיה הזכות לפעול למען ציבור של מיליוני ערבים אזרחי ישראל הסובלים מתקציב דל, תשתית רעועה, היעדר ביטחון אישי, עוני, פשע, סמים, אלימות במשפחה. אבל את חברת הכנסת זועבי זה לא מעניין באמת. את חברת הכנסת זועבי מעניינת עזה.

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, אני מאמינה כי אין מקום לפעילות אנטי-ישראלית בכנסת. אני מאמינה כי אין מקום בבית הזה לחברים כחנין זועבי ואחרים המצדדים בארגוני טרור חשוכים וקיצוניים; בטרוריסטים שהשתלטו בכוח על עזה, יצרו משטר של דיכוי והפחדה והפכו את תושבי הנגב ותושבי עזה הפלסטינים כאחד לקורבן במאבק ה"חמאס" להשמדת ישראל. אני מאמינה כי אין בבית הזה מקום לחברי כנסת הבוחרים לכלות את זמנם בדאגה ופועלים למען ה"חמאס", כאילו שאין לאזרחי ישראל הערבים די צרות.

מדינת ישראל היא דמוקרטיה, הדמוקרטיה האמיתית היחידה במזרח התיכון. רק בישראל זכאים לא רק האזרחים אלא אפילו התושבים הפלסטינים לעתור לבית-המשפט העליון, לבג"ץ. רק בישראל חופש הביטוי הוא כל כך גדול שאנשים כמו שיח' ראד סלאח מסתובבים חופשיים מדאגות ומשתלחים במדינה תוך הפצת שנאה וארס. רק בישראל יכולים חברי פרלמנט לשבת בכנסת ולחתור כנגד מדינתם.

ישראל היא אומנם דמוקרטיה, אולי יתר על המידה לעתים. אבל – וזה אבל גדול – היא דמוקרטיה מתגוננת המגינה על עצמה מפני איומים שאין להם אח ורע בעולם כולו. היא חייבת להגן על עצמה ולקבוע קווים אדומים.

שלילת זכויותיה של חברת הכנסת זועבי היא לדעתי לעג לרש. הייתי רוצה לראות אותה מחוץ לכנסת, עדיף מאחורי סורג ובריח. לא אחדל לפעול לסילוקה של זועבי ושכמותה בכנסת.

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסיים.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

את מקומם בכנסת צריכים למלא חברי כנסת ערבים-ישראלים שבאמת אכפת להם מהציבור ששלח אותם לכאן.

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסיים.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

דקה, אדוני היושב-ראש.

היו"ר ראובן ריבלין:

לא, לא דקה. חמש דקות עברו.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

ההצעה שמובאת לאישורנו היום – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

אני לא יכול, צלצלנו.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

כמה שניות.

היו"ר ראובן ריבלין:

בבקשה.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

ההצעה שמובאת לאישורנו היום היא מינימום. חובתנו לאשר את המינימום הזה על מנת להעביר מסר חד-משמעי המבדיל בין המקובל לאסור בהחלט – –

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

– – מסר המבדיל בין פרלמנטריזם לטרוריסטים, מסר המבהיר לטרוריסטים הבוגדים והחותרנים כולם כי לא תהיה להם מחילה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

חבר הכנסת אורון – אדוני היושב-ראש, אני מסיימת – קורא היום ליום של היום יום שחור, יום חושך. אני דווקא מתחילה לראות אור בקצה המנהרה. תודה רבה.

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. אחרון הדוברים, חבר הכנסת שלמה מולה – בבקשה, אדוני. חמש דקות לרשותך. מייד לאחר מכן נתחיל בסדרת ההצבעות.

שלמה מולה (קדימה):

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת, רבותי השרים, אני שמח להיות אחרון הדוברים, אדוני היושב-ראש. אני לא מסכים עם חנין זועבי. אני חושב שהטראומה של העם – מה שהיה עם המשט הזה, זאת טראומה שאנחנו לא יכולים להתאושש ממנה. אבל, אדוני היושב-ראש, אנחנו ממשיכים לתת דה-לגיטימציה למדינת ישראל במו ידינו, שימשיכו לשנוא אותנו.

אדוני היושב-ראש, אני רוצה לומר לך, אינני מזדהה עם חנין זועבי, אבל דמוקרטיה צריכה להיות דמוקרטיה. יכולה להיות דמוקרטיה רק למי שלא רוצה לדרוס את המיעוט. ברגע שהדיון הפך להיות דיון נגד ערביי ישראל, אף אחד לא יכול להימלט מהדיון – –

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת ברקוביץ, הרגע הוא קרא קריאות ביניים כשאת דיברת?

שלמה מולה (קדימה):

אדוני היושב-ראש, אני רוצה לומר לך, אנחנו בני העם הנרדף, אנחנו בני העם שגורש מספרד, אנחנו בני העם שלא היה לנו בית לאומי. גירשו אותנו, רדפו אותנו, פגעו בנו, בגלל שאנחנו היינו מיעוט. לא יעלה על הדעת שכאן, דווקא בדמוקרטיה שלנו, אנחנו נתקע טריז, כדי שבמקרה הטוב ייקחו דרכון לחנין זועבי. איזה דבר עלוב אנחנו עושים למען עצמנו, איזה נשק אנחנו נותנים לשונאי ישראל, לאנטישמים בעולם. אנחנו אומרים לעולם: אנחנו עם גזעני. למה מגיע לנו?

אני רוצה לפנות אל חברי הכנסת מהליכוד.

כרמל שאמה (הליכוד):

די, די.

שלמה מולה (קדימה):

אני רוצה להסתכל עליכם ולומר לכם: אתם, כל מה שמניע אתכם, כולל באגף הזה אצלי במפלגה, זה יצר הנקמה. עם ישראל הוא לא עם נוקם. עם ישראל הוא לא עם נוקם בגלל פיסת נייר שלוקחים מחנין זועבי. ואני רוצה לומר לכם שהדבר הזה גם לא יעמוד במבחן בית-המשפט. תשאלו כל משפטן דגול, הוא יאמר לכם: זה לא יעמוד במבחן בית-המשפט העליון.

אני רוצה להגיד לכם יותר מזה, אני רוצה לספר לכם יותר מזה – גם ההליכים לא היו תקינים. הדיון שהתקיים היה דיון על נושא לוב. במקרה צירפתם את עניינה של חנין זועבי – שאני לא מסכים אתה; אני חושב שהיא עשתה דבר חמור. אבל בהליך שהיה, בסמכות שניתנה לחברי הכנסת, שייטיבו עמם, שירצו לפגוע, ירצו לקחת – בהליך הזה, הליך משפטי שהיה אמור להיות, כל מה שהיה, אדוני היושב-ראש בדיון – אני השתתפתי – כולם ראו את הפריימריס שלהם, כולם ראו את אותם אנשים שיבחרו בהם; כמה שיותר לזרות שנאה בינינו, בתוך העם בישראל, ערבים וישראלים.

לא יעלה על הדעת שאנחנו נהיה נשק וכלי לאותם אנשים שרוצים לפגוע בדמוקרטיה. מה, אנחנו מתורתו של מיכאל בן-ארי מכהנא, אתם הליכודניקים כהניסטים? איפה אתם נמצאים, באיזה מקום? יוליה שמאלוב-ברקוביץ, את כהניסטית? את מקדימה. איך אפשר שמיכאל בן-ארי יכתוב לבית הזה איך הבית הזה ייראה?

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

— — — אני

שלמה מולה (קדימה):

מה דמותו של הבית הזה? אתם תתביישו לכם. אדוני היושב-ראש, הכנסת היא מקום לדמוקרטיה.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

לא לחיסול המדינה. לא לחיסול המדינה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת בן-ארי, הוא מסיים את דבריו.

שלמה מולה (קדימה):

אתה, אדוני בן-ארי, אתה הגיבור של הבית הזה היום. תאמין לי, תורת כהנא ניצחה.

מיכאל בן-ארי (האיחוד הלאומי):

— — —

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

שלמה מולה (קדימה):

אבל אני אומר לך, זה יהיה יום ההתפכחות שלנו – האם אנחנו נמשיך לדרדר את הדמוקרטיה שלנו.

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

שלמה מולה (קדימה):

בדמוקרטיה, נכון, צריך לשמוע את הדברים הלא-נעימים. בדמוקרטיה גם צריך להקשיב למי שאתה לא מסכים אתו. בדמוקרטיה צריך לכבד את הדעות של האחרים. בדמוקרטיה, ידידתי יוליה שמאלוב-ברקוביץ – – –

נסים זאב (ש"ס):

מחסלים את הדמוקרטיה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב.

נסים זאב (ש"ס):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב.

שלמה מולה (קדימה):

אדוני היושב-ראש, אני לא מצפה – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לסיים.

שלמה מולה (קדימה):

יש לי שמונה שניות. אדוני היושב-ראש, אני לא מצפה מהמתלהמים, אני מצפה מאלה שיש להם שכל ישר, גם כשלא מסכימים עם חנין זועבי, לא לתת לה נשק כדי שהמדינה שלנו, ימשיכו לשנוא אותה, ולתת כלי ונשק לאנטישמים. תודה רבה.

מירי רגב (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

תודה רבה. תמו קריאות הביניים, וגם כל האנשים שנרשמו – – –

מירי רגב (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חברת הכנסת רגב, אם תפריעי לי בהצבעה – – –

נסים זאב (ש"ס):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב, יש גבול.

מירי רגב (הליכוד):

היו"ר ראובן ריבלין:

יש גבול, חברת הכנסת, מספיק. מספיק, מספיק.

הממשלה יכולה לבקש הצבעה שמית, או 20 חברי כנסת יכולים לבקש הצבעה שמית, אבל אני אומר לכם בצורה ברורה ביותר: קודם כול, רבותי חברי הכנסת, אנחנו עוברים להצבעה. אתם רוצים? יש 20 חברי כנסת שרוצים הצבעה שמית?

קריאות:

לא.

נסים זאב (ש"ס):

כן, כן.

היו"ר ראובן ריבלין:

אתם תחליטו. ובכן, לא הוגשה לי בקשה. אני מחליט שיש הצבעה רגילה, נגמר.

קריאה:

היו"ר ראובן ריבלין:

שב, שב, אל תנהל לי פה את העניינים עכשיו. שב, שבו, כל אחד. חבר הכנסת כבל, נא לשבת.

נסים זאב (ש"ס):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת נסים זאב, מילאת את כל המכסה – כל המכסה הזאבית והנסית. מספיק.

רבותי חברי הכנסת, ועדת הכנסת מבקשת להביא לאישור הכנסת את המלצותיה של הוועדה בעניין נטילת זכויות מחברת הכנסת חנין זועבי עד תום תקופת כהונתה של הכנסת השמונה-עשרה. אנחנו נקיים שלוש הצבעות על שלוש בקשות לשלילת זכויות יתר של חברת הכנסת זועבי. הראשונה היא ליטול זכות שלפיה יישום הוראה המתנה את היציאה מן המדינה בקבלת היתר או רשיון לא תחול על חברת הכנסת אלא בימי מלחמה לפי סעיף 10(א) לחוק. אני שואל, מי בעד? מי נגד? מי נמנע? אני מודיע לכנסת שהואיל ואין בעמדת יושב-ראש הכנסת את האפשרות לקבוע נוכח, אני לא מצביע. בבקשה, רבותי. נא להצביע. כדי שלא תהיינה שום אי-הבנות. נא להצביע.

הצבעה מס' 5

בעד הצעת ועדת הכנסת – 34

נגד – 16

נמנעים – אין

הצעת ועדת הכנסת ליטול מחברת הכנסת חנין זועבי זכות לפי סעיף 10(א) לחוק חסינות חברי הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם, התשי"א-1951, נתקבלה.

היו"ר ראובן ריבלין:

34 בעד, 16 נגד, אין נמנעים. אני קובע שמליאת הכנסת אימצה את החלטת ועדת הכנסת בדבר שלילת זכויותיה של חברת הכנסת זועבי בנושא היציאה מן המדינה ומתן היתר או רשיון אשר היתה יכולה לקבל אותו.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

יש אור בקצה המנהרה.

היו"ר ראובן ריבלין:

רבותי, נא לא להפריע לי.

טלב אלסאנע (רע"ם-תע"ל):

יש אור בקצה המנהרה.

היו"ר ראובן ריבלין:

הכנסת החליטה, כך קובעת הוועדה, לשלול את הזכות הנוגעת ליציאה מן הארץ.

עכשיו מבקשת הכנסת לאשר את נטילת הזכות לקבל דרכון דיפלומטי לפי סעיף 10(ב) לחוק, מי בעד ומי נגד המלצת ועדת הכנסת? נא להצביע.

הצבעה מס' 6

בעד הצעת ועדת הכנסת – 34

נגד – 16

נמנעים – אין

הצעת ועדת הכנסת ליטול מחברת הכנסת חנין זועבי זכות לפי סעיף 10(ב) לחוק חסינות חברי הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם, התשי"א-1951, נתקבלה.

היו"ר ראובן ריבלין:

34 בעד, 16 נגד, אין נמנעים, יש שני נוכחים. אני קובע שהכנסת אימצה את החלטת ועדת הכנסת בדבר שלילת הזכות לקבל דרכון דיפלומטי מחברת הכנסת זועבי.

עכשיו מבקשת ועדת הכנסת מהמליאה לאשר את נטילת הזכות להשתתפות בהוצאות משפטיות לפי סעיף 10א לחוק, אם ההוצאות קשורות להליך משפטי בקשר ליציאה מן הארץ, או

לכניסה למדינה או לשטח זר, או להפרה של הוראות פרק ז' לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שכוונתו ביטחון המדינה, יחסי חוץ וסודות רשמיים. מי בעד? מי נגד? מי נמנע? נא להצביע.

קריאות:

היו"ר ראובן ריבלין:

נא לא להפריע בזמן הצבעה. נא לא להפריע בזמן הצבעה.

הצבעה מס' 7

בעד הצעת ועדת הכנסת – 34

נגד – 16

נמנעים – אין

הצעת ועדת הכנסת ליטול מחברת הכנסת חנין זועבי זכות לפי סעיף 10א לחוק חסינות חברי הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם, התשי"א-1951, נתקבלה.

היו"ר ראובן ריבלין:

.34 .34

קריאות:

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת עפו אגבאריה. חבר הכנסת עפו אגבאריה. חבר הכנסת עפו אגבאריה. חבר הכנסת בן-ארי. אני עדיין לא הכרזתי. חבר הכנסת זחאלקה.

34 בעד, 16 נגד, אין נמנעים. שניים נוכחים ולא מצביעים. אני קובע שהמלצת ועדת הכנסת בדבר החלטה ליטול את זכות ההשתתפות בהוצאות המשפטיות אושרה על-ידי המליאה.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

קריאות:

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

שיסתום את הפה.

היו"ר ראובן ריבלין:

רבתי חברי הכנסת. חבר הכנסת זחאלקה.

קריאות:

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

בושה. בושה וחרפה. תתביישו לכם – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

לא, לא, לא, לא. תם הדיון. תם הדיון. תם הדיון. לא נתחיל עכשיו בהודעות. כל סיעה שרצתה – חבר הכנסת עפו אגבאריה. חבר הכנסת עפו אגבאריה. חבר הכנסת עפו אגבאריה. חבר הכנסת זחאלקה, נא לצאת מפה.

קריאות:

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אתם לא מתביישים?

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה, נא לצאת. אתה אל תגיד לסדרנים. תצא, אז הם לא יובילו אותך. חבר הכנסת מוחמד ברכה.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

אני לא מתכוון בכלל להיות פה.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה.

ג'מאל זחאלקה (בל"ד):

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת זחאלקה. נא להוציא אותו מייד. נא להוציא אותו. יש גבול להפקרות. חבר הכנסת עפו אגבאריה, נא לצאת. חבר הכנסת מוחמד ברכה.

(חבר הכנסת ג'מאל זחאלקה יוצא מאולם המליאה.)

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת ברכה, אני לא נעתר לבקשתך מהטעם הפשוט שכל חברי הכנסת ירצו להודיע הודעות. תם סעיף זה.

הצעת חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו (תיקון מס' 33)
(מעבר מזיכיונות לרשיונות בשידורי טלוויזיה), התש"ע-2010

[רשומות (הצעות חוק, חוב' מ/532).]

(קריאה ראשונה)

היו"ר ראובן ריבלין:

אני עובר לסעיף הבא בסדר-היום. אני קורא לשר התקשורת על מנת שיציע את הצעת חוק רשות השנייה לטלוויזיה ורדיו (תיקון מס' 33) (מעבר מזיכיונות לרשיונות).

קריאות:

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת אגבאריה. הסדרנים, להוציא את חבר הכנסת אגבאריה. חבר הכנסת שאמה. להוציא את חבר הכנסת שאמה.

מירי רגב (הליכוד):

סוף-סוף עשינו צדק. סוף-סוף נעשה צדק.

היו"ר ראובן ריבלין:

להוציא, להוציא. להוציא אותם. השר, אין לנו פה עד אמצע הלילה.

(חברי הכנסת עפו אגבאריה וכרמל שאמה יוצאים מאולם המליאה.)

שר התקשורת משה כחלון:

אפשר להתחיל? בבקשה. אדוני היושב-ראש – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

על סדר-היום הצעת חוק התקשורת (תיקון מס' 33). בבקשה, אדוני השר, נא להציג לקריאה ראשונה. כל מי שרוצה להשתתף – תשתתף בקריאה ראשונה, חבר הכנסת ברכה. תירשם.

שר התקשורת משה כחלון:

אדוני היושב-ראש, חברי הכנסת, אני מתכבד להציג הצעת חוק ממשלתית שעוסקת – –

היו"ר ראובן ריבלין:

רבתי, לא להפריע, לא להפריע.

שר התקשורת משה כחלון:

– – במעבר בין זיכיונות בשידורי טלוויזיה – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חברי הכנסת, מי שאינו רוצה.

חיים אורון (מרצ):

אדוני היושב-ראש, יש לי הרגשה שכבשנו את תאילנד.

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת אורון, המשא שנשאנו פה הוא כבד, ובזה נגמר העניין. אולי חבר הכנסת אורון לא מבין. אולי חבר הכנסת אורון לא מבין, אני הזמנתי את השר להציג את חוק התקשורת.

חיים אורון (מרצ):

עוברים פה – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת אורון. חבר הכנסת אורון, אני מבקש לאפשר לשר התקשורת לומר את דבריו.

חיים אורון (מרצ):

לא, אני חושב שאתה צריך להגיד לכמה קשקשנים פה שיש גבולות – – –

היו"ר ראובן ריבלין:

חבר הכנסת אורון, עם כל הכבוד, כל ההליך התנהל לפי תקנון הכנסת.

חיים אורון (מרצ):

אני לא מדבר על ההליך – –

היו"ר ראובן ריבלין:

כל אחד אמר את דברו בהצבעתו.

חיים אורון (מרצ):

– – על האנשים הקטנים פה.

היו"ר ראובן ריבלין:

כל אחד אמר את דברו בהצבעתו.

קריאות:

– – –

שר התקשורת משה כחלון:

אדוני היושב-ראש, מדובר במעבר של משטר מזיכיונות לשדר לקבלת רשיונות – – –

יוליה שמאלוב-ברקוביץ (קדימה):

היו"ר ראובן ריבלין:

נא להוציא את חברת הכנסת ברקוביץ מהאולם. הסדרנים, נא להוציא, אני אפילו לא קורא יותר לסדר. נא להוציא מהאולם. בבקשה. סגן השר איוב קרא, השר נמצא על הדוכן.

(חברת הכנסת יוליה ברקוביץ-שמאלוב יוצאת מאולם המליאה.)

שר התקשורת משה כחלון:

אדוני היושב-ראש, במדינת ישראל נוהג היום משטר זיכיונות, והיות שמתפנים לנו תדרים דיגיטליים ואפשר לתת יותר אפשרויות, יותר מרחב של שידורים – כל זמן שהיו לנו תדרים בכמות מוגבלת נאלצנו לתת זיכיונות, וזכו בהם, כפי שאתם יודעים, חברי, שתי חברות: ערוץ-2 וערוץ-10. ב-2012 אפשר יהיה לתת יותר רצועות, ואפשר לומר שכמות המפעילים יכולה להיות הרבה יותר גדולה: שלושה, ארבעה, חמישה, כמה שרק יהיה מקום בשוק, כמובן מבחינה כלכלית. מבחינת התדרים, יהיו לנו ככל שיידרש.

אדוני היושב-ראש, אני לא אפרט את החוק, כי החוק כבר פורט כאן. התקיימו כמה דיונים בוועדת הכלכלה ונאלצנו למשוך את החוק הזה בגלל אי-הסכמות. כעת משרד התקשורת הגיש אותו כהצעת חוק ממשלתית. אני מבקש את תמיכת הכנסת, וכמובן נמשיך לעבד אותו בוועדת הכלכלה. תודה רבה.

היו"ר אורי מקלב:

תודה רבה לך, אדוני השר. אנחנו נעבור לדובר הראשון. חבר הכנסת דב חנין, בבקשה, ואחריו – חבר הכנסת נסים זאב, ואחרון הדוברים – חבר הכנסת איתן כבל. תודה. שלושה דוברים. חבר הכנסת דב חנין.

דב חנין (חד"ש):

אדוני היושב-ראש, רבותי השרים, עמיתי חברי הכנסת, השר כחלון הוא איש שידוע ביכולת התמצות שלו, אבל בכל זאת, עמיתי חברי הכנסת, יש לנו פה חוק גדול ומקיף. בזמן הדיון הקודם יכולתי לקרוא אותו בתשומת לב, ואני מציע לכולכם, עמיתי חברי הכנסת, לקרוא את החוק הזה

בתשומת לב, כי הוא חוק בעל חשיבות גדולה מאוד מבחינת היחסים שבין המערכת הציבורית לבין כוחות השוק בחברה הישראלית.

עמיתי חברי הכנסת, החוק הזה עושה מהפכה. הוא מעביר רכוש ציבורי יקר ערך לידיים פרטיות. יש הבדל דרמטי בין מערכת של זיכיונות, שבהם השליטה ממשיכה להיות בידי הציבור ובעל הזיכיון מקבל זיכיון בתנאים מוגדרים, לבין משטר של רשיונות. שני הדברים האלה, עמיתי חברי הכנסת, שונים בתכלית.

כאשר אנחנו נותנים, כפי שמציע החוק הזה, במקום זיכיונות מוגדרים עם תנאים, עם תקופה – אנחנו נותנים רשיונות לשידורי טלוויזיה ל-15 שנים, אנחנו עושים מהלך מרחיק לכת של הפרטה, של העברת השידור הטלוויזיוני לידיים פרטיות.

ולכן, עמיתי חברי הכנסת, המהלך הזה הוא מהלך גרוע, הוא מהלך שאיננו לתועלת הציבור, הוא מהלך שאיננו לתועלת החברה הישראלית. גם כאשר היה מדובר בזיכיונות, אותם בעלי הון ששולטים בערוצי השידור הפרטיים ידעו להתחמק ממחויבויותיהם, ידעו להתחמק מחובותיהם, ידעו להתחמק מהחבות שלהם למשל ליצירה ישראלית. אבל כל הדברים האלה יהיו הרבה יותר גרועים כאשר גם המנגנון הזה ייעלם, ובמקומו אנחנו נקנה לזכיינים של היום רשיונות ארוכי טווח, נשחרר אותם מהכבלים, נשחרר אותם מהמסגרות, נשחרר אותם מהמחויבויות.

והתוצאה, עמיתי חברי הכנסת, הפסד לחברה הישראלית. התוצאה היא יותר שליטה של בעלי הון בשוק התקשורת; התוצאה היא פחות מעורבות ציבורית ויכולת של שליטה ציבורית במה שקורה בערוצי התקשורת; התוצאה היא פחות כסף לתרבות הישראלית, פחות תמיכה בתרבות הישראלית; התוצאה היא נסיגה גדולה לאחור בכל מה שקשור בשידורי הטלוויזיה בישראל.

לכן, עמיתי חברי הכנסת, אנחנו צריכים היום להצביע נגד הצעת החוק הזאת ולבקש מהמשלה להביא במקומה הצעת חוק הפוכה, הצעת חוק שתגדיר טוב יותר את חובותיהם של בעלי הזיכיונות לשידורי טלוויזיה, חובותיהם לציבור, חובותיהם לחברה, חובותיהם לתרבות הישראלית. תודה רבה.

היו"ר אורי מקלב:

תודה רבה לחבר הכנסת דב חנין. חבר הכנסת איתן כבל, ואחריו – חבר הכנסת נסים זאב. תודה. שלוש דקות לרשותך, אדוני.

איתן כבל (העבודה):

אדוני היושב-ראש, אדוני השר, חברי חברי הכנסת, חבר הכנסת חנין, אני יכול לומר שאת רוב הדברים שעולים כאן בכנסת אתה ואני רואים עין בעין – במגוון רחב של עניינים ונושאים. אני יכול לומר לך שכנראה זו אחת הפעמים הבודדות שאני חולק עליך, וחולק מאוד.

אני רוצה רק להגיד שהצעת החוק הזאת במקורה הובאה בקדנציה הקודמת על-ידי ועל-ידי יושב-ראש הכנסת דהיום, חבר הכנסת רובי ריבלין, ואני רוצה להזכיר שאז קמה הממשלה ובעצם נאמה את הנאום שלך.

דב חנין (חד"ש):

לפעמים גם הממשלה – – –

איתן כבל (העבודה):

כן, בסדר. באה ונאמה את הנאום שלך ואמרה: שומו שמים. עד שקמה הוועדה שהקים אז שר התקשורת דאז, אריאל אטיאס, ואמרה בדיוק, אחת לאחת, שאולי, דרך אגב, המשטר הזה של הרשיונות יכול להציל את משק השידורים במדינת ישראל. אתה יודע, אתה אחד האנשים היותר נבונים שאני מכיר, בוודאי פה, ואתה יודע להסתכל על הדברים לגופו של עניין. לפעמים אנחנו באים מתוך תפיסה, ואומרים: אוקיי, זה לא מסתדר לנו כל כך בתפיסה, אז בואו נחבק את זה ונכניס את זה לתפיסה, או: נוציא את זה מהתפיסה הכללית שלנו. אני אומר את זה לך כמי שליווה כאן בעשר השנים האחרונות את שוק התקשורת, ואני מרשה לעצמי להגיד שבבית הזה אני בין הבודדים שליוו אותו הרבה שנים ואני מכיר אותו היטב. אם יש משהו שאני לא כל כך אוהב להגיד זה: תלך לפרוטוקולים של ועדת הכלכלה. אז הזהרתי ואמרתי שזה המצב שנגיע אליו.

העניין של משטר הרשיונות – אני לא יכול לבוא ולהגיד לך שהוא הולך לעשות פה את הנס הגדול. אני בטוח שגם השר כחלון, שעושה עבודה מצוינת בתפקיד שלו כשר התקשורת – פה אני חושב שיש קונסנזוס בבית הזה – בוודאי יותר מרוב קודמיו, אם לא מכולם, למען האזרחים במדינת ישראל – אני יכול לומר לך שגם הוא יודע, וניגש לעניין הזה בדחילו ורחימו. אבל אחרי בדיקה ברור לכולנו שהשיטות שהונהגו עד היום קרסו. שוק התקשורת במדינת ישראל, או שוק המדיה במדינת ישראל, נמצא במשבר קשה ביותר. אי-אפשר להתעלם מהעניין הזה. אז אולי זה לא בדיוק מתאים לתפיסה שלי ושליך במובן הרגיל של המלה, ואולי, לפעמים, כשאתה מוציא דברים החוצה – כן, צריך שתהיה רגולציה במובן הנכון של המלה, שלא כל אחד – זה שאנחנו מאפשרים או נאפשר או שהממשלה תאפשר משטר רשיונות, המשמעות היא לא שאיש הישר בעיניו יעשה. האם אני טועה, אדוני השר?

שר התקשורת משה כחלון:

יש רגולציה.

איתן כבל (העבודה):

יש רגולציה. היום גם יש רגולציה. נו, אז מה? יש לא רק רגולציה.

דב חנין (חד"ש):

תהיה רגולציה יותר חלשה.

איתן כבל (העבודה):

לא נכון, ההיפך. חבר הכנסת חנין, נהפוך הוא. היום יש רגולציה שאמורה, לכאורה, לטפל בדברים. אני מסיים, חבר הכנסת חיים כץ. אני מסיים. אני יודע שמאוחר, אבל השארתם אותי כאן עם חנין, אז תסבלו אותי עוד.

היו"ר אורי מקלב:

תודה רבה שלקחת את תפקיד היושב-ראש, חבר הכנסת חיים כץ.

איתן כבל (העבודה):

לכן אני אומר לכם, אני פונה אל הכנסת לתת את ידה, ואני מציע שכשיתקיימו הדיונים לקראת לקריאה שנייה ושלישית בוועדת הכלכלה, יהיה חשוב שאדם כמוך, ובמידה רבה גם אדם כמוני, יבואו לדיונים, ונכון את הזרקור לכל מיני עניינים שראוי שיתוקנו. תודה.

היו"ר אורי מקלב:

תודה רבה לחבר הכנסת איתן כבל. חבר הכנסת נסים זאב – אחרון הדוברים. שלא יהיו טעויות, אחרון הדוברים. שלוש דקות, ונתחיל אותן רק כשתעלה.

חיים כץ (הליכוד):

נסים, תקרע אותם – – –

נסים זאב (ש"ס):

איך אומרים בערבית? יח'רב ביתהום. אז אני אומר לך: ח'רבו ביתנא. ככה זה. ואני אקריא לכם בדיוק על מה אני רוצה לדבר. אנחנו רבים פה – זיכיונות, רשיונות. אנחנו מזכים את הרבים. בואו אני אגיד לכם איזה זכויות אנחנו מקבלים מהטלוויזיה הישראלית: תוכנית מיוחדת לאכילת שקצים ורמשים וחיות טמאות. כותב לי יהודי שהוא לא שומר שבת והוא לא דתי: אני יהודי; בראותי סדר ערוך של בישול ואכילה של ארנבת ושבלולים הזדעזעו נימי נפשי – כאן בארץ-ישראל, אחרי שנות גלות ארוכות של שמירת הדורות. אין צורך להאריך, הדבר מוצג לראווה בכל בית שבו טלוויזיה. ביום שישי, ט' בסיוון, 22 במאי, טרם כניסת השבת – צריכים להכין את השבת. איך מכינים אותה? בערוץ-10 בטלוויזיה הישראלית – על זה בעצם החוק בא להגן, על המסכנים של ערוץ-10, נכון? אנחנו רוצים לעזור להם גם כן – תוכנית "גידי הולך לאכול". וכאן, כאילו לא די בכך, הוא התרברב שהוא עושה את זה ביום השבת, ויותר – ברובע היהודי. והוסיף בלעג שקרוב לוודאי הוא עושה 7,000 עבירות וחטאים. זאת אומרת, הוא גם לועג לכל תורת ישראל, לכל העם היהודי. אז הוא שואל: האם יש ביזוי גדול מזה למורשת המדינה היהודית?

אילו הראו כאן, במדינת ישראל, בישול, אכילת חזיר, שהיה פוגע ברגשי האסלאם, האם לא היו ארגוני זכויות האדם ורבים עמהם נעמדים על רגליהם האחוריות וצועקים ומפסיקים? והוא מצפה ממני לפחות להקים את הזעקה הזאת בכנסת, אדוני השר.

בואו אני אומר לכם, כי שכחתם מה שאמרתי לפני חודש ימים.

חיים כץ (הליכוד):

נסים, מזל שאת התמנון פה אוכלים הגויים, לא היהודים.

נסים זאב (ש"ס):

כן, נכון.

איתן כבל (העבודה):

הוא לא יודע על מה אתה מדבר בכלל. מה אתה מתקיל אותו עם התמנון?

נסים זאב (ש"ס):

מה, הסרטנים? סרטני ים?

ציון פיניאן (הליכוד):

לא, המונדיאל, המונדיאל.

נסים זאב (ש"ס):

אה, שם זה אבי אבות הטומאה. מה אתה מדבר אתי עכשיו על המונדיאל הזה? עכשיו אני אגיד לכם איזה סיפור של אמא שכואבת, שמספרת איזה סיפור קטן: אתמול בערב חזרה בתי מסבתה עם חולצה חדשה שקיבלה מתנה, רק סבתא לא שמה לב להדפס שהיה על החולצה. היה כתוב שם: sex online call me. על חולצה של ילדה בת עשר. מזל שהאמא שמה לב. הילדה בכלל לא מבינה מה רוצים ממנה.

אני רוצה לשאול אותך, אדוני היושב-ראש, איך יכול הנוער שלנו לצאת נורמלי כש"האח הגדול" הוא גדול מאוד ו"הישרדות" ו"הרווק" הן פסגת התרבות שלו?

חיים כץ (הליכוד):

הוא שולט בתוכניות, מעורה כל כך.

נסים זאב (ש"ס):

אני קורא. אני לא יודע תוכניות, לא רואה אותן, אבל אני מאמין למה שכתוב.

אורלי לוי אבקסיס (ישראל ביתנו):

נסים זאב (ש"ס):

מה? לא, זאת חולצה אחרת. גם הוא לא החליף את החולצה היום. הוא לבש חולצה ירוקה היום. מה יכול לצאת מנוער כשכמודל לחיקויים מגישים לו חבורת עבריינים אוכלי חינם שיושבים ומהמרים בין ג'וינט לג'וינט בסדרה "עספור", שגם אותה כבר הוצאתי אל מחוץ לתחום?

היו"ר אורי מקלב:

תודה.

חיים כץ (הליכוד):

אתה יודע מה זה סקס? סידורים, קניות, ספונג'ה.

היו"ר אורי מקלב:

רבתי, אל תבדקו את המומחיות שלו ואת הבקיאיות שלו בתוכניות טלוויזיה.

נסים זאב (ש"ס):

תאמין לי, אתה לא יודע? אני, מזל שתיקנתי את השיניים שלי בשבוע שעבר, אחרת לא הייתי יכול לומר את מה שכתוב פה.

איתן כבל (העבודה):

אני רואה שיש לך גם "הוט" וגם yes בבית.

שר התקשורת משה כחלון:

אל תאפשר לו לדבר.

חיים כץ (הליכוד):

אדוני היושב-ראש, עם כל הכבוד – – –

נסים זאב (ש"ס):

אז אני רק רוצה לומר לכם, זה לא משנה אם הטלוויזיה יהיו לה רשיונות או זיכיונות, אבל צריך לזכות את עם ישראל. הגיע הזמן שבאותן תוכניות יהיו ערכים, תרבות יהודית, מסרים חיוביים, ולא כל הזבל והמזבלה שאוספים מכל העולם ומביאים למדינת ישראל.

הי"ר אורי מקלב:

תודה רבה.

נסים זאב (ש"ס):

ואני דורש ממך, אדוני השר, אתה משה כחלון, יש לך גם השם של משה וגם כחלון – אתה יודע מה זה כחלה? כחלה זה האיפור ששמים על העיניים של הכלה.

הי"ר אורי מקלב:

ללא כחל ושרק. חבר הכנסת נסים זאב, תודה רבה לך.

נסים זאב (ש"ס):

אני מבקש שתשים את האיפור הזה על העיניים שלך, אליך אני פונה, אתה אחראי על זה.

הי"ר אורי מקלב:

תודה רבה.

נסים זאב (ש"ס):

אני לא מבין, לא התחלתי עוד לדבר, ויתרתי על כל מה שכתוב פה. אני אעביר לכם את זה אחר כך במייל. תודה רבה.

הי"ר אורי מקלב:

תודה רבה לחבר הכנסת נסים זאב.

חברים, אנחנו ניגשים להצבעה בקריאה ראשונה על הצעת חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו (תיקון מס' 33) (מעבר מזיכיונות לרשיונות בשידורי טלוויזיה), התש"ע–2010. מי שבעד יצביע בעד. מי שנגד – נגד. ומי שנמנע – נמנע.

הצבעה מס' 8

בעד ההצעה להעביר את הצעת החוק לוועדה – 17

נגד – 2

נמנעים – אין

ההצעה להעביר את הצעת חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו (תיקון מס' 33) (מעבר מזכיונות לרשיונות בשידורי טלוויזיה), התש"ע-2010, לוועדת הכלכלה נתקבלה.

היו"ר אורי מקלב:

בעד – 17, נגד – 2, אין נמנעים. לפיכך אני קובע שהצעת חוק זו עברה בקריאה ראשונה ותועבר לוועדת הכלכלה להכנה לקריאה שנייה ושלישית. תודה רבה.

מסמכים שהונחו על שולחן הכנסת**היו"ר אורי מקלב:**

נעבור להצעה הבאה על סדר-היום. לפני כן, הודעה למזכיר הכנסת. בבקשה, אדוני מזכיר הכנסת.

סגן מזכירת הכנסת נאזם בדר:

ברשות יושב-ראש הישיבה, הנני מתכבד להודיע, כי הונחו היום על שולחן הכנסת –

לקריאה שנייה ולקריאה שלישית: הצעת חוק לתיקון פקודת מסי העירייה ומסי הממשלה (פטורין) (מס' 18), התש"ע-2010, שהחזירה ועדת הכספים; הצעת חוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה (תיקון מס' 8), התש"ע-2010, שהחזירה ועדת הפנים והגנת הסביבה. תודה.

היו"ר אורי מקלב:

תודה רבה למזכיר הכנסת.

הצעת ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בדבר חלוקת סעיף 1
להצעת חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות (תיקון מס' 9), התש"ע-2010

[נספחות.]

היו"ר אורי מקלב:

הצעה אחת לפני אחרונה זו הצעת דיון – לא דיון אלא הצבעה – בהחלטת ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בדבר חלוקת סעיף 1 להצעת חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות (תיקון מס' 9). חבר הכנסת אילן גילאון, בבקשה, בשם יושב-ראש ועדת הרווחה והבריאות.

אילן גילאון (בשם ועדת העבודה, הרווחה והבריאות):

אדוני היושב-ראש, אני אעשה את זה ממש "בשלוך" אחד. קודם כול, האמת היא, לגבי ההצבעה הקודמת, שוכנעתי על-ידי נסים זאב, הצבעתי נגד. באמת, "הרווק" ו"האח הגדול" זה על הפנים; אתה צודק, אני אתך.

פיצול לפי סעיף 121 לתקנון – הצעת חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות (תיקון מס' 9), התש"ע-2010.

אדוני היושב-ראש, כנסת נכבדה, חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות (תיקון מס' 2), התשס"ה-2005, קבע הוראות המחייבות את הממשלה להגיש לוועדת העבודה, הרווחה והבריאות תקנות שונות בדבר ביצוע התאמות נגישות לאנשים עם מוגבלות עד ליום 1 במאי 2006. כל זאת כדי לממש את סעיף המטרה של חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות, התשנ"ח-1998.

עוד נקבע בתיקון מס' 2 האמור, שרשויות ציבוריות יבצעו את התאמות הנגישות בפרקי הזמן שייקבעו בתקנות ולא יאוחר מיום 1 בנובמבר 2018, ומי שאינו רשות ציבורית – עד ליום 1 בנובמבר 2012. עקב מורכבות הנושא מוגשות התקנות לאישור ועדת העבודה, הרווחה והבריאות באיחור. כך, הדיונים על אישור התקנות בדבר התאמות נגישות למקומות ציבוריים קיימים ולהתאמות נגישות בשירות, שהן התקנות המורכבות ביותר שהוגשו לוועדה עד כה, החלו באיחור של למעלה משלוש שנים. כתוצאה מכך נגרעו מכל מי שחייב בביצוע התאמות נגישות למעלה משלוש שנים, שבמהלכן ניתן היה לבצע את אותן התאמות אילו היו התקנות מוגשות במועדן לוועדה.

לאור המצב העובדתי הזה הוגשה הצעת חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות (תיקון מס' 9), התש"ע-2010, של חבר הכנסת אילן גילאון, יעני סחבק, כדי לדחות את המועדים בדבר חובת ההנגשה לגבי שני קובצי התקנות שהוזכרו למי שאינו רשות ציבורית וכן לרשויות מקומיות.

בדיון בוועדה על הכנת הצעת החוק הובהר שאישור התקנות בדבר התאמות נגישות בשירות על-ידי הוועדה עדיין רחוק, ולפיכך מבקשת ועדת העבודה, הרווחה והבריאות של הכנסת להרשות לה להביא בפני הכנסת חלק מסעיפים 1–2 להצעת חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות האמורה, כך שבחלק הראשון שיובא בפני הכנסת יתוקן סעיף 19ט לחוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות ויידחה מועד חובת הנגישות לגבי מקומות ציבוריים קיימים, ובחלק השני שיובא בפני הכנסת יונחו סעיפי הצעת החוק כפי שתגבש ועדת העבודה, הרווחה והבריאות. הוראה זו תאפשר לדחות את מועד חובת הנגישות רק ביחס לתקנות בעניין מקומות ציבוריים קיימים, שעומדות להיות מאושרות על-ידי הוועדה בתוך פרק זמן קצר.

הכנסת מתבקשת לאשר את חלוקת הצעת החוק בהתאם לסעיף 121 לתקנון. יעני, פיצול.

היו"ר אורי מקלב:

תודה רבה לך, אדוני, שעשית את זה מהר. אנחנו נעבור להצבעה, נאפשר לך להגיע למקום ולאחר מכן נעבור להצבעה על החלטת ועדת העבודה.

בבקשה, רבותי, הצבעה על החלטת ועדת העבודה, כפי שהקריא חבר הכנסת אילן גילאון. בבקשה.

הצבעה מס' 9

בעד ההצעה – 16

נגד – אין

נמנעים – אין

הצעת ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בדבר חלוקת סעיף 1 להצעת חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות (תיקון מס' 9), התש"ע–2010, נתקבלה.

היו"ר אורי מקלב:

בעד – 16, אין מתנגדים ואין נמנעים. לפיכך אני קובע, שהחלטת ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בדבר חלוקת סעיף 1 להצעת חוק שוויון זכויות לאנשים עם מוגבלות (תיקון מס' 9), התש"ע–2010, אושרה.

ההחלטה לתת הטבות כלכליות לפלסטינים

בעוד הרשות הפלסטינית מחרימה מוצרים מישראל

["דברי הכנסת", חוב' כ"ט, עמ' 10300.]

היו"ר אורי מקלב:

נעבור לנושא האחרון על סדר-היום: ההחלטה לתת הטבות הכלכליות לפלסטינים בעוד הרשות הפלסטינית מחרימה מוצרים מישראל – דיון בעקבות הצעות לסדר-היום של חברי הכנסת זאב אלקין ואריה אלדד. בהזדמנות זו נאחל לחבר הכנסת זאב אלקין מזל טוב על הולדת הבן. יפתח את הדיון חבר הכנסת אלדד, בבקשה.

אריה אלדד (האיחוד הלאומי):

אדוני היושב-ראש, גם אני אצטרף לברכות המזל טוב לזאב אלקין על הולדת בנו. ולענייננו, הנושא באמת הועלה על-פי בקשתי ובקשתו של חבר הכנסת אלקין. אבו מאזן חתם על צווים נשיאותיים המטילים חרם על מוצרים מהיישובים היהודיים ביהודה ושומרון, וממשלת ישראל שותקת אף-על-פי שיש בידה כלים חזקים ביותר כדי להיאבק בו. סלאם פיאד, הפרגמטיסט, המתון, שורף מוצרים ישראליים לעיני המצלמות וממשלת ישראל אינה עושה דבר.

בדיון בוועדת הכלכלה שקיים חבר הכנסת אקוניס, אמר נשיא ארגון התעשיינים שרגא ברוש כי לו רצתה ממשלת ישראל להפסיק את החרם הזה, הוא היה נפסק בתוך שבוע. די היה לעכב סחורות המיועדות לפלסטינים בנמלים שלנו והם היו באים על ארבע להתחנן להפסיק את החרם. אבל בינתיים הממשלה לא עושה דבר. תעשיינים וחקלאים ביהודה ושומרון נפגעים קשה, מפעלים קורסים, וממשלת ישראל אינה דואגת לשים יד על כספים של הרשות הפלסטינית כדי לפצות אותם.

לכאורה, ההתנהגות של הפלסטינים היא לחלוטין לא הגיונית. אם הם אוסרים על פועלים ערבים לעבוד במפעלים שלנו, הם עצמם נפגעים. לכאורה, אם ממשלת ישראל תתרגז ותפעיל עליהם סנקציות כלכליות במקום לתת להם הטבות כלכליות, הם ייחנקו.

חתן פרס נובל לכלכלה, ישראל אומן, לימד אותנו שיעור, מהי תיאוריית הסחטן. אם יש שני אנשים שמכניסים אותם לחדר ואומרים להם: יש 1,000 שקלים על השולחן – אם תחליטו ביניכם איך לחלק את הכסף, הכסף שלכם; אם לא תחליטו ביניכם, אף אחד לא מקבל כלום. יוצאים מהחדר, השניים יושבים, ואחד אומר: הדבר הכי הגיוני, שנחלק את הכסף בינינו, חצי-חצי, 500 לך, 500 לי. אומר הסחטן: לא, אני רוצה 900. אומר לו: אבל זה לא הגיוני. אומר לו: הגיוני או לא הגיוני, אתה יכול להחליט אם אתה לוקח 100 או שום דבר, כי אם לא תקבל את הדרישה שלי, לא תקבל כלום. רוב התיאורטיקנים של תיאוריית המשחקים הזאת אומרים שבסוף הרציונלי, האיש שהציע חלוקה חצי-חצי ומולו עומד סחטן, בדרך כלל נכנע, כי הוא אומר: באמת, 100 יותר טוב מכלום, והוא מניח שהסחטן יעמוד על שלו.

מדינת ישראל נמצאת מול הרשות הפלסטינית כשהיא בעמדה הרציונלית מול הסחטן, ואנחנו נכנעים לדרישותיהם. אני מקווה שהיום הכנסת תקרא לממשלה קריאה נמרצת ביותר לחסל את החרם הערבי, לפצות את התעשיינים והחקלאים הישראלים שנפגעו בחרם הזה ולהודיע לרשות הפלסטינית שאם החרם לא יופסק לאלתר, ישראל תנקוט סנקציות כלכליות כנגד הרשות. תודה רבה.

היו"ר אורי מקלב:

תודה רבה לאריה אלדד, גם על קיצור הזמן. אם כך, אנחנו נעבור להצעת סיכום שיקריא חבר הכנסת דנין, שהיא – – –

יריב לוין (הליכוד):

דנון.

היו"ר אורי מקלב:

דנון, סליחה. הסיכום מטעם – – –

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

על משקל חנין. היום היה לנו הרבה חנין.

היו"ר אורי מקלב:

כן, היום אנחנו עם ה"נין", חבל על הזמן. אני רוצה לציין שהודעת הסיכום היא בשם סיעות הליכוד, קדימה, ישראל ביתנו, ש"ס, יהדות התורה, האיחוד הלאומי, הבית היהודי – מפד"ל החדשה. בבקשה, אדוני.

דני דנון (הליכוד):

תודה רבה.

אדוני היושב-ראש, חברי חברי הכנסת, נושא אחרון ליום חשוב – הודעת סיכום בנושא ההחלטה לתת הטבות הכלכלית לפלסטינים בעוד הרשות הפלסטינית מחרימה מוצרים מישראל,

בשם סיעות הליכוד, קדימה, ישראל ביתנו, ש"ס, יהדות התורה, האיחוד הלאומי, הבית היהודי – מפד"ל החדשה:

הכנסת רואה בחרם הכלכלי של הרשות הפלסטינית על מוצרים מישראל הפרה של הסכמים בין-לאומיים שעליהם חתומות מדינת ישראל והרשות הפלסטינית. החרם פוגע באמון ובסיכויים לקדם משא-ומתן בין הצדדים.

הכנסת קוראת לממשלה לבוא בדרישה לרשות הפלסטינית להפסיק את החרם כדי לאפשר אינטגרציה כלכלית בינה לבין מדינת ישראל ולהודיע לפלסטינים כי הפרת ההסכם תביא להשלכות כלכליות.

היו"ר אורי מקלב:

תודה רבה. אנחנו נעבור להצבעה. נאפשר לך להגיע למקומך, בבקשה.

הצבעה. מי שבעד – הוא בעד הצעת הסיכום כפי שהוקראה על-ידי חבר הכנסת דני דנון.

יעקב כץ (האיחוד הלאומי):

אנחנו בעד נסים זאב, שוויתר על זכות הדיבור.

היו"ר אורי מקלב:

וחבר הכנסת אריה אלדד גם כן.

אברהם מיכאלי (ש"ס):

הצבעה מס' 10

בעד הצעת הסיכום שהביא חבר הכנסת דני דנון – 9

נגד – אין

נמנעים – אין

הצעת הסיכום שהביא חבר הכנסת דני דנון נתקבלה.

היו"ר אורי מקלב:

בעד – 9, אין מתנגדים ואין נמנעים. לפיכך, אני קובע שהצעת סיכום זו התקבלה.

אם כן, אנחנו מגיעים לסוף סדר-היום. אני מכריז שתם סדר-היום. הישיבה הבאה תתקיים, אם ירצה השם, ביום רביעי, ג' באב התש"ע, 14 ביולי 2010, בשעה 11:00. ישיבה זו נעולה. תודה.

הישיבה ננעלה בשעה 21:54.